

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

အနှေးသွားလွန်းပုံယာဉ်

ဝေမျိုးသွင်

April 2011
1st Edition

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရဖြစ်ပါစေ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်
ထက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စင်စရာကိစ္စကပ်မက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်
ချော့နှိပ်ကြ။

ဝေမျှသွင်

အရေးသွားလွန်းပုံဟာ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၅၀/၂၀၀၀ (၁၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၇၄/၂၀၀၁ (၁၀)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
- စာအုပ်ရေ - ၁၀၀၀ အုပ်
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်မိုးစိန် (အောင်သာအောင်ဆက်) (၀၃၁၃၇)

အမှတ်(၁၇၂) ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်မြတင် (ဝင်းမြန်မာအောင်ဆက်) (၀၅၃၀၅)

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင် စာပေတိုက်) (၀၉၃၂)

အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - အောင်ခိုင်

တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်

ဘာသာစာ

၁။ ။ ကျွန်တော်သည် လုံးချင်းဝတ္ထုရေးသူတစ်ယောက်၏ ရှိသင့်သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် မဟုတ်သေးကြောင်း ပထမဦးစွာ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က 'အနှေးသွားလွန်းပုံယာဉ်' အမည်ရသော လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကား အနည်းငယ် ရှိလာပါသည်။

၂။ ။ ကျွန်တော် စာစရေးစဉ်က လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
 လောက် ရေးဦးမည်ဟုတော့ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်...
 မရေးဖြစ်။ ရေးဖြစ်သော်လည်း မအောင်မြင်။ လုံးချင်းတစ်အုပ် ရေး
 သည်ကို ယခင်က (လုံးချင်းမရေးရသေးခင်က) ခပ်လွယ်လွယ်ဖြင့်
 ပြီးမြောက်သွားမည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့ဖူး၏။ တကယ်
 တမ်း ချရေးသောအခါ ထင်သလို မဖြစ်လာခဲ့ချေ။ Plot အခိုင်
 အမာချ၍ ရေးခြင်းဖြစ်သည်တိုင်တောင် ကျွန်တော် ရေး၍မရခဲ့။
 လုံးချင်းတစ်ပုဒ်အတွက် လိုအပ်သည့် ရှည်လျားမှု၊ ဇာတ်ရှိန်အတက်
 အကျ၊ ရသမြောက်သော အရေးအဖွဲ့ (... စသည်ဖြင့်) ကျွန်တော့်
 ညံ့ဖျင်းမှုတွေ၊ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို အများအပြား ကျွန်တော် သိမြင်
 လာရသည်။

ထိုအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စကားပြေကို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် ရေး
 တတ်လှပြီဟု အထင်ရှိခဲ့သော ဘဝင်သည် တော်တော်ကို ဦးကျီးသွား
 သည်ထင်ပါသည်။ တစ်ပုဒ်ရေးသည် မရ... နှစ်ပုဒ်ရေးသည်...
 မဖြစ်။ ရေးလိုက်... မကြိုက်လိုက်။ ဖြစ်လိုက်။ ကျွန်တော် ထို
 သံသရာထဲမှာ အကြာကြီး လည်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်က ဒီကြားထဲ ဝတ္ထုတိုများ၊ ကဗျာများကို ဖြတ်
 ရေးသေးသည်။ ရေးလက်စောမှုကို ပြန်ကိုးဖတ်ကြည့်လိုက်တိုင်း
 ကိုယ့်ဝတ္ထု ကိုယ်စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း။ ယခု
 ကျွန်တော် ဝတ္ထုလတ်များအဖြစ် ရေးပြီးသွားပြီဖြစ်သော 'လဆွဲအားနဲ့
 မိန်းမ'၊ 'ပြတ်ရွေ့လိပ်ပြာ'... စသောဝတ္ထုများသည် မူလ ကျွန်တော်
 စရေးစဉ်က လုံးချင်းအဖြစ် ရည်ရွယ်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများသာ
 ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်
 သာ လုံးချင်းဖြစ်မလာဘဲ ဝတ္ထုလတ်များအဖြစ် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါ
 သည်။

၃။ ။ ကျွန်တော်က ယခုကဲ့သို့ လုံးချင်းရေးသည့်အခါ ဇာတ်
 လမ်းဖတ်သည့် ပရိသတ်အတွက် ရေးမလား၊ ဓာတ်ဖတ်သည့် ပရိသတ်
 အတွက် ရေးမလား စသဖြင့် စဉ်းစားရသေး၏။ လုံးချင်းရေးသော
 အခါ ဝတ္ထုတိုမှာကဲ့သို့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထင်သလိုရေးသော အရေး
 အသားများကိုလည်း လက်ရှောင်ရ၏။ ထိုအခါ လုံးချင်းသည် ဝတ္ထု
 တိုများ၊ ကဗျာများကဲ့သို့ လွတ်လပ်မှုအပြည့်မရဟု ပြောလျှင် ရမည်
 ထင်ပါသည်။ ရေးသူအဖို့ ဖတ်မည့်ပရိသတ်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ရာ
 မရောက်စေရန် ဆင်ခြင်ရသည်တွေလည်းရှိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္ထုရေးနေရင်းတန်းလန်း စာဆက်ရေး၍ မရတော့သည့် အကြိမ်များလည်း မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရ၏။ တစ်ညလုံး စာတစ်လုံးမှ မရေးဖြစ်ဘဲ စာရေးစားပွဲပေါ် ငုတ်တုတ်တိုင်ရင်း မိုးလင်းရသောညများသည် တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်ခန့် ရှိသည်။ တချို့ညများတွင် နှစ်ကြောင်း၊ သုံးကြောင်း။ တချို့ညများတွင် နှစ်ပိုဒ်၊ သုံးပိုဒ်၊ တချို့ညများတွင်တော့ နှစ်ရွက်၊ သုံးရွက်။ ပါရမီကလည်း ထူးထူးခြားခြား ရှိသည်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ အဲသည်လောက်သာ တတ်နိုင်သည်။

ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် စရေးချိန်မှ ပြီးဆုံးသည့်တိုင်အောင် (၄)လကျော် အချိန်ယူရပါသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုကား ညှိပါ၏။

အနည်းဆုံး ပရိသတ်ဖတ်၍ မပျင်းစေရန်တော့ ကျွန်တော့် မက်က အားထုတ်ထားပါသည်။ ဝတ္ထုရေးနေစဉ် ကာလအတွင်း သူများတွေ ဘယ်လိုရေးသလဲဆိုတာ လေ့လာရသေး၏။ တခြား စာရေးဆရာများ၏ဝတ္ထုတွေကို ပြန်ဖတ်ရသည်။ ဥပမာ-ကြည်အေး။ ထိုအခါများတွင် သူတို့နှင့် သွားတူနေမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်က သတိထားရသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဝတ္ထုကို ပြီးအောင်ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထားကာ ရေးခဲ့သည်။

ရေးရင်း ပြန်ဖတ်သောအခါ အစပိုင်းကို မကြိုက်၍ ပြန်ရေးသည်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကိုလည်း မကြိုက်၍ ပြန်ရေးခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ယခုတိုင်အောင် စိတ်တိုင်းမကျသေးသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝတ္ထုအား လက်လွှတ်လိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံးတစ်ချက်အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို စမရေးခင်မှ စ၍ အဆုံးသတ်သည့်တိုင် ရေးနေဆဲကာလများအတွင်း ဓုက္ခလာပေး တတ်သော ကိုမော် (မင်းဝေမော်)၊ စာရေးနေစဉ် ဘေးမှနေ၍ ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော၊ လျှောက်ပြောရင်း တစ်လလုံး အနှောင့်အယှက်ပေးသော မျိုးမင်းညိုနိုး၊ ထုတ်ဝေသူ သူငယ်ချင်း အောင်ခိုင်တို့မှာ ဒီစာအုပ်အတွက် အမှတ်တရ ရှိသင့်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ။ ချစ်ခြင်းတရားနှင့် အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအကြားရှိ ကျွန်တော့်အတ္တကို ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ တစ်သားတည်းကျအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သည်။ စာပေအနုပညာ၏ စွမ်းအားကို ဖြတ်သန်းသိမ်းပိုက်ရင်း ကျွန်တော့် ရိုးပြောင့်မှုဟာ ခံတပ်တစ်ခုလို ခိုင်ခံ့မာကျောခဲ့ပါပြီ။

သို့တိုင်အောင် နာကျင်မှုနှင့် နောက်ကျမှုသည် ကျွန်တော်အတွက်
အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေခဲ့သည်။

ရှိသည် ဘဝတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

(၁၆-၇-၉၉)

ဝေပျူသွင်

အရေးသွားလွန်းပျံ့ယာဉ်

အရေးသွားလွန်းတဲ့အခါ

၉

ပထမပိုင်း

သမိုင်းသည် အလိုလိုနောက်ကြောင်းပြန်တတ်၏။

(သိုးဆောင်းစကားပုံ)

- အဆုံးတိုင်အောင်
ငါ့မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။
မယုံနိုင်စရာပဲ
ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး သူပရဲ့ခြေရာတွေ အပြည့်အသိပ်၊
မွတ်သိပ်နေတဲ့ အသံတစ်ခုကို
ကြားရတယ်။

- ချောက်ကမ်းပါးရဲ့ အနက်၌င်းဆုံး တစ်နေရာမှာ
ဝိညာဉ်စိုစိုတွေ
ခြောက်သွေ့ကြပါတော့။
လမ်းတွေက
တဖြည်းဖြည်း ပိုလို့ဝေးသွား
မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်အတွက်တော့
ငါ့ ခံစားချက်တွေ ရဲရင့်နေရမှာပေါ့။

■ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ
ဒဏ်ရာတချို့ စွန်းကွက်လို့၊
ပထင်မှတ်တဲ့ သက်ရောက်မှုတွေက
များပြားလွန်းလိုက်တာ...
အရာအားလုံးဟာလည်း ဘာမှမရေရာဘူး။
အလင်းတွေတိုက
ပွန်ပွန်ပျံ့ နိုင်လွန်းပါရဲ့။

■ အလွမ်းတွေ ထုတ်ချင်းခတ်လို့
ဒီရာသီအသေထဲမှာ
ငါနေသားကျခဲ့ပါပြီ။
ကာလတရားနဲ့ အပြိုင် မင်းကိုချစ်ရင်း
ငါ...
တစ်လောကလုံးကြားအောင်ပဲ
အော်ရယ်ချင်နေတော့တယ်။

■ လူတချို့အတွက် အတိတ်ဆိုသည်မှာ ပြန်ဆိုရန် ချောမွေ့
လှပသော ဘာသာစကားဖြစ်ပါသည်။
သို့သော်...
လူတချို့အတွက်မူ အတိတ်သည် ပြန်လည်တူးဖော်ရန်
မဆင်လျော်သော မြို့ဟောင်းတစ်မြို့လည်းဖြစ်၏။
ကျွန်တော့်တွင် အတိတ်ရှိသည်။
ကျွန်တော်၏ အတိတ်တွင် အချစ်ရှိသည်။
အချစ်သည် ရိုးသားခွင့်မှ ဖူးပွင့်လာသော ပန်းတစ်ပွင့်
ဖြစ်လေသည်။

* * *

ဆောင်းသည် ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ရင်တံဆီ
သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပဲ ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ဝေရီ ပိုင်းညို
နေသော အဝေးမှ တိမ်ခိုးတွေကို မြင်နေရသည်။ လေထုထဲတွင်
ဝေ့ဝေ့သီခိုနေကြသော နှင်းမှုန်အပိုင်းအစတို့ ရှိ၏။ တစ်ရာသီလုံးကို
သူတို့က ဂုဏ်ဆောင်ထားဟန်ရှိသော ချယ်ရီပန်းတို့က မာန်ကြွ
လျက် . . .။ လေပြေများက အေးစိမ့်သောအံ့တွေနှင့်အတူ
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်တိုက်၏။

အနွေးထည်အဖြူရောင်လေးတောက်ရှိ ကျွန်တော့်အသား
ပိုင်များသည် ရုတ်တရက် အအေးဖက်ကြောင့် ကျွဲသွားသလို ခံစား

လိုက်ရသည်။ ဝန်းကျင်သည် စိမ်းစိုနေလျက် အလင်းတို့က အခင်း
အကျင်း အပြည့်အစုံနှင့် နေရာယူထားကြ၏။ အလင်းယုယုကြား၌
မြူတို့ဝေဆိုင်းနေပုံကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တစ်စုံတရာကို အမှတ်
ရလာသည်။

ရစ်သည် မာသီရတုနှင့် ဆန်ကျင်စွာ ပူနွေးစိုစွတ်လာ၏။

ထိုကိစ္စသည် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ကျွန်တော်
မသိ...။

ဆောင်းလေနှင့်အတူ သစ်ရွက်ခြောက်များ စွေစောင်း၍
ကြွေကျသွားပုံမှာ ကျွန်တော်မိညာဉ်တို့ကို ဖျားယောင်းနေကြသည်။
နောက်ခံမြင်ကွင်းသည် မြူနှင်းတို့ကြောင့် မပီပြင်ဘဲ ဝေဝါးလျက်
ရှိ၏။

ကျွန်တော် မျက်ဆန်ကို ထောင့်စွန်းသို့ကပ်၍ ကြည့်လိုက်
သည်။ ချက်ချင်းပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်တွေးမိရင်း အမှတ်မရှိ
တဲ့ကောင်ဟု တိတ်တဆိတ် ရေရွတ်မိသွားသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဆောင်းတစ်ခု၌ ယခုကဲ့သို့ မျက်ဆန်ကို
ထောင့်စွန်းသို့ ကပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးရာ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးတစ်စ ငြိပါ

ခဲ့လေသည်။ လတ်ဆတ်သောရနံ့တစ်မျိုးက ထိုကာလများအတွင်း
ကျွန်တော်ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲစေခဲ့၏။ အဝါရောင်ဝှမ်းစ
လေးနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသော ကျွန်တော်အသိတရား မှန်
သမျှတို့သည် လှပစွာ ပေါက်ကွဲတတ်သည်ချည်း။ ထိုအဝါရောင်
ဝှမ်းစလေးကြောင့် ကာလကြာမြင့်စွာ ကျွန်တော် လှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့...။

လေပူတချို့ကို ကျွန်တော် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ဦးနှောက်ထဲသို့ အသံမဲ့သော စကားလုံးတို့ အပြေးအလွှား နေရာဝင်
ယူကုန်ကြ၏။ ဆောင်းသည် တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေလျက်ရှိကာ
ကျွန်တော်ရင်ခွင်ကတော့ နှလုံးခုန်သံများဖြင့် ပေကျဲနေလေသည်။

ကြွေလွင့်သွားသော သစ်ရွက်တွေကြားမှ အလင်းတန်းငယ်
များ ထိုးကျသွားပုံကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိ၏။ ဝိမ်ခေါင်မိုးပေါ်
တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှုပ်တိုက်သွားသည့်ခြေသံပေါ့ပေါ့များအား
ကျွန်တော် နားစွင့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်ချစ်သော အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးသည် ထိုအသံ
မျိုးကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ကြောက်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။

အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးရေ . . .

မင်း ဘယ်မှာပါလိမ့်ကွယ် . . . ။

ဆောင်း၏ နယ်နိမိတ်စည်းမျဉ်းပေါ်မှ အဝါရောင်
တောင်ပံခတ်သံများကို ကျွန်တော် ကြားရ၏။ လွန်းယုံယာဉ်တစ်စင်း
က ကျွန်တော့်ဆောင်းရာသီထဲသို့ အနှေးခုတ်မောင်းလာသည်။
နောက် . . . ပီရီသေသပ်စွာ ဆင်းသက်၍ အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို
ကျွန်တော့်အတွက် ထားရစ်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တိပိမက်၏ အကြွင်းအကျန်များက ငြိမ်သက်နေဆဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူး၊ စိတ်သန်းတို့မှာ ရော်ဝါကြွပ်ဆပ်နေပြီး
ရဲရင့်နေပုံမျိုးလည်း ပေါက်၏။ သနပ်ခါးရနံ့များ၊ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်း
များ၊ လူးလွန်ရွှေလျားနေသော တိပိစိုင်းများ၊ လေညှင်းအေးအေးများ
နှင့် ဘော်ကြယ်ရောင်များသည် ဆောင်း၏ နံနက်ခင်းကို ပီပြင်စေ
သည်။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကျွန်တော့်အရှိတရားသည် အဝါ
ရောင် ဂွမ်းစလေးကို လွှမ်းနေသော အလွမ်းဖြစ်သည်။ ထိုအဝါရောင်
ဂွမ်းစလေး၏ အမည်မှာ "ဆောင်းဖြူ" ဟု ခေါ်သည်။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးသည် ကျွန်တော့်
ဆောင်းရာသီတစ်ခုလုံးကို ခိုးယူသွားသူလည်း ဖြစ်သည်။

* * *

တကယ်စင်စစ် အချစ်ဆိုသည်မှာ ဖွင့်ဆိုချက်များစွာ
မလိုအပ်ပါ။ သူ့ကို ဖွင့်ဆိုရာ၌ ပြီးပြည့်စုံသော ဖွင့်ဆိုမှုကို
မည်သည့် ပညာရှင်ကမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးကြောင်း
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ထံ အလိုအရ ပြီးပြည့်စုံသော
ဖွင့်ဆိုမှု မရှိမည့်အတူတူတော့ အချစ်ကို
သူ့အတိုင်းလေးပဲ ထားလိုက်စေလိုပါသည်။

ခွဲခြမ်း၊ စိတ်ဖြာ၊ ဖွင့်ဆိုခြင်းမပြုတ်
သူ့အရှိအတိုင်းထားခြင်းသည်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံသည့်
အလှတရားတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရေ
ငါတို့ ဘယ်လောက်အထိ ဝေးကြမှာလဲ . . . ။
တစ်စက္ကန့်လား၊ တစ်နာရီလား၊ တစ်နှစ် . . . နှစ်နှစ်လား။
ဒါမှမဟုတ်
တစ်ဘဝလုံးစာလား။

(၁)

ထိုနေ့သည် ဆောင်းကို ပီပီပြင်ပြင် စတင်သရုပ်ဖော်နိုင်
 သော စက်တင်ဘာရက်စွဲတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်သည် မြူတို့
 ဆိုင်းနေ၍ သဲသဲကွဲကွဲ မရှိချေ။ ကျွန်တော်က ဆောင်း၏ အဖေး
 ဓာတ်နှင့် မြူတို့ဝေဆိုင်းနေသော မြင်ကွင်းကို အရသာရှိစွာ ကြည့်နေ
 ခဲ့သည်။ ခေါင်းသည် ကြည်လင်လတ်ဆတ်နေပြီး ကျွန်တော်က စိတ်
 ကူးဖြင့် ပန်းချီဆေးနေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော် ရုတ်တရက်
 မျက်ဆန်ကို ထောင့်စွန်းသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်ရာ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး
 တစ်စကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်ဖျက်ဝန်းထဲတွင် ဝါညက်သော အဝါရောင်
 ဖွေးပွဆွယ်တာဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုကောင်မလေးသည် လှပလွန်း
 သည်။ သူမသည် အဖိုးဖွင့် ဂျစ်ကားတစ်စီး၏ နောက်တွင်ထိုင်လျက်
 ကားအလျဉ်နှုန်းနှင့်အတူ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ မထင်
 မှတ်ဘဲ ဖျက်ဝန်း၏ ထောင့်စွန်း၌ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာသာ ဖြစ်
 ပေမယ့် ကျွန်တော်က ထိုအဖြစ်ကို တစ်ဘဝလုံးစာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်
 ရှိနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးအတွက် သီးသီးသန့်
 သန့် ဖြစ်လိုသော်လည်း အခြေအနေ မပေးခဲ့ချေ။

ဒီလိုနှင့် ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုအထိ ကျွန်တော်
 တို့ ဝေးခဲ့ကြသေးသည်။ သူမနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်အရောက်တွင်
 ကျွန်တော် ပန်းချီတစ်ကားရေးဖြစ်၏။

ဆောင်းနံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ လွင့်ဝဲလာသော အဝါရောင်
 ဝှမ်းစလေးတစ်စ...။

အဝါရောင်ပုံပြင်...။

ထို ကျွန်တော်ဆွဲသော ပန်းချီကား၏ အမည်သည် အဝါ
 ရောင်ပုံပြင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ရှိ တိမ်တိုက်များ၏ အစွန်းတွင် ထိုင်နေသော
 အဝါရောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်... သူမသည် သူ့အနီးအနား
 တွင် ပျံသန်းသွားသော ငှက်လေးများကို ကျီစယ်နေ၏။ ကျွန်တော်
 နွေးထွေးစွာ ခံစားဖြစ်သည်။

အချစ်ကိုအရောင်အဆင်းအစံမျိုးဖြင့် ဖော်ပြခွင့်ရပါလျှင်
 အချစ်၏ အရောင်သည် အဝါရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါ
 သည်။

* * *

၂၄

မင်းမပြုလိုက်ပါနဲ့၊
 ဒီကောင်နှလုံးသားကို မင်းမပြုလိုက်ပါနဲ့။
 အမှားနုကွတ်တွေက
 တစ်ရာသီလုံး အုံ့ပိုင်းလို့၊
 သစ်ရွက်တွေကြွေကျသွားပုံကလင်းလက်
 ငါ့အသက်ရှူပွင့်တွေပေါ် လှုပ်နှိုးသွားပေါ့။
 အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရေ . . .
 မင်းကိုဇူးတတ်အောင်
 ဒီကောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

(၂)

ဆောင်း၏ ညနေခင်းတွင် တိမ်စိုင်းများက လေစီးကြောင်း
 အတိုင်း ရွေ့လျားနေကြသည်။ ဖြူလွင်သော ကောင်းကင်တွင် ငှက်
 တစ်တုပ် ဖြတ်သန်းသွား၏။ ကျွန်တော်က သက်တောင့်သက်သာ
 ညီငြိမ်းနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မောပန်းနွမ်းလျနေ
 သည်။

ကျယ်ပြောလှသော စကြဝဠာထဲရှိ စိတ်ကူးထည်များကို
 ကျွန်တော် မထင်မရှား လိုက်လံရှာဖွေမိ၏။ အချိန်ကာလတို့သည်
 အားကိုးတစ်စုံတရာ မရှိဘဲ လျှင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။

အဝါရောင်ဝမ်းစလေးကို ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ပြန် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားမိသွားသည်။ အဝါရောင်ဝမ်းစလေးသည် အရင်တစ်ကြိမ် အတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ အဝါရောင် မွှေးပွဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ဆင် ထား၏။ ထပ်မံမတွေ့ဆုံရသေးမီ အဝါရောင်ဝမ်းစလေးကို နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရဦးမှာပဲဟု ကျွန်တော်က တစ်ဖက်သတ် ယုံကြည် နေခဲ့သည်။ (တကယ်တမ်း ပြန်တွေ့ရသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်က နည်းနည်းတုံ့ပြန်နေသေး၏။) တစ်ချိန်ထဲမှာပင် ကျွန်တော် ရင်ခုန် နေပြန်သည်။ ပြန်တွေ့ရသော ဒုတိယအကြိမ်သည် ဘာသာစကား အားဖြင့် နှိုးစင်းလှသော်လည်း ရင်ထဲတွင်မူ နားလည်ရခက်သော၊ အဓိပ္ပာယ်ရှုပ်ထွေးသော 'အချစ်' ဆိုသည်ကို တပါတည်း ခံစားလိုက် ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးထောက် ပြန်ဆုံတွေ့ရသည့်နေရာမှာ တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ မြို့စွန်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။ အေးအေး ဆေးဆေးရှိ၍ လူပြတ်သည့်နေရာဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တစ် ယောက်ထဲ ရောက်တတ်ရာများကို လျှောက်တွေးနေမိ၏။ အဝေး ဆီမှ အဝါရောင်မွှေးပွဆွယ်တာနှင့် ကောင်မလေးကို ဘယ်သူဟု

သဲသဲကွဲကွဲ မသိသေးခင်ကတည်းက သူမပဲဆိုတာ ကျွန်တော် တပ်အပ်သိနေခဲ့သည်။ သူမ၏ဘေးတွင် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ လူနေမှု အဆင့်မြင့်ပုံပေါက်သော အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါရှိ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် သူမကို မြင်မြင်ချင်း သူမ ၏ အဝါရောင်မွှေးပွဆွယ်တာလေးမှ အစပြု၍ သူမ၏ လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့ထမီ၊ အဖြူရောင်ခုံမြင့်ဖိနပ်၊ ပုလဲရောင်ကလစ်၊ ဘယ်ဖက် လက်တွင် ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်နှင့် ငွေမင်ရောင် လက်သည်းခွံလေးများကိုပါ အသေအချာ သတိထားကြည့်မိ၏။ သူမ ဘေးတွင် ပါလာသော အမျိုးသားလေးသည် သူမကို အလွန်တန်ဖိုး ထားသည့်ပုံအပြည့်ဖြင့် မက်မက်မောမော ငေးကြည့်နေလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းတွဲ၍ သိလိုက်ရသည်က သူမ၏ အမည် "ဆောင်းဖြူ" ဆိုတာကို ဖြစ်သည်။

"ကိုကြီး ဆောင်းဖြူကို ဒီနားမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးပါ"

သူမဘေးတွင် ပါလာသော အမျိုးသားလေးက ခေါင်းတစ် ချက်ညီတံပြု၍ သူညာဖက်ပခုံးပေါ်တွင် လွယ်ထားသော ကင်မရာ နှိ ဖြတ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအနီးတွင် မယောင်မလည် သပ်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားပြီး ထိုလူရောက်မလာ

သေးသည့် ဟန်မိုးဖြင့် နာရီကို ကြည့်လိုက်၊ ချိန်းမထားသည့်လူကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

သူမက လက်ပိုက်နေသည့်အိုက်တင်နှင့် သူမ၏ သွားညီညီ၊ ဖြူဖြူကလေးများကို ပေါ်အောင်ရယ်လိုက်သည်။ အိုက်ချင်းပင် သူမဘေးတွင် ပါလာသော ပုဂ္ဂိုလ်က ထိုပုံစံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ၏။ နောက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက် တွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် သူမက အမျိုးသားလေးကို အရေးဆိုပြန်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း လိုက်လိုက် လျော့လျော့ပင် ခွင့်ပြု၏။

ထို့သော် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို တွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရန် လူမရှိ။ အနီးဝန်းကျင်သို့ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးကစား၍ ဟိုဟိုသည်သည် လှရှာကြသည်။ အဲဒီမှာပဲ ယောင်လည်လည်နှင့် ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမတို့က တွေ့သွား၏။ သူမက အမျိုးသားလေးကို “နှစ်ယောက်တွဲဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင် ကိုကြီး” ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီ အကူအညီတောင်းတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတွက်ပြီးသား... အခုလည်း ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထင်တာ တစ်ခုတော့ လွဲသွားသည်။

ကျွန်တော်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရန် အကူအညီ လာတောင်းမည့်သူမှာ အမျိုးသားလေးပဲ ဖြစ်မှာဟု တစ်ထစ်ရဲ့ ယုံကြည်ထား၏။ တကယ်တမ်းတွင်...

“ဒီမှာ... ကျွန်မတို့ကို နည်းနည်းလောက် အကူအညီပေးနိုင်မလား”

သူမက ပြောရင်း လှစ်ခနဲနေအောင် ပြုံးပြလိုက်သေး၏။ ကျွန်တော်က အနည်းငယ် ကြောင်အာအနိုင်စွာ...

“ဪ... ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

“ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးနိုင်မလားဟင်”

ကျွန်တော် ထင်ထားပြီးသားစကားဖြစ်ပေမယ့် သူမ၏ စကားရွေးချယ်သုံးစွဲမှုကိုတော့ နည်းနည်းတုံ့ကြံမိသွားပါသည်။ မောင်... ဆိုပါလား။ ဟင့်အင်း... အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါင်နှမ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြည့်လေ... လူသူ ကင်းရှင်းတဲ့အရပ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ရယ်လို့၊ မောလို့၊ ဓာတ်ပုံ တွဲရိုက်လို့။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသားလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာ ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်စရာဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကိုယ့်နှမတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေမဟုတ်တာတော့ သေချာလွန်းသည်။

“ဟောတော့... ကျွန်မ မေးတာကို ပြန်လဲမဖြေဘူး”

ရုတ်တရက် သူမဆီမှ စကားသံများ ထွက်ကျလာ၍ ကျွန်တော် သတိဝင်လာသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော်က သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနိုင်တယ်၊ ရိုက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြန်ဖြေရဦးမှာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဟင်းဟင်း... ဟင်း... ရပါတယ်၊ ဖြစ်သလောက်ပဲပေါ့”

သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက စိုလက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်များဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း အသိအမှတ်ပြုပုံပြသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသားလေးဆီမှ ကင်မရာကို ယူ၍ ကျွန်တော့်ထံ လာပေး၏။

နောက်... သူမနှင့် အမျိုးသားလေးသည် ဆောင်းရာသီ နောက်ခံနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တရင်းတနှီး နွေးထွေးစွာ ပြုံးရယ်ကြပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရန် အဆင့်သင့်ဖြစ်သောအခါ အမျိုးသားလေးက သူမကို စကားတစ်ခွန်း ပြောလေသည်။

“ဆောင်းဖြူပန်းကို ကျွန်တော် ဖက်ရမလား”

“ရပါတယ်... ဖက်လေ... အမှတ်တရပေါ့”

သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန် စကားပြောသံသည် ခပ်တိုးတိုးသာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သေသေချာချာကြီးကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ဝါ... ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရ။

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသားလေးက သူမ၏ ဘယ်ဘက်ပန်းပေါ်သို့ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ကင်မရာနှင့် သူမတို့စုံတွဲကို ချိန်သည်။ ဘာမှမမြင်ရ။ ကင်မရာကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ Shutter မဖွင့်ရသေး။

ကျွန်တော်က Shutter ကို ဖွင့်ရင်း သူမကို လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ သူမပါးပြင်၏ ဝင်းမွတ်စင်ကြယ်နေပုံမှာ ယုတ်ဖြာသွယ်တန်း နေသော သွေးကြောစိမ်းစိမ်းလေးများကိုပါ ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ဆောင်းလေက ကျွန်တော့်မျက်နှာပြင်ကို ဖြတ်၍တိုက်၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်က ကင်မရာနှင့် သူမတို့စုံတွဲကို ချိန်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲတွင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိမည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပတ်

သက်မှုကို လျှောက်စဉ်းစားနေမိ၏။ ရုတ်တရက် သူမ၏ အမျိုးသား လေးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ချိန်ထားပြီး တော်တော် နှင့် ဓာတ်ပုံမရိုက်သေးသဖြင့် အလိုမကျဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သူမ မျက်နှာကလည်း အကြာကြီး အဖက်ခံထားရသဖြင့် မှန်ကုတ်လာ၏။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သတိရသွားသည်။ ကင် မရာကို အသေအချာ ပြန်ချိန်ရသည်။ နောက်... အကောင်းဆုံး အနေအထားသို့ရောက်ပြီဟု ကျွန်တော်က ထင်ချိန်တွင် ကင်မရာမှ လှေတ်လေးကို နှိပ်ချလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသွားသောအခါ သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်ဆက်ဆံရေးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ ကင်မရာကို အမျိုးသားလေးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။ ဝါတောင် မတော်တဆ မျက်ဝန်းချင်းဆုံချိန်၌ သူမ က "ကျေးဇူးပဲ"ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ကို ကျွန်တော် ပြန်ဆန်းစစ်မိသလောက်တော့ ကျွန်တော်တွင် မနာလို ဝန်တိုတာမျိုး၊ နှမြောတမ်းတဖြစ်တာမျိုးလည်း လုံးဝမရှိပါ။ (မိတ်ဆွေ တို့အနေဖြင့် ထိုကိစ္စကို အမှန်တရားဟုယုံကြည်စေလိုပါသည်။)

မိမိရင်ထဲတွင် အမြဲအမှတ်တရရှိနေခဲ့သော မိန်းမတစ်

ယောက်က အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဖက်လျက်သားကို ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့ခြင်းအား ဘဝမှာ ကြုံဆုံဖူးသင့်မှန်း ကျွန်တော်က ပြောချင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ သူမတို့စုံတွဲသည် အဝေးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးရွေ့ဝေးကွာသွား ၏။ မြောက်ပြန်လေသည် အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးကို သယ်ဆောင် တိုက် ခတ်သွားသည်နှင့် တူလှသည်။ ကျွန်တော် ဖာ့လိုက်အသည်း လို့က ရယ်မောလိုက်မိပြန်သည်။

အဆိုးကို မျှော်လင့်စောင့်ကြည့်နေသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် အနူးညံ့ဆုံး လင်းလက်မှုတစ်ခုအား ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာအဖြစ် မြင်ခြင်း သည် ကျွန်တော်တို့၏ အစပင် ဖြစ်လေသည်။

ချစ်သူ၏အလင်းဖြင့်
 ငါ့ကမ္ဘာကို ထိန်လင်းစေမည်။
 ချစ်သူ၏ ဝိညာဉ်ဖြင့်
 ငါ့ဥယျာဉ်၌ ပန်းများပွင့်စေမည်။
 ချစ်၏ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့်
 ငါ့အသက်ရှင်ခြင်းအား အသစ်ဖြစ်စေမည်။
 ချစ်သူ၏ သတင်းဖြင့်
 ငါ့ခန္ဓာကို အကျဉ်းကျစေမည်။
 ငါသည် ချစ်သူအတွက် ဘာမှ အသုံးမကျသော
 သူညုတစ်လုံး၏ အစိတ်အပိုင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၃)

ထိုနေ့က ဆောင်း၏ ညနေခင်းသည် လိုအပ်သည်ထက်
 ပိုမိုသာယာနေခဲ့သည်။ ရှုမြိုက်ရသော လေထဲတွင် လတ်ဆတ်မှု
 အငွေ့အသက်များ ရိုက်ခတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က မြို့၏ ဆင်ခြေ
 ပန်းတွင်ရှိသော 'ပန်ဒါ' အမည်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရောက်လာ
 ခဲ့နံ့တွင် ဆည်းဆာသည် တောက်ပနေလေသည်။
 ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။
 တစ်ဆိုင်လုံးကို ကျွန်တော် သိမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ
 အလင်းနုနုထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ အဝါရောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး...

ထိုသူမသည် ဖက်ထုပ်ကြော်နှင့် တို့ဟူးနွေးတစ်ပွဲကို တစ်ယောက်ထဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် သူမမှလွဲ၍ အခြားစားသုံးသူ ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှရှိမနေပါ။ သူမသည် အရင်တစ်ကြိမ် တုန်းကအတိုင်း အဝါရောင်မွှေးပွင့်အောင် ဝတ်ဆင်ထားတော့သော်လည်း အဝါရောင်လွင်လွင် အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ကျွန်တော်က သူမကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုရုံနှင့်ပင် အရမ်းအရက်သောက်ချင်လာသည့်စိတ်အား ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး တိတ်ဆိတ်စွာ အရက်သောက်နိုင်မည့်ဆိုင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား မေးမြန်းရင်း ဒီဆိုင်ကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်သည် အရမ်းခမ်းနားသပ်ရပ်သည်ဟု ပြော၍မရသည့်တိုင် အတန်အသင့်တော့ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ဝန်ထုပ်ကျသောဆိုင်၏ အပြင်အဆင်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်က တောင်ပေါ်မြို့လေးသို့ ပန်းချီကားတချို့ကို ရေးရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးသည့် မို့ မြို့အကြောင်း၊ မြို့ကလူတွေအကြောင်း ဘာမှမသိချေ။ ဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းလွန်းသည့်အချက်ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်၍ သဘောကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူမနှင့် ယှက်စောင်းထိုးအနေအထားမှ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အခက အရက်သောက်လိုသောအဖွဲ့ဖြင့် ဒီဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူမကို မြင်ပြီးနောက် ကျွန်တော် အရက်မသောက်ချင်တော့...။ ဝါကြောင့် သူမကဲ့သို့ပင် တို့ဟူးနွေးတစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်ကို လှမ်းမှာလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ တို့ဟူးနွေးတစ်ပွဲနဲ့ ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်ဆိုသည့် မှာသံကို ကြားရသောအခါ သူမသည် ခေါင်းငုံ့စားသောက်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်လေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသောအခါ ချက်ချင်းပင် မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်၏။ တစ်ဆက်တည်း...

"ဟို... ဒီဘက်ဝိုင်းမှာ လာစားပါလားဟင်၊ ကျွန်မ ကျေးပါ့မယ်"

ကြည့်သာချိုမြသည့် သူမစကားသံသည် ညင်သာငြိမ်သက်လွန်းသည်။ ကျွန်တော့်ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေ ကြွနေလေသည်။

ပထမတော့ သူမ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် မငြင်းဖြစ်လိုက်။ ထိုအချက်သည် သူမ၏ သွားညီညီညာညာလေးများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝါလွင်နေသော သူမကိုယ်ပေါ်မှ အရှိန်အဝါတစ်မျိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်၏ သူမအပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်လိုသော ဆန္ဒကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ၏ နားသယ်စပ်တွင် ဒိုက်ကပ်နေသော ဆံနွယ်လေးငါးခြောက်မျှင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အဝါရောင် ဝှမ်းစလေးရယ်... ငါ ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ ကြည့်စမ်း !... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း နှမ်းယဲ့မောပန်းနေလို့... ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရတာလဲ။

“လာပါ... ဒီဘက်ဝိုင်းကို...”

သူမ၏ ထပ်မံဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် သူမ၏ ဝိုင်းသို့

ပြောင်းထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော် သူမ၏ ဝိုင်းဆီအရောက်တွင် နက်ရှိုင်းအေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တံအိူကို ခံစားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမ၏ ဝိုင်းသို့ရောက်သည်နှင့်...

“အစ်ကိုရိုက်ပေးတဲ့ဓာတ်ပုံက ဆေးသားအရမ်းကောင်းတာပဲ... သိလား”

ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဓာတ်ပုံဆေးသားကောင်းတယ်ဆိုတာ ရိုက်တဲ့သူနဲ့ မဆိုဘူး ညီမရဲ့... ကူးတဲ့သူနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ။ ညီမ ချီးကျူးချင်ရန် ကူးတဲ့သူကို ချီးကျူးရမှာ...”

“ခစ်... ခစ်... ဟုတ်လား... ကျွန်မက မသိပါဘူး”

ချိုလွင်သော ရယ်မောသံများနှင့်အတူ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ သူမကို ထိုင်ငေးနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော် မှာထားသော တို့ဟူးနွေးနှင့် ကော်ဖီမစ်တို့ကို စားပွဲထိုးကောင်လေးက ယုလာသဖြင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အဆင်ပြေ သွားသည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖောက်၍ ကော်ဖီခွက်ထဲထည့်ကာ ဇွန်းငယ်ဖြင့် မွှေနေလိုက်၏။ နောက်... တို့ဟူးနွေးကို တူဖြင့်ကစားရင်း သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသွားသည်။

သူမ စားနေဆဲ တို့ဟူးနွေးမှာ အနည်းငယ်ကျန်သေးသော်လည်း သူမက ဆက်စားမည့်ပုံမပေါ်တော့။ ဖက်ထုပ်ကြော်ပွဲထဲမှ ဖက်ထုပ်ကြော်တစ်ခုကို သူမက မစားသေးဘဲ အကြာကြီးကိုင်ထားရာမှ စားလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်က တို့ဟူးနွေးပွဲကို မွေနေသော်လည်း နည်းနည်းလေးမှ စားချင်စိတ်မရှိ။ ထိုစဉ် ငြိမ်သက်နေသော ဆိုင်ထဲတွင် Cinderella ၏ NOBODY'S FOOL တေးသွားက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အာရုံများကို သိချင်းဆီသို့ ပို့ထားမိ၏။

“အစ်ကို... နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”
 “နာမည်... ဟုတ်လား၊ နာမည်က အရေးကြီးလို့လား”
 “ဪ... အရေးကြီးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သိထားရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

ကျွန်တော်၏ စကားအပေါ် သူမ ပါးနပ်စွာ ရှောင်ထွက်သွားပုံသည် တဆိတ် ပိရိသေသပ်လွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ရင်း သူမ အမေးကို အဖြေပေးရ၏။

“မင်းမင်းထွဋ်...”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကြားရသောအခါ သူမက ခေါင်းကို ဘစ်ချက်ဆတ်မြဲ၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“ကျွန်မနာမည်က ဆောင်းဖြူ”
 “ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ”
 “ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“ညီမတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက ညီမနဲ့ ပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်တာကြားလိုက်မိလို့ပါ။ နာမည်ကလဲ တစ်ခါကြားဖူးရုံနဲ့ မှတ်မိနေသင့်အောင် လှတော့ မှတ်မိနေတာပေါ့”

သူမက အနိမ့်အမြင့်ညီသော လေသံဖြင့် “ဪ” ဟု ရေရွတ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် Cinderella ၏ သိချင်းဆီသို့ ကာရံရောက်သွားကြပြန်သည်။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ်... သိချင်းတွေကို ကြိုက်လားဟင်”
 “အင်း... ကြိုက်ပါတယ်”
 “ဘယ်သူ့သိချင်းတွေ အကြိုက်ဆုံးလဲ”
 “Skid Row”

“ဟယ်... တူလိုက်တာ၊ တူလိုက်တာ... ကျွန်မလဲ သူ့သိချင်းတွေ သိပ်ကြိုက်တာ”

သူမ၏အသံမှာ ခေါင်းပန်းလှန်ရာတွင် မတော်တဆ အဖြေမှန်သွားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အသံများအတိုင်း အားရဝမ်းသာနိုင်လေသည်။ အခုမှ ရင်းနှီးသည့် တစ်ဖမ်းယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် သူမသည် ဒီလောက်ကြီး ကလေးဆန်ဖို့ မကောင်းဘူးဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

“ဒါဆို မေးရဦးမယ်... ကိုမင်းမင်းထွဋ် ဘောလုံးပွဲ ကြိုက် လားဟင်”

“အင်း”

“ဘယ်အသင်းနဲ့ ဘယ်ဘောလုံးသမားကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”
သူမ၏ ထိုအမေးကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စဉ်းစား ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။ သူမက ကျွန်တော့်ဆီမှ ထွက် လာမည့် အဖြေကို အပြင်းအထန် မျှော်လင့်နေပုံပေါ်သည်။

“အကြိုက်ဆုံးအသင်းက မန်ချက်စတာ ယူနိုက်တက်၊ အကြိုက်ဆုံး ဘောလုံးသမား ဘရာဇီးက ရီဗာဒို... ”

“ဟင်... ဒါဆို ကျွန်မနဲ့လဲ မတူဘူး၊ ကျွန်မ အကြိုက် ဆုံးအသင်းက အေစီမီလန်၊ ဘောလုံးသမားက အီတလီက ဒယ်ပီရို၊ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ... ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ကို ရုပ်ကြည့်ပြီး ကြိုက်ရတယ်လို့ ဆောင်းဖြူရာ... ”

“တို့... အဲဒီလိုမျိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒယ်ပီရိုက ဘောလုံးပညာလဲ တော်တယ်လေ... အဲဒါလဲပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဂိုးသွင်းဖို့ဆို သိပ်လျင်တာပဲ”

ကျွန်တော် သူမ၏ စကားပြောဟန်ကြောင့် ပြူးလိုက်မိ၏။
သူမက... ”

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ... သဘောကျလို့ပါ ဆောင်းဖြူရဲ့”

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိဘဲ သူမကို ညီမ ဟု ခေါ်နေရာမှ ဆောင်းဖြူဟု ပြောင်းခေါ်နေမိသည်။ သူမကတော့ နာမည်အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စကို သတိထားမိပုံပင်မပေါ်။

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောကျရတာလဲ”

“ကျချင်လို့ ကျတာပေါ့”

ကျွန်တော့်အဖြေကားအဆုံးတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ရယ် မောမိကြသည်။

“ကျွန်မက အဝါရောင်တွေကို အရမ်းကြိုက်တာ... ”

“သိလား ကိုမင်းမင်းထွဋ်”

သူမ၏ ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်မိသွားသည်။ ထိုအခါ သူမက ဆက်၍ ပြော၏။

“ပြီးတော့... ကျွန်မက တီကောင်တွေကို အရမ်းကြောက် တာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ‘ဘာမှလဲ မဆိုဘူး’ ဟု တွေးမိ၏။ သူမကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် နားလည်သဘောပေါက်လာသလို ရှိသည်။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ပြောလိုရာ ဇွတ်ပြောနေခြင်းဟုသာ ကျွန်တော်က သဘောထားပြီး သူ ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အသိ အမှတ် ပြုပေးရ၏။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရယ်... မင်းဆီက ဘယ်လို ကိုယ့် ကားရားစကားတွေ ငါ ကြားရဦးမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန် လာသည်။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ် မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်သလား !”

“အင်း... အကုန်မဟုတ်တောင် တစ်လနှစ်ဖျား၊ သုံးဖျားပဲ လောက်တော့ ဖတ်ပြစ်ပါတယ်”

“မဂ္ဂဇင်းကို စဖတ်ရင် ဘယ်ကဏ္ဍကို အရင်စဖတ်လဲ ဟင်... !”

“ကဗျာ... ”

ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ သူမက နှာခေါင်းတစ်ခုက် ခွံ့ရင်း... ”

“ကျွန်မဆို မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရင် အဲဒီကဗျာတွေကို ကျော်ဖတ် ပစ်တာပဲ... ကဗျာတွေကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

သူမ ထိုအမူအရာနှင့် စကားကိုကြားလျှင် ကျွန်တော် ပြုံးမိ ပြန်သည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးမှ သူ့လောက် စကားများတတ် လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ သူမ ပြောသော စကားများသည် အကြောင်းအရာများစွာ၊ ခေါင်းစဉ်များစွာသာ ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော် သိလိုသည့် သူမနှင့် အတူတွဲ၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကား ရောက်မလာချေ။ စကားဝိုင်းတွင် ကျွန်တော်က နားထောင်သမားသက်သက်။ ရံဖန်ရံခါ သူမက မေး ခွန်းထုတ်သည့်အခါမျိုး၊ သူမ၏ စကားအပေါ် ထပ်မြင်ချက်တောင်း သည့်အခါမျိုးတွင်မှ ကျွန်တော်က တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ဝင်ပြောရတတ်

သည်။ သူမသည် စကားပြောနေချိန်အတွင်း ဖက်ထုပ်ကြော်နှစ်ပွဲ ထပ်မှာသေး၏။

သူမ ထပ်မှာထားသော ဖက်ထုပ်ကြော်နှစ်ပွဲ ကုန်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ စကားဝိုင်းသည်လည်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် သူမတို့၏ အပြန်လမ်းခွဲလွှားချိန်တွင် ဆောင်းသည် အမှောင်၌ ရောက်ရှိနေပြီး နှင်းတို့က လေထုထဲတွင် ငွေ့ရည်ဖွဲနေကြသည်။ ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲတွင် အလင်းတစ်စက်တလေမျှ တွေ့လိုတွေ့ငြား မောပန်းတကြီး ရှာဖွေနေမိ၏။

စိတ်ကူးထဲတွင် စိမ်းလန်းမှုအားလုံး မှုန်မှုန်ဝါးဝါး ခံစားရလေသည်။

* * *

■ အလင်းသည် အမှောင်တွင်သာ မှီသည်။
အလင်းထဲတွင် အလင်းမရှိ။

(၄)

ဆောင်းဖြူနှင့် ကျွန်တော်တို့ စတုတ္ထအကြိမ် တွေ့ဆုံပြီး
သော် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအဆင့်သို့ ရောက်သွားကြပြီ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်တွင် ဖိနိုးနံပါတ် စုတ်တံကုန်သွား၍
မြို့လေးထဲတွင် စုတ်တံရောင်းသည့်ဆိုင်ကို လိုက်ရှာနေစဉ်ဖြစ်သည်။
ဓာတ်တံတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်လိုက်၍ "ပြည့်ဝ" အမည်ရှိ စတိုး
ဆိုင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လိုက်ပြီး စုတ်တံရှိနိုင်မည့်နေရာကို ခန့်မှန်းရင်း ဆိုင်၏ကောင်တာ
သို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖျတ်ခနဲပင် ကျွန်တော့်ရင်အစုံမှာ လှုပ်ခတ်
သွင်းထသွားသည်။

ကျွန်တော်၏ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး...။

သူမသည် ကျွန်တော်ကို မမြင်ဘဲ ဆိုင်၏ကောင်တာတွင် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေ၏။ သူမကို ထိပ်စံမျိုးဖြင့် တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မွန်းကွပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ကိုယ်လိုနေသော စုတ်တံကိုသာ လိုက်ရှာနေလိုက်၏။

"ဟယ်... ကိုမင်းမင်းထွဋ်"

ရုတ်တရက် ဆောင်းဖြူဆီမှ စူးရှသောအသံနှင့် ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းရင်း ကြည့်မိတော့ အပျော်များ လှံကျနေသော သူမ၏ မျက်နှာချိုချိုလေးကို မြင်ရလေသည်။ စောစောက သူမနှင့် စကားပြောနေသည့် ကောင်လေးမှာမူ ကောင်တာမှ မရွှေ့သေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူမကို ညာဘက်နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေးအား ကွေးသည်ဆိုရုံကွေး၍ မထင်မရှား ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆောင်းဖြူက သူမ၏ စိုနက်သော မျက်ဝန်းများအားကိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော် မသိကျိုးကျွံပြု၍

ဆိုင်ထဲ၌ ဟိုဟိုသည်သည်တို့ကို လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

"ကိုမင်းမင်းထွဋ်... ဘာလာဝယ်တာလဲဟင်"

ဆောင်းဖြူက မေးလိုက်မှ ကျွန်တော်လာဝယ်သည့် စုတ်တံကို သတိရသွား၏။

"စုတ်တံ..."

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကို ကြားသောအခါ သူမသည် ကောင်တာမှ ကောင်လေးဘက်လှည့်၍...

"ဟဲ့... ဖုန်းမြတ်ကျော်၊ ဖီမှာ စုတ်တံတဲ့..."

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း...

"ကိုမင်းမင်းထွဋ် စုတ်တံက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်"

"ပန်းချီရေးမလို့..."

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမမျှတ်နှာသည် အတန်အသင့်တော့ တံ့ဩနေဟန်တူပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖုန်းမြတ်ကျော် ဆိုသည့် ကောင်လေးက ကောင်တာမှ ထွက်လာပြီး...

"အစ်ကို... စုတ်တံက နံပါတ်ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ"

"ဖီးရိုး... ယုန်မွှေးနဲ့နော်"

ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆတ်ပြု၍ ကောင်တာ

ဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော် မှာလိုက်သော ဇီးနိုးနံပါတ် ယုန်မွှေး
စုတ်တံကို ဝင်ရှာနေသည်။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ်... ဒီနေ့အားလားဟင်”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း စဉ်းစား၍ မရသေးမီ ခေါင်း
က အလိုအလျောက် ညိတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

“ဝါဆို... ကျွန်မနဲ့ တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား”

ထိတ်ခနဲ ကျွန်တော်ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း !... ဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖျားယောင်းမှု
မဟုတ်ရင် ဘာလဲ... အို... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ မတွေးလိုက်သင့်ဘူး။

ကျွန်တော် သူမ၏ သိက္ခာကို ငဲ့ညာစွာ တွေးရင်း ခေါင်းကို
ရမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟင်... ကိုမင်းမင်းထွဋ်က မလိုက်နိုင်ဘူးပေါ့နော်”

ဆောင်းဖြူ၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
ထားမိသွားသည်။ ကျွန်တော် သူမကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ လိုအပ်
ကြောင်းလည်း သိလိုက်သည်။

“ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အတွေးနဲ့ ကျွန်တော်မို့လို့

ပါ... ရပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု သွားစားကြတာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် သိပ်အကြာကြီးတော့ ကျွန်တော် အချိန်မရဘူး”

“အလုပ်ရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် ပန်းချီရေးရဦးမယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းမြတ်ကျော် ဆိုသည့် ကောင်လေးက စုတ်
တံတစ်ချောင်းကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လာပေး၏။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ ညီလေး”

“၁၈၀ ပါ”

ကျွန်တော်က ကျသင့်သည့် ပိုက်ဆံကို ပေးချေရန် အိတ်
ထဲသို့ နှိုက်နေစဉ် ဆောင်းဖြူက...

“နေ... ကိုမင်းမင်းထွဋ်၊ ကျွန်မပဲ ပေးလိုက်မယ်၊ ဟဲ့... ”

ဖုန်းမြတ်ကျော်... ပိုက်ဆံ ဒီမှာယူ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ ညီလေး ဒီကပဲယူ... ”

ထိုအခါတွင် ဖုန်းမြတ်ကျော်သည် ဘယ်သူ့ဆီက ယူရမှန်း
မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဖုန်းမြတ်ကျော် ငါ့ဆီကယူ... ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆောင်းဖြူက ပိုက်ဆံနှစ်ရာတန် တစ်ရွက်

ကို ဖုန်းမြတ်ကျော်လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့။ ဘုန်းမြတ်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း လှစ်ခနဲပြုံး၏။

“ဖုန်းမြတ်ကျော်... ငါ ဧည့်သည်ခွဲသွားတော့မယ်၊ နင့် ကျူရှင်ကိစ္စ ညကုရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်... သိလား”

ဖုန်းမြတ်ကျော် ဆိုသည့် ကောင်လေးက သူမကို တုတ်တုတ်ပြောလိုသော်လည်း ပြန်ပြောရုံပဲပေါ့။ သူမ ပြောသည်ကိုသာ လိုက်နာဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ သူမက “ဒါဆိုပြီးရော...” ဟု ပြော၍ ဆိုင်ထဲမှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွား လေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဖုန်းမြတ်ကျော်ကို အားနာစွာ လှမ်းပြုံးပြရင်း သူမနောက်မှ လိုက်ထွက်လာရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ အသိတရားသည် ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ သံသယဝင်နေခဲ့သည်။

အလင်းထဲတွင် အေးစိမ့်သောအရသာကို ကျွန်တော် ခံစားရ၏။ ညနေခင်း၏ ဆည်းဆာသည် ရွှေရောင် ဝင်းပနေပြီး တိမ်တိုက်တို့က ရုပ်လုံးကြွနေကြသည်။ ကျွန်တော်က ဘေးတွင်ယှဉ်လျက် လျှောက်လာသော အခါရောင်ဝှမ်းစလေးဆီသို့ တစ်ချက်ခိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ အလှသည် ကျွန်တော်ရင်ထဲရှိ နောက်ဆုံးစွမ်းအင်တို့ကို တိုက်စားသွား၏။ မူလက ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့သည် တစ်ခုခုကို သွားစားရန် သဘောတူထားသော်လည်း တကယ်တမ်း သွားဖြစ်သည့်အခါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန်ကောင်းသော တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ အစွန်တစ်နေရာဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် ဆောင်းဖြူနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံ ခိုက်ပေးဖူးသည့် နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်သို့မသွားဘဲ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဦးတည်ပြီး သွားနေကြရတာပါလိမ့်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ဘဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ခိုနေကြ၏။ ကျွန်တော်က သူမကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခိုးကြည့်ရင်း ဘောပန်းနေလေသည်။

“ကိုမင်းမင်းထွင်က ပန်းချီဆရာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က သူမ၏အမေးကို ဟုတ်တယ်ဟု ပြောဖို့ရာ နှုတ်ရွံ့နေ၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟု ပြောရန် နှုတ်မရဲလှလည်းဖြစ်သည်။

“ဝါဆို... ကျွန်မကို ပုံတူပန်းချီကားတစ်ကားလောက် ရေးပေးပါလားဟင်”

ဆောင်းဖြူ၏ ထိုစကားကို ကျွန်တော် ရယ်ချင်ပီသော်လည်း သူမကို အားနာ၍ မရယ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်က ပုံတူရေးသည့် ပန်းချီဆရာမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ ဝီမြို့ကို ပန်းချီကားအနည်းငယ်ရေးရန် ခေတ္တလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ ဆောင်းဖြူ၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ်... အခုဆွဲလက်စ ကားက ဘယ်လောက်ကြာရင် ပြီးမှာလဲ”

“ဝါက... ဝီလိုရှိတယ် ဆောင်းဖြူရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ဘယ်အချိန်မှာ ပြီးမယ်ဆိုတာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အတွက် ပြောဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး... သိပ်ခက်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆောင်းဖြူသည် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ နောက်... သူမက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အကြာကြီးစဉ်းစားနေပြန်သည်။ ဘာတွေကို ဘယ်လိုစဉ်းစားနေသည်မသိ...။ ခဏမျှာကြာသောအခါ သူမ၏ ရွှေဘက်တော် ဣရုပုံသည် အံ့ဖွယ်လိလိဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။ သူမက ပြောသည်မှာ ယခု ကျွန်တော်၏ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို မနက်

ဖြန်တွင် သူမက လိုက်ကြည့်ချင်ပါသတဲ့။ ကျွန်တော့်ဘက်က သူမပန်းချီကားကို လိုက်ကြည့်ရန်ကိစ္စမှာ ခွင့်ပြုဖို့ သိပ်အပန်းမကြီးဟု ယူဆ၍ လိုက်ကြည့်လိုက ကြည့်နိုင်ကြောင်းပြောတော့ သူမ ဖျော်သွားပုံရ၏။

ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်နေပြီး တိမ်စိုင့်တို့ လွင့်ပျောနေကြသည်။ လတ်ဆတ်သော လေညှင်းတို့က အထားအသိုမှန်စွာ တိုက်ခတ်နေပြန်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲတွင် ကြယ်ပွင့်များကို အာကာသထဲသို့ ပျော့ပစ်လိုက်သည်။ အရာရာသည် လှပလွန်း၏။

တောက်ပသောအလင်းတို့ကို မြင်ရပြီ။ ဖျော်ရွှင်နေသော အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးကို ဒီလိုတွေ့ရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံယူထားသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဆောင်းဖြူနှင့်တွဲ၍ တွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသားလေးကို သတိရသွား၏။

“ဆောင်းဖြူ... ဟို ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်တဲ့တစ်ယောက်ရော”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဆောင်းဖြူက သက်ပြင်းကို မျှင်း၍ ချသည်။

“သူက နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ။ သူနဲ့ ကျွန်မက စေ့စပ်ထားတာလေ... လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြတာ”

သူမ အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် သေးသိမ်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဝမ်းနည်းစွာ ကျွန်တော် ဝိုင်ဆင်းသွားသည်။ သူမက ဆက်၍ပြော၏။

“သူ... နိုင်ငံခြားမှာ သုံးနှစ်လောက်ကြာမှာ၊ အဲဒါမသွား ခင် ဓလေ့ထားချင်တယ်ဆိုပြီး လူကြီးတွေဆီမှာ အတင်းပုဆာလို့ ကျွန်မက လက်ခံလိုက်ရတာ... ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့က သူ့နိုင်ငံ ခြားက ပြန်လာမှပဲ စီစဉ်မှာဆိုတော့ ကြာဦးမှာ၊ သူ့နာမည်က မျိုးမင်း ကြည်တဲ့...”

“ဪ... ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်မိသည်ကို နောင်တရနေမိ၏။ ကိုယ့် ချစ်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာရယ်လို့ မသိရသေးခင်က တည်းက ကြိုပြီးဆုံးရှုံးနှင့်ပြီးသား... ကဲ... ဘယ်လောက်ကြေကွဲ စရာကောင်းထားလဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြရာမှ စကားတွေ ပြောကြပြန်သည်။ အချိန်သည် ညနေခင်းဆီမှ အမှောင် သို့ ခွန်နှင့်အားနှင့် တိုးဝင်နေ၏။ လမ်းမီးများပင် လင်းကုန်ပြီ။ နေ့တာ တိုတတ်သော ဆောင်း၏သဘောကြောင့် ဝန်းကျင်သည် လိုအပ် သည်ထက်ပို၍ မှောင်နေသည်။ စကားပြော၍ ကောင်းသော်လည်း

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်နေရန် မသင့်တော့သဖြင့် လမ်း ခွဲပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်၏ ရေးနေဆဲပန်းချီ ကားကို လာကြည့်ဦးမည်ဆိုသဖြင့် သူမအား ကျွန်တော် တည်းခိုနေ သော သူငယ်ချင်းလိပ်စာကို မပြန်ခင် ရေးပေးခဲ့ရသေးသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် အိပ်၍မရ...။ ကျွန်တော့်အတွေး၊ စိတ်ကူးများအားလုံးသည် သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။

မှုန်မှုန်ပျံ့ပျံ့ အလင်းစထဲတွင် ဆောင်းညသည် ခန့်ငြားလွန်း လှ၏။ အရာရာမှာ ငြိမ်သက်သေဝပ်စွာ ရှိသည်။ အဝေးတွင် မြင်နေ ရသော ကြယ်စင်အစက်အပျောက်လေးများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့် စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်တွေးနေမိသည်။

မိန်းမဆိုသည်မှာ ထင်သလောက် ချစ်စရာမကောင်းမှန်း ကျွန်တော် ကြိုသိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းတွင် ထိုအသိသည် ရယ် စရာ အလွန်ကောင်းပါသည်။

* * *

မုန်တိုင်းတွေကြားမှာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကျဉ်းချထားတဲ့ နကောင်မလေးရေ
 ငါ့ရဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ လေ့ညှင်းတွေကို
 ဆွတ်ခူးမသွားလိုက်ပါနဲ့။

(၅)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အစောကြီးတွင် ကျွန်တော် တည်းခို
 နေသည့် သူငယ်ချင်း၏ အိမ်သို့ ဆောင်းဖြူသည် အိပ်မက်တစ်ခုလို
 ရောက်လာတော့သည်။ သူမ၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းပြချက်
 မှာ ကျွန်တော် ရေးနေဆဲ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရန်ဟု ဆိုသည်။
 ခက်ပြီ...။ သို့သော် မတတ်နိုင်...။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ခိုင်
 မှာလည်း လူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်၍ အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်း
 သာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမအား ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲသို့ ပန်းချီကား
 ခေါ်ပြရန် မသင့်တော်မှန်း စဉ်းစားမိ၍ ဧည့်ခန်း၌ ခေတ္တထိုင်စောင့်

နေရန် ပြောရသည်။ အောင်နိုင်သည်ကား အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသူဖြစ်၍ ကိုယ့်ညွှန်သည် မဟုတ်လျှင် သူ့အခန်းမှ ထွက်မလာ တတ်။ အခုချိန်လောက်ဆို ဒီကောင် ငြိမ်ကုတ်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးပတ်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော်မှာသာ လှပ၊ ပတ ဆောင်း တွင်းကလေးနှင့် အဆင်ပြေအောင် မနည်းဆက်ဆံနေရ၏။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း တိပ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော်ပန်းချီကား လေးကိုကိုင်ပြီး ထွက်လာတော့ သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ မှန်သေး သေးနှင့် တို့ပတ်ကိုထုတ်၍ မှန်ကြည့်လိုက်၊ တို့ပတ်နှင့် မျက်နှာကို ပွတ်လိုက် လုပ်နေလေသည်။ သူမက ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် မရှိတုန်း အလျင်စလို ခိုးလုပ်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် မြင်ကြောင်း သိသွား ပါက ရှက်သွားနိုင်၏။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စကို မမြင်ဟန် ပြု၍ ဧည့်ခန်းအဝ၌ ချောင်းဟန်ရသည်။ သူမသည် ကပျာကယာ ပင် မှန်နှင့် တို့ပတ်ကို သူမ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းသို့ ပြန်သိမ်း၏။

သူမ အနေအထားသည် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ချိန်တွင်ပင် ကျွန်တော် က ဧည့်ခန်းထဲကိုဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရောက် ချင်း သူမက ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့် ၏။ ကျွန်တော်က သူမ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ လင်းလင်းရှင်းရှင်း

မြင်ရစေရန် ပန်းချီကားကို ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူ၍ ထောင် ထားလိုက်သည်။

သူမက ကျွန်တော်ပန်းချီကားကို သေချာကြည့်ရင်း တဖုံ တဩနှင့် ကျွန်တော်ကို စကားတစ်ခွန်းမေး၏။

“ဒီပန်းချီကားကို... ကိုမင်းမင်းထွဋ် ရေးနေတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်လကျော်ပြီ”

“ဟင်... ဒီလောက်တောင်ကြာနေပြီ၊ ပန်းချီက တာမှ ဟုတ်တီး၊ ပတ်တိ မဆွဲရသေးဘူး”

သူမ၏အပြောကို သဘောကျ၍ ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက် သည်။ သို့သိပ်စွာရှိသော လောကမာယာသည် ရံဖန်ရံခါ ရယ်စရာ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းတတ်ကြောင်း သူမကို အခွင့်သင့်လျှင် ကျွန် တော် ပြောပြချင်ပါသည်။ ယခု သူမ ကြည့်နေသော ကျွန်တော် ပန်းချီကားအကြောင်းကို ပြောရဦးမည်။ ကျွန်တော်ပန်းချီကားမှာ သူမ ပြောလည်းပြောစရာပင်။ ကင်းဘတ်(စ်)ပေါ်တွင် ကျွန်တော် အာရုံကျသလို ရေးထားသော အဝါရောင်နှင့် လိုင်းအနည်းငယ်မှအပ ဘာမှမရှိချေ။

ဒီမျှလောက်လေးကို နှစ်လကျော်ကြာအောင် ရေးဆွဲထား
သည်ဆိုတော့ သူမအဖို့ အံ့ဩသင့်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က သူမ
စကားကို ရယ်နေတာမျိုးကျတော့ သူမက မကြိုက်ချင်ပြန်။

“ဟွန်း... ကိုမင်းမင်းထွဋ်က ဘာရယ်နေတာလဲ”

“ဆောင်းဖြူ ပြောတာကိုလေ...”

“ကျွန်မ ပြောတာက ဘာရယ်စရာရှိလို့လဲ၊ နှစ်လကျော်
ကြာအောင် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကလည်း ဒါလေး နည်းနည်းပဲတဲ့။
ဦးညွန့်ကြိုင်ကြီးဆို ဒီလောက်တော့ ခဏပဲ။ တစ်ရက်တောင် မကြာ
ဘူး”

“ဘယ်က ဦးညွန့်ကြိုင်လဲ”

“ဟဲ့... ပြို့ပတ်လမ်းမှာနေတယ်။ သူလဲ ပန်းချီဆရာပဲ။
ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ ကားနံပါတ်တွေလဲ ရေးတယ်။ သူက ခဲပုံတူဆွဲတာ
သိပ်တော်တာ၊ သိပ်လဲမကြာဘူး... နှစ်ရက်ပဲ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း
တွေဆို သူ့ဆီမှာ ခဏခဏ ပုံတူအပ်ကြတယ်”

ကျွန်တော်က သူမ စကားကြောင့် ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့
ဖြစ်သွား၏။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူမကို ရှမ်းပြရသည်။ ကျွန်တော်

က ပန်းချီကို အနုပညာလို့ ယုံကြည်ဖန်တီးကြောင်း၊ အနုပညာမှာ
ပုံတူဆိုတာ တန်ဖိုးမရှိကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ ကမင်တချိုးဖျက်ပြီး
ရေးဆွဲရတာမျိုးတွေလည်း ရှိကြောင်း၊ ရည်လျားတွေပြားစွာ ပြောတော့
သူမက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြန်သည်။

နောက်တော့ သူမက ကျွန်တော် ရေးဆွဲသော ပန်းချီအမျိုး
အစားနှင့် ပန်းချီပညာအကြောင်း သိချင်သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်
က ဒါတွေကို ချက်ချင်းနားလည်ချင်၍ မရကြောင်း၊ စာအုပ်တွေ
ဖတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အရောင်တွေ၊ မျဉ်းတွေ၊ လိုင်းနံတွ၊ တံးတွေ၊
ဗလာနယ်တွေအကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာရမှာဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြရသည်။

ဒီတော့မှ သူမသည် ရေးတေးတေး သင်္ဘောပေါက်သွား
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပန်းချီပညာကို သူမ လေ့
လာလိုကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်က သူမ၏ မျက်လုံးများကို အကဲ
ခတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်မိသလောက်တော့ သူမ
သည် ကျွန်တော် ပြောသော အချက်အလက်များကြောင့် ပန်းချီကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဝင်စားလာပုံပေါ်သည်။ နိုးနိုးသားသား ဝန်ခံ

ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က သူမ၏ ပန်းချီအပေါ် လေးနက်စွာ စိတ်
ဝင်စားနေမှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ၏။

ဒီလိုနှင့် သူမသည် "ပန်းချီအကြောင်း မနက်ဖြန် ထပ်ပြော
ပြဦး" ဟု ဆိုပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ မပြန်ခင်မှာ မနက်ဖြန် ပြန်လာပါက
ကျွန်တော်နှင့် ပန်းချီအကြောင်း ပြောနိုင်ရန် ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ဒီညဇာတ်ချင်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော့်
မှာ စာအုပ်က အဆင်သင့်မရှိ။ ဒါကြောင့် စာသမား သူငယ်ချင်း
အောင်ခိုင်ဆီမှ အကူအညီ ယူရသည်။ အောင်ခိုင်အခန်းရှိ စာအုပ်
ဝင်မှာ လူနှစ်ရပ်စာခန့်ရှိရာ ကျွန်တော့်က ထိုစာအုပ်စင်ကြီးမှ ပန်းချီ
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မနည်းရှာယူရ၏။

ဟော... တွေ့ပြီ။ ခင်ဝမ်းရဲ့ စိတ္တဇပန်းချီ ဆိုတဲ့စာအုပ်။

သူမသည် ထိုစာအုပ်ကိုယူ၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။

သူမ ပြန်သွားချိန်တွင် အရာရာသည် ကျွန်တော့်အတွက်
အမှောင်ထုများသာ ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် အရောင်ဆန်းတချို့
ကို မြင်လိုက်ရ၍ ထိုအရောင်ကို ပန်းချီရေးရန် ကြိုးပမ်းတော့လည်း
မအောင်မြင်။ ဒီနေ့အတွက် ကျွန်တော်သည် အစစ အရာရာ အနှုံး
ချည်းဖြစ်နေ၏။

မိုးရိုးသားသား ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှာပင် ကျွန်တော်
ပြောရဦးမည်။ သူမကို ကျွန်တော် ချစ်နေတာ သေချာသွားလေပြီ။

* * *

ငါ့အဘိဓာန်ကို လှန်ကြည့်ကြ
 သိပ်သေချာတယ်။
 ငါဟာ ငျစ်ပစီပေဒင်မှာတောင်
 ကွင်းဖဲချပ်တွေ ပျောက်ခဲ့တဲ့တောင်ဆိုတာ...။

(၆)

အလင်းတို့သည် အမှုန်၏ အပိုင်းအစများအဖြစ် ဝန်းကျင်
 ၌ နေရာတစ်ခုကို အလှအယက် တိုးဝေနေကြသည်။ ရာသီဥတုနှင့်
 မတူညီစွာ ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်သည် လော့ချွေးများ ရွံ့စိုလျက်ရှိ၏။
 ကျွန်တော်အာရုံတို့မှာ ပန်းချီကားထဲ၌ ပျော်ဝင်စီးပျောနေသည်။
 ညက ကျွန်တော်သည် ပန်းချီရေးရန် အပြင်းအထန် အားထုတ်ခဲ့
 သော်လည်း လုံးဝမအောင်မြင်ချေ။ အဝါရောင်ကို ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် ဝတ်
 ဆင်ထားသော ဆောင်းဖြူသည် ကျွန်တော်ပန်းချီအတွေးများကို
 လွန်စွာပဲ အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်လွန်းသည်။ ဝီလိုနှင့် ကျွန်တော်
 ပန်းချီ မရေးနိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲ၌မူ ကျွန်တော်သည်
 ပန်းချီတွေ အများကြီး ရေးနေခဲ့သည်။

နောက်တော့ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကောင်းစွာ သိသွား၏။

ပန်းချီ။ ပန်းချီ. . . ။

မရတော့၊ ကျွန်တော့်ပန်းချီဆွဲမှု ဖြစ်တော့မည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော် သဲသဲမဲမဲ ပန်းချီ ထိုင်ဆွဲလေတော့သည်။

ကျွန်တော် နံနက် သုံးနာရီမှစ၍ ပန်းချီဆွဲလိုက်ရာ ရှစ်နာရီ ထိုးသည်အထိ မထသေး။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ချွေးစေးတွေဖြင့် စိုက်ကပ်နေသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲနေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ဆောင်း၏ နံနက်ခင်းသို့ နေခြည်တို့က ထိုးဖောက်တိုးဝင်စပြုလာပြီ။

ကျွန်တော့် ပန်းချီကားလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ စုတ်ချက်တို့မှာ ကြမ်းတမ်းလွန်းအားကြီးသည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲရာတွင် အများဆုံးသုံးစွဲသော အရောင်မှာ အဝါရောင်. . . ။ အမြဲမပြတ် စီးဆင်းနေသော စိတ်အလျဉ်ကို အရောင်တွေဖြင့် ဖော်ပြရတာမျိုး ကျွန်တော် ခုံမင်၏။ အရောင်တွေသည် ကျွန်တော်၏ ဂုဏ်ယုဘာသာစကားဖြစ်၏။ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအဖို့ ပန်းချီကားအများအပြားရေးဆွဲခြင်းမှာ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ရတာသာ

ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုအလုပ်ကို (ပန်းချီရေးခြင်းကို) အလုပ်ဟု မယူဆသူများ ရှိပါကလည်း သူတို့အလိုအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ။ ကိစ္စမရှိပါ။

အရောင်တို့၏ စီးကြောင်းများကို ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲတွင် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့. . . နာမည်။ ဟုတ်သားပဲ. . . ။ ကျွန်တော် ပီပန်းချီကားကို နာမည်တစ်ခုတော့ ပေးရမည်။ ဘယ်လို ပေးရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်ပန်းချီကားကို တစ် ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုခဏတွင် ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထလာပြီး ကိုယ့်စုတ်ချက်တွေကို ကိုယ် ပြန်အုံ့သြနေမိသည်။ ပီကာဆို၏ ကမ္ဘာကျော် ဂွါရာနီကာထဲမှ အလင်းအမှောင် အယူအဆများ။ နောက် ဂျက်ဆင်ပူးလော့၏ ပန်းချီကားကို ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ရေးဟန်မျိုး။ ကျွန်တော် အကြာကြီး စိတ်ကူးနေမိ၏။ ပထမက ပန်းချီကားကို နာမည်ပေးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့သော်လည်း နောက်တော့ ထိုသို့ ကိုယ့်အနုပညာပစ္စည်းကို ကိုယ်နာမည်ပေးဖို့ တကူးတက စဉ်းစားနေခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိဟု တွေးမိသွား၍ ထိုအကြံအစည်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ဆောင်းဖြူဟု အမည်ရသော ကျွန်တော်၏ အဝါရောင် ဝမ်းစလေးသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းထက် ပို၍ ပြုံးပြုံးထူးထူးရှိ၏။ သူမကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ လေဟာနယ်သည် ပိုမိုပေါသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ သက်တံ့တစ်စင်း ခုတ်မောင်း သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ လောကတွင် လိုအပ်ချက်ဟူသမျှ မရှိတော့ဟု ထင်ရလောက်အောင် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံနေလေသည်။

ဝန်းကျင်၌ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော ရနံ့စိမ်းစိမ်းတို့ ဝေဝေနေကြ၏။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးပြသည်။ သို့သော် မသေချာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည် ဟု ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ကူကူ ဆိုလိုက်သော်လည်း တကယ် တမ်းတွင် ထိုအချက်မှာ ကျွန်တော့်အထင်သက်သက်လည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။ (သို့မဟုတ်) သူမက တကယ်ပြုံးပြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်က တဖွဲ့တဖွဲ့၊ စီအပြုံးကို သရုပ်ခွဲပြ နေခြင်းကပင် ကျွန်တော်၏ ရူးသွပ်မှုကို ဖော်ပြနေသယောင် ဖြစ်နေ သေး၏။

ဟုတ်ပါသည်။ သူမ၏ အပြုံးမှမဟုတ်။ လောကတွင် အရာ အားလုံးသည် မရေမရာကိစ္စများနှင့် ပြည့်နှက်နေမှန်း ကျွန်တော် သိနှင့်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

ကျွန်တော်က ပန်းချီကို ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ဆွဲနေသည်ဖြစ်ရာ သူမက ပန်းချီကားရှေ့တွင် ထိုင်၍ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်တွေး နေသော ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ။ အောက်ပါ ကောင်းတစ်ခွန်းကို ပြောလေသည်။

“အနုပညာမှာ တွေးတဲ့အလုပ်က (၇၀) ရာခိုင်နှုန်း၊ တကယ် ခံတီးရတာ (၃၀) ရာခိုင်နှုန်းဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲလား။ ကိုမင်း မင်းထွဋ်က အားရပါးရကြီးကို ထိုင်တွေးနေတာပဲနော် . . . အဟင်း . . . ဟင်း . . .”

စကားပြောပြီး သူမဘာသာ သူမ ဆက်ရယ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိုးတိုးမတ်တပ်ရပ်နေသော သူမအား ခိုင်ရန် ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်တော့ သူမက ကုလားထိုင်၌ ရှိရှိကျိုးကျိုးပုံစံဖြင့် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ၏ ချစ်ခမ်းလှလှများသည် ရုတ်ချည်း ကျွန်တော့်ပန်းချီကားဆီသို့

လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ရုတ်တရက် သူမမျက်လုံးများ တလက်လက် တောက်ပသွား၏။

မနေ့က သူမ ကြည့်ခဲ့သော ပန်းချီကားသည် ဒီနေ့တော့ သိသိသာသာပင် ခြားနားနေလေပြီ။ သူမက ပိုမို အာရုံစူးစိုက်၍ ကြည့်၏။ ပြီးသော် ခေါင်းကို တရမ်းရမ်းခါ၏။ ကုလားထိုင်၌ထိုင်၍ ခါးကိုင်းပြီး ပန်းချီကားကို အသည်းအသန်ကြည့်နေသော သူမကို ကျွန်တော်က တေးမှတိုင်ငေးနေလိုက်သည်။ (နောင် သူမနှင့် အပြီး တိုင်ဝေးကြချိန်တွင် ထိုအဖြစ်သည် အမှတ်ရစရာ အကောင်းဆုံး အဖြစ်တစ်ခုမှန်း ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့သည်။)

အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ချည်အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားသော ဆောင်းဖြူသည် ကျွန်တော့်ပန်းချီကားကို သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေသည် မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော်က သူမ၏ ဝင်းဝါနေသော ဂုတ်သားလေးများကို ထိတို့ကိုင်တွယ်ကြည့် လိုစိတ်များ ဖြစ်လာသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်...။ မနည်းပင် ထိုစိတ် ကို တားဆီးဆုံးမရ၏။ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းပါတီ။ ကျွန်တော်နှင့် သူမ ကြားရှိ ပြင်ပွဲဆန်ဆန် အနိုင်အရှုံး အဆုံးအဖြတ်များတွင် ကျွန်တော့် ဘက်က ထိုအချက်များကြောင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြိုတင်

နိုးနိုးနေနှင့်ခဲ့သည်။ ဒါသည် ကျွန်တော် အလေးထားသော အမှန် တရားကိုလည်း ကိုယ်စားပြုရာရောက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က သူမနှင့် ပတ်သက်၍ တာတစ်ခုမှ ကြိုတင်မပြင်ဆင်ခဲ့။ တကယ်တမ်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြင်ဆင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်သားကို ရလေးစား တာလား၊ ဇော်ကားတာလား (သို့မဟုတ်) မသမာသောနည်းဖြင့် ဝှက်ဖဲဆင်တာလား။ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ကျွန်တော် သေချာမသိပါ။

ကျွန်တော့်ပန်းချီကားကို စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးသောအခါ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ နောက် သူမ သိလိုသည့် အချက်တစ်ချက်ကို အလျင်စလိုပင် မေးချ လိုက်၏။

“ဒါ... တာပုံကိုဆွဲထားတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ သေချာကြည့် တာပဲ... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က မသိမသာပြုံးဖြစ်သွား ၏။ တဆက်တည်း သူမကို နောက်ချင်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်က သူမ အမေးကို ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒါ အချစ်ပုံ”

“ရူင်”

သူမက တအံ့တဩ အာမေဇိုတ်သံပြုတော့ ကျွန်တော်က

သူမပျက်နာကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုညိတ်ကာ ကိုယ့်စကားကိုယ် ထပ်မံ
 အတည်ပြုရသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်စကား
 ကြောင့် မေးခွန်းတွေရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၏။
 ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အလိုက်သိသိ သူမ မေးခွန်းမေးလိုက မေးနိုင်
 အောင် သူမကို စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ပေးရသည်။ သူမသည်
 ကျွန်တော့် အမြဲစကား 'အချစ်ပုံ' ဆိုတာကို ကြားလိုက်ရတော့
 ပန်းချီကားကို သေချာကြည့်နေပြန်သည်။

ဪ... ခက်လိုက်တဲ့ ဆောင်းဖြူလေးရယ်...။

ထို သူမလေးသည် တစ်ခါတရံတွင် မလိုအပ်ဘဲ အလွန်
 တုံးအသုတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွန်ရှားပါးလွန်း
 သည့် တစ်ခါတရံတွင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်
 တည်းအတွက် သီးသန့်အလင်းပွင့်တစ်ပွင့်လည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။
 ဒါပေမယ့် ထိုအလင်းပွင့်လေးကို တစ်ကြိမ်တွေ့မြင်ပြီးနောက် တစ်
 ကြိမ်ထပ်မံတွေ့မြင်လိုသော်အချိန်တွေ အကြာကြီး စိတ်ရှည်လက်
 ရှည် စောင့်ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်တော်က အဲဒီအလင်း
 ပွင့်လေးကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းအား ကျေကျေနပ်နပ် အလိုတူခဲ့၏။
 မတရားမှုတွေ အများအပြား ထွန်းကားနေသော ကမ္ဘာမြေကြီးတွင်
 ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုတည်းသော လူသားဆန်မှုသည် သူမ

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အလင်းပွင့်များကို စောင့်မျှော်ခြင်းပင်
 ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူမဆီမှ ရယ်သံစိစိရီရီများ ထွက်ပေါ်လာ၍
 ကျွန်တော့်အတွေးစိတ်ကူးများ ပြတ်ထွက်သွား၏။

"ကိုမင်းမင်းထွဋ်က တော်တော်နောက်တပဲ" တဲ့။

ပြောပြီးတော့ သူမသည် ကိုယ့်စကားကိုယ်သဘောကျ
 သလို ရယ်နေပြန်သည်။ (ရိုးဖြောင့်စွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုပါလျှင် သူမ၏
 ရယ်သံလွင်လွင်လေးများ ပျောက်ပျက်သွားမှာကို ထိုအချိန်က
 ကျွန်တော် အစိုးရိမ်ကြီး နေခဲ့သည်။) သူမရယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း
 အမြူးလာပြီး ကြောင်တက်တက်နှင့် လိုက်ရယ်မိတော့သည်။ ခဏ
 ကြာတော့ ပြိုင်တူလိုပင် အရယ်ရပ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်က စကား
 မပြောရသည်။

"ဆောင်းဖြူကို ကျွန်တော် နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး...
 အတည်ပြောတာ"

"တကယ်..."

"အင်းပေါ့...၊ တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒါ အချစ်ပုံပဲ"

"မမြစ်နိုင်တာကြီးကွယ်... ဒါနဲ့ ကိုမင်းမင်းထွဋ်အချစ်ပုံ
 ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်ဖူးတာလဲ... သူက စိတ္တဇနာမ်ပဲဥစ္စာ"

ထိုသူမ၏စကားကို ကြားတော့ ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပီတော့သည်။ အင်း... ဒီလောက် ပါးပါးနပ်နပ်ရှိ တယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူးဟု ကျွန်တော် တွေးနေလိုက်သည်။ နောင် သူမနှင့် ပတ်သက်၍ တချို့ကိစ္စများမှာ ကျွန်တော် ကြိုးစားရှင်းပြ ရကိစ္စနပ်သည်အထိ သူမဘက်က ထက်မြက်ပြည့်ဝနေခဲ့၏။ သို့သော် မြောက်မြားစွာသော တခြားအချက်အလက်များတွင်မူ သူမသည် ညံ့ဖျင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲ... ကိုယ်မတွေ့ဖူးတဲ့အရာတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ဆွဲ တာပေါ့။ ဥပမာ သိကြားမင်းတို့ နတ်တို့ကို ဘယ်သူအပြင်မှာ တွေ့ ဖူးလို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သိကြားမင်းဆိုရင် အချွန်၊ အတက်၊ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ခေါင်းမှာလည်း ဦးထုပ်ချွန်ချွန်ကြီးနဲ့၊ အဲဒီလိုပဲဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးကြရင်း သူတို့ပုံတွေကို ဆွဲတာပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း ဒါ သိကြားမင်းပုံမဟုတ်ဘူးလို့ လာပြောလို့ မရဘူး။”

“အံ့မယ်... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သိကြားမင်းဆိုတာ အပြင်မှာ မမြင်ဖူးပေမယ့် အိပ်မက်တွေထဲမှာ တချို့က မြင်ဖူးတာ ပဲဟာ”

“အဲဒါက စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက် မက်တာ၊ သူတို့က ဘုရား၊

ကျောင်းကန်တွေမှာ စိတ်မှန်းနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ သိကြားမင်းပုံကို အရင် ငါ့မြင်ဖူးထားမယ်၊ နောင် အိပ်မက် မက်တော့ သိကြားမင်းပုံဆိုတာ ဒီလိုပဲဆိုပြီး စိတ်ထဲစွဲနေတဲ့အတိုင်း မက်ပစ်လိုက်ကြတာ၊ အဲဒါ အမှန်မှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ... အမှန်လို့ပဲ ထားလိုက်ဦး၊ ဒါ အိပ်မက် လေ... သူ့ကို ကိုင်တွယ်ဖမ်းဆုပ်လို့မှမရတာ၊ ဒီတော့ သူလည်းပဲ ဆောင်းဖြူ ပြောသလို စိတ္တဇနာမ်ပေါ့။ သူတို့ စိတ္တဇနာမ်ကျတော့ ပန်းချီရေးကြပြီး ကျွန်တော့် စိတ္တဇနာမ်ကျတော့ ပန်းချီရေးဖို့ မဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်က အဲဒီလို ပြန်ပြောတော့ သူမသည် တွေ့တွေ လေး ဖြစ်သွားပြီး “အင်း... ဒီလိုကျတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”ဟု ပြန်ပြောရာပါသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် သူမတို့ ပန်းချီ အကြောင်း ပြောကြ၏။ သူငယ်ချင်း အောင်ခိုင်ကတော့ သူမနှင့် ပန်းချီအကြောင်း ပြောရကောင်းလားဟု ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင် သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးပြရုံမှလွဲ၍ တခြားတာမှမဟုတ်ပြန်ခဲ့။

ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော် ပေးလိုက်သော ခပ်ဝမ်း၏ စိတ္တဇ ပန်းချီစာအုပ်ကို သူမ ဖတ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တချို့အချက် တွေကိုတော့ နည်းနည်းနားလည်သလိုရှိကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြော ခ်။ ထိုနေ့က သူမကို ကျွန်တော် ပန်းချီအကြောင်းတွေ အများကြီး

ပြောပြမိသည်။ အနုပညာဝါဒတွေအကြောင်းလည်းပါသည်။ ဝေါဟာရတွေလည်းပါသည်။ အင်ပရက်ရှင်နစ်ဇင် (Impressionism) ကျူးဗစ်ဇင် (Cubism) ၊ ဆာရီရယ်လစ်ဇင် (Surrealism)၊ အက်ပရက်ရှင်နစ်ဇင် (Expresionism) . . . (စသဖြင့်) တော်တော်စုံအောင် ကျွန်တော်က ပြောပြရသည်။ သူမက ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ရင်း အချိန်နာရီ တော်တော်များများကို ဖြတ်သန်း၏။

* ထိုသို့ဖြင့် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ၊ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် တဖြည်းဖြည်း ကုံ့နုလွန်ခဲ့သည်။ သူမနှင့် ဓမ္မစပ်ထားသူ အမျိုးသားလေး (မျိုးမင်းကြည်)ထံမှ ပိုစီစကမ်းနှင့် စာများ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်ကြောင်း သူမ၏ ပြောပြချက်များအရ သိရသည်။ ရံဖန်ရံခါ မျိုးမင်းကြည် ရေးပို့သော စာများကို ပေါတောတောကြီးဟု အမည်တပ်ပြီး သူမက ရယ်ပွဲဖွဲ့သေး၏။ ကျွန်တော်က ပန်းချီအကြောင်း၊ အနုပညာအကြောင်း ပြောပြီးသွားလျှင် သူမက "ကိုမျိုးမင်းကြည် ဆိုရင် ဒါမျိုးတွေ နားလည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောတတ်ဖို့တော့ ဝေးရောပဲ" ဟု ကျွန်တော် ဘဝမြင့်တတ်လာအောင် ဆိုးမွမ်းတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ နှင်းမြူတို့၏ အကူအညီဖြင့် မှုန်တိ၊ မှုန်ဝါး နံနက်ခင်းများတွင် ကျွန်တော်က သူမအလာကို စောင့်မျှော်

နေတတ်ပြီ။ သူမကလည်း ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲဘာကို ထိုင်ကြည့်ရင်ကြည့်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြတာကြောင့်ရော၊ သူမ ဖတ်ရှုထားတာကြောင့်ရော သိနှင့်နေပြီး နားရည် ဝနေပြီဖြစ်သော ပေါ်ဦးသက်တို့၊ ဗဂျီအောင်စိုးတို့၊ ခင်မောင်ရင်တို့ အကြောင်းများကို ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်များတွင်တော့ ကျွန်တော်က သူမ ပြောသမျှကို ဩန်နားထောင့်ပေးရ၏။ သူမ နားလည်သလိုပြောရာတွင် အဓိပ္ပာယ်လွဲနေသော တချို့အချက်အလက်များကို ကျွန်တော်က ထောက်ပြရသေးသည်။ သူမသည် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အတော်ကြီး တိုးတက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်ခါတရံ ရယ်စရာများပြော၍ ရယ်မောကြံချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူမကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ တိတ်ဘဆိတ် လောင်ကျွမ်းနေတော့သည်။

ဆောင်းသည်ကား အေးမြတောက်ပနေဆဲ။

* * *

အဝါရောင်ဝှမ်းလေးရေ . . .
 ငါတို့ဟာ ဖိုက်မဲဖို့သက်သက်ဖို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှပ်ဖျက်၊
 ချစ်ခြင်းအတွက်လည်း
 လက်နက်ချခြင်းကို ယဉ်ပါးခဲ့ရပြီ။

(၂)

ကျယ်ဝန်းခုံညားသည့် ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်
 သွားချိန်တွင် ဆောင်းဖြူက တိမ်ထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်လာ
 ၎င်း။ နေခြည်တို့က ပါးပါးလှလှမျှသာ ခြံဝန်းထဲ၌ ဖြာကျနေသည်။
 နုထွေးသော နေရောင်သည် ဆောင်းဖြူ၏ ရွှေဝါရောင်အသားအရည်
 ကို ပို၍ တောက်ပစေရန် ပံ့ပိုးပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။

"လာ . . . ကိုမင်းမင်းထွဋ်၊ အစောကြီးထဲက စောင့်နေတာ"

ဆောင်းဖြူ၏ ပါးပြင်သည် ပန်းနုရောင်တောက်လွှက် နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းတို့ပေါ်တွင် ချွေးစအနည်းငယ်စို့နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ဆီသို့ ဖြေညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ အိမ်၏ တံဆက်မြိတ်အစွန်းတွင် ခိုအဖြူလေးတစ်ကောင် နားနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သူမသည် အဝါရောင် ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ် . . . ထမင်းစားရအောင် ကျွန်မ သေချာချက်ထားတာ”

“ဆောင်းဖြူက ချက်တတ်လို့လား”

“အဟဲ့ . . . ကျွန်မ ချက်တာ ဒီလို . . . မေမေတို့၊ ဝေါကြီးသောင်းတို့ချက်ထားတာကို နှမ်းဝင်ဖြူးတယ်လေ . . . ပြီးရင် ကျွန်မ ချက်တာလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပစ်လိုက်ရော”

ကျွန်တော်က ငြိမ်သက်စွာ သူမ၏ ရိုးသားပုံကို စိတ်ထဲမှ အထိအမှတ်ပြုနေခဲ့သည်။ ဆောင်းဖြူက ထမင်းစားဖိတ်၍သာ လာရသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် သိမ်ငယ်မှုများက ရင်နှင့်အပြည့်။

အို . . . ငါက တာကိုသိမ်ငယ်ရမှာလဲ . . . သွားစမ်းပါ။

ကျွန်တော်က ဖြေ၍ တွေးသော်လည်း ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းအဝင်တွင် ဆောင်းဖြူ၏ အဖေ ဖြစ်ဟန်တူသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့် အဖိုးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြ၏။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော်နှင့် အဖိုးကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဝါက . . . ကိုမင်းမင်းထွဋ်တဲ့ သမီး ပြောပြောနေတဲ့ ပန်းချီဆရာလေ”

အဖိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ် . . . ဝါက ကျွန်မအဖေ ဦးမောင်မောင်” ထိုစဉ်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အသားဖြူဖြူနှင့် အတော်အသင့်အရွယ်တင်သော အဖိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“ဪ . . . မေမေလာ . . .”

တဆက်တည်း ကျွန်တော်ဘက်လှည့်၍

“ဝါက . . . ကျွန်မအဖေ ဝေါမြမြဝင်းတဲ့ မှတ်ထားနော် . . . ကိုမင်းမင်းထွဋ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် . . . သမီးက ပြောလို့ မင်း

အကြောင်းတွေတော့ ကြားဖူးပြီးသားပါ. . . နောက်လဲအိမ်ကို လာ
လည်ပေါ့ကွယ်. . . အန်တီတို့က မိသားစုသုံးယောက်တည်းရယ်. . .
သမီးက တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ. . . အရမ်းဆိုးတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ မောင်ရင်ရ. . . မင်းညီမကိုတော့ မင်းသာ
ကြည့်ထိန်း”

ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူ နှစ်ယောက်စလုံးသည် တိုင်ပင်
မထားကြဘဲ ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆောင်းဖြူသည် တစ်ဦး
တည်းသော သမီးဖြစ်သည်မို့ အိမ်တွင် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေပုံပေါက်
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူမတို့မိသားစု၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း နွေး
ထွေးစွာ ရှိ၏။ နောက်. . . ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်း
စားရင်း မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ၏။

“ရော့. . . ကိုမင်းမင်းထွဋ်”

ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပေးနေသော
ဆောင်းဖြူကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ခိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်း
ဖြူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလေးလှန်၍ ပြန်ကြည့်နေ၏။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မောလာလေသည်။

* * *

ဆောင်းဖြူတို့နေသောခြံနှင့် သုံးမြဲကျော်တွင် သူမနှင့် ဓမ္မ
ဝပ်ထားသူ မျိုးမင်းကြည်တို့ခြံရှိသည်။ မျိုးမင်းကြည်၏ မိဘတွေက
ဆိုခြံတွင်မနေ။ မန္တလေးရှိအိမ်တွင် နေကြသည်။ အဓိက စီးပွားရေး
ဥှစ်သော ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို မန္တလေးတွင် လုပ်ကြ၏။ လောလောဆယ်
ခေတ် ထိုခြံထဲတွင် မျိုးမင်းကြည်၏ အစ်ကို မျိုးမင်းထွန်း ဆိုသူ
ရှိသည်။

ကျွန်တော်မြင်ရသည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ခြံရှေ့တွင် ဂေါ(ဖ်)
ဘန်တစ်ချောင်းနှင့် အမြဲလိုလို ဂေါ(ဖ်)ရိုက် လေ့ကျင့်နေတတ်သည်။

မျိုးမင်းထွန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့ တွဲသွား
ဘဲလာလုပ်သည်ကို သိပ်ကျေနပ်ဟန်မတူ။ မကြာခဏ ကျွန်တော်
ကို ဘုကြည့် ကြည့်တတ်၏။ ဆောင်းဖြူက ပြောတော့ ထိုသူသည်
ဦးနှောက်သိပ်မကောင်းဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သိပ်
အရမ်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြောင်တောင်
တောင် နိုင်သည်ဟု ထင်၏။

သူမက အလကားမျက်နှာရွှေးကောင်ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ဘု
လည်း ပြောသည်။ သူမပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ဥပမာ ဂေါ(ဖ်)
ကို ဟုတ်တယ်၊ ပတ်တီ မရိုက်တတ်ဘဲနှင့် အိမ်တွင် ဂေါ(ဖ်)ဆက်

(GOLF SET) ကို ငွေ သိန်းချီအကုန်ခံကာ ဝယ်၏။ ပြီးတော့ ဂေါ့(ဖ်) ကို ဂေါ့(ဖ်)ကွင်းတွင် စနစ်တကျသွားရိုက်သည် မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ကျင်းတူး၍ ကျင်းစိမ်သည်။ အဝေးရိုက် ဘောများကိုတော့ ဂေါ့(ဖ်)သီးမပါဘဲ လက်လွဲရုံသာ ရိုက်၏။ ထိုမျှသာမကသေး...။ ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီဆိုရင် အရက်မူးပြီး ကဗျာများကို အော်ကံ့ယံ၊ အော်ကျယ် ရေရွတ်လေသည်။

မျိုးမင်းထွန်းမှာ ကဗျာဆရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုကဗျာဆရာသည် ဒုတိယတန်းစား မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်အဖွင့်မှ ပါဖူးသူဖြစ်သည်။ နောက်တော့ သူ့ကဗျာတွေ ဘယ်မှမပါတော့ချေ။ သို့သော် သူက ကဗျာဆရာအဖြစ်မှ တစ်ပြားမှ မလျော့။ သူက မျိုးမင်းထွန်းကို ကဗျာတွေ ရွတ်ခိုင်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာတွေ ရွတ်၏။ သူ့ကိုလည်း ဆောင်းဖြူက အစူး၊ ငပေါဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ မျိုးမင်းထွန်းနှင့် ထိုကဗျာဆရာနှစ်ယောက် ပေါင်း၍ ကျွန်တော့်ကို မိုက်ကြည့်၊ ကြည့်တတ်ကြသေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆောင်းဖြူက အတော်မခံချင် ဖြစ်နေတတ်၏။

အစပိုင်းထွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုအတိုင်း ခံစားရ

သော်လည်း နောင် အကျင့်ဖြစ်သွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို ရူးပေါပေါနိုင်သည့် လုပ်ရပ်ဟု ကျွန်တော် သဘောထားတတ်လာသည်။ ဆောင်းဖြူကိုလည်း ထိုသို့ သဘောထားရန် ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းမိသေးသည်။ သို့သော် မရ...။ သူမစိတ်ထဲမှ ခါးခါးသီးသီးပင် မုန်းတီးနေပုံရ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကလည်း ဆောင်းဖြူ မုန်းမည်ဆိုလျှင် မုန်းလောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် ရီသလို၊ ထေ့သလို စကားမျိုး အပြောပြော၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကမတည့်။ ညပိုင်းများတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မူးမူးနှင့် ကဗျာတွေရွတ်ကြပြီဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အဖို့ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို ဖြစ်သည်။ အဲဒီ ကဗျာဆရာနှင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်ခိုင်တို့မှာ တစ်မြို့တည်းသားတွေဖို့ ခင်မင်သိက္ခမ်းကြ၏။

ကဗျာဆရာမှာ အောင်ခိုင်ထံတွင် မကြာခဏဆိုသလို ပိုက်ဆံလာတောင်းတတ်၏။ အောင်ခိုင်ကတော့ ပေးရှာပါသည်။ ဆောင်းဖြူက အဲဒီအချက်ကိုလည်း အမြင်ကတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုကဗျာဆရာ၏အမည်ကို အောင်သန်းစိုးဟု သိရ၏။

* * *

ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆောင်းဖြူတို့ မိသားစု နဲ့သာမကဘဲ သူမနဲ့ ပတ်သက်သမျှကိုပါ သိကျွမ်းလာခဲ့သည်။ သူမသည် တစ်နေ့တခြား ကျွန်တော့်ကို နောင်ကြီးအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်နေမှန်း အသိနောက်ကျခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထူးခြားပြီး နောင်တမရခဲ့။ သူမသည် ကျွန်တော် သိက္ခာအားလုံးကို တိုက်ခိုက်နိုင်သူလည်းဖြစ်သေးသည်။ တချို့တစ်ချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ခွန်သံတွေကို သူမက လှလှပပ မြန်ဆန်စေ၏။ ရှိစေတော့...။ ကျွန်တော့်ဘက်က ထိုအဖြစ်တွေကို ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူခဲ့သည်။

အမြဲလိုလို တောက်ပခံညားနေစေသော အကြောင်းတရားတို့တွင် ကျွန်တော်က သာမည၊ သူမက အဓိက။ အဲဒီလို ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဆောင်းဖြူက သူမကိုယ်သူမ လှပစွာ ပြင်ဆင်၍ ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

“ကျွန်မ မလှဘူးလားဟင်...”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို သိသိသာသာပင်ချရင်း ခေါင်းညိတ်ရ၏။ ဆောင်းဖြူက ဒီလိုပဲ စကားပြောရင် ကျွန်မ ကျွန်မဟု

ထည့်ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် တပ်မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းက ဖဲပြားလေးကို အပေါ်ယံအားဖြင့် ရိုးသားစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ရင်သည် ငြိမ်သက်စွာ လောင်ကျွမ်းနေတော့သည်။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရယ်... တကယ်တော့ အလွမ်းတွေ အရောင်လွင့်သွားမှာပဲ ကိုယ်ကြောက်တာပါ။ အမှန်ဆို အချိန်အစောပြီး ပွင့်သင့်ပေမယ့် ကိုယ် တွေဝေခဲ့တာလေ။ ဆောင်းနှင်းတွေက ခပ်ကဲကဲရယ်... မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင် တဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာနေဆဲ...။ ကိုယ်အလိုချင်ဆုံးက တစ်ဘဝလုံးစာ အမှတ်ရစေဖို့ မင်းကိုယ်ငွေ့လေးသက်သက်ပါ။ ဒါ ကိုယ့်ဘက်က အရိုးသားဆုံး အားထုတ်မှုတစ်ခုပေါ့။ နောက်ဆုံး မင်းရဲ့ထွက်သက်နုလေးကိုပဲ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ခွင့်ရဦးတော့ ကိုယ် နှစ်သိမ့်နိုင်ပါပြီ။

ရုတ်တရက် ကောင်းကင်တွင် မိုးသားများ ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ရွေ့လျားသွား၏။ သူမက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ခပ်နက်နက်ပင် စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်ပြေပြစ်နေခဲ့သည်။ အဲဒီလို စက်ကွင်းတွေ သိပ်များလာလျှင် ကျွန်တော် ရောင်နိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်မှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြ သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့တွင် အဖြစ် သင့်ဆုံးက မရှိသေးသော စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုတရာ ဝင်မလာခင် ဝေး ရာကို တစ်ယောက်ယောက်က ထွက်သွားဖို့ကောင်းသည်မဟုတ် လား။

ဒါပေမယ့်... အခြေအနေက ကျွန်တော့်ကိုမပေး။ နေရာ က ကျွန်တော်နေသည့်အိမ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ထထွက်သွားလို့ မရ။ ဧည့်သည်ဖြစ်သူ သူမက မပြန်သရွေ့ ကျွန်တော်က စောင့်မည်း မြင်းများနှင့် ရင်ခုန်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာ...

"ကိုမင်းမင်းထွင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုမေးစရာရှိတယ်၊ တစ်မျိုး တော့ မထင်နဲ့နော်"

"ဪ... ရပါတယ်... မထင်ပါဘူး မေးပါ"

"ကိုမင်းမင်းထွင်မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလားဟင်!"

ဆောင်းဖြူရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည် နေဖို့ အခွင့်မရတော့ဘဲ ရယ်မောမိတော့သည်။ ဒီတော့ သူမက မျက်နှာထားကို စုပုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မရယ်ဖို့ တားမြစ်၏။

"မေးတာကို ပြေလေ... အဲဒီလို ရယ်မနေနဲ့..."

ကျွန်တော်က ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် မနည်းလုပ်ယူရသည်။

သူမ၏ စကားတို့က ကလေးကလား အလွန်ဆန်၏။

ဖျတ်ခနဲ ဉာဏ်အလင်းပွင့်သွား၏။ ဟုတ်ပြီ...။

"ဆောင်းဖြူမေးတာ လက်ရှိရည်းစားကိုလား၊ အရင်က ရှိခဲ့ ပူးတဲ့ ရည်းစားကိုလား"

ကျွန်တော်စကားကို ကြားတော့ သူမမျက်နှာပေါ်သို့ အရိပ် တာချို့ ဖြတ်ပြေး၏။ ထိုအရိပ်တွေကို ကျွန်တော် သရုပ်ခွဲကြည့်မိတော့ စိုးရိမ်ရိပ်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

"ခုလက်ရှိပေါ့... ဒါနဲ့ အရင်ကကော ရှိခဲ့ဖူးလို့လား"

"ရှိတာပေါ့... ဓာတ်ပုံကြည့်မလား"

သူမက မဆိုင်းမတွပင်...

"အင်း... ကြည့်မယ်"

"ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်ပုံကို ကြည့်ချင်လဲ... ပြော"

"ဟင်! ကိုမင်းမင်းထွင်က ရည်းစားတွေအများကြီးပေါ့"

"ဒါပေါ့"

"ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ရှိလို့လဲ"

ကျွန်တော်က သူမအမေးကို ပါးစပ်ဖြင့် ပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ခြောက်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ ဒီတော့ သူမက တအံ့ တဩဖြစ်သွားဟန်ဖြင့်...

“တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့... ဘာလဲမယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်... အခုလက်ရှိ အချိန်အထိ မပြတ်သေးတဲ့ သူရောဂါလား”

“မရှိဘူး... အကုန်ပြတ်သွားပြီ”

“ဓာတ်ပုံတွေရှိတယ်ဆို... ကြည့်ချင်တယ်”

“အင်း... ပြမယ်... ဒီမှာခဏစောင့်”

ကျွန်တော်က သူမကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုက်ရယ် နေမိ၏။ သူမက ကျွန်တော် ပြောသမျှကို တကယ် ယုံနေပုံပေါက်သည်။ ခက်ပြီ။ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်။ အောင်ခိုင်အခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ကူးသွားလိုက်သည်။ အောင်ခိုင်က အိမ်တွင်မရှိ။

အောင်ခိုင် စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ဟိုရှာ၊ သည်ရှာ ကျွန်တော် ရှာ၏။ ဘာမှမတွေ့။ နောက် အံ့ဆွေ...။ အဲဒီထဲမှာ

လည်းမတွေ့။ ရုတ်တရက် ခေါင်းအုံးဘေးတွင် အယ်(လ်)ဘမ် အလတ်စားတစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော် လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟာ... ဟုတ်ပြီ။

ခပ်လှလှ ကောင်မလေးပုံနှစ်ပုံခန့် တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ဧကန္တ အောင်ခိုင်ရဲ့ ကောင်မလေးတွေဖြစ်ဖို့များသည်။ ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိ။ မတတ်နိုင်...။ သူများရည်းစားကို ကိုယ့်ရည်းစားလုပ်ရတော့မည်။ ကျွန်တော် အယ်(လ်)ဘမ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ တစ်ယောက် တစ်ပုံစီ...။ နှစ်ပုံဆိုတော့ နှစ်ယောက်။ ဒီလောက်ဆို အိုကေပြီ။ ကျန်တဲ့လေးယောက်ကိုတော့ ကြည့်ပြောရမည်။ လောလောဆယ် အဆင်ပြေဖို့ပဲလိုသည်။

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်နဲ့ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတွေကို အပြင်းအထန် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသည်။ ချက်ချင်း ကျွန်တော် တစ်စုံတရာကို သတိရသွားပြီး ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံစလုံးကို နောက်ဖက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်၏။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ...။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင် “ကိုကိုအတွက် အမှတ်တရ” ဟု ရေးထားသည်။ ကျန်တစ်ပုံတွင်တော့ ဘာစာမှ မရှိ။ တော်သေးသည်။ ဓာတ်ပုံနောက်က

စာမှာ နာမည်တွေ၊ ဘာတွေ မပါလို့။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူမမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

သူမ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို တစ်ပုံချင်း သေချာကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ပုံကို ကျွန်တော့်ဘက် သို့ ထောင်ပြရင်း...

“သူက ဘယ်နှစ်ယောက်ပြောက်လဲ”

“လေးယောက်ပြောက်...”

“လှတယ်နော်... နာမည်ကရော”

“မြင့်မြင့်မော်”

ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ ကြံ့သလိုပါးစပ်ထဲရှိရာ လျှောက်မြေ သည်။ သူမက ကျွန်တော် ပြောသမျှကို အမှန်တကယ်ဟု ထင်မှတ် နေဆဲ။ သူမက ကျန်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထပ်တောင်ပြ၏။

“သူကရော ဘယ်နှစ်ယောက်ပြောက်လဲ...”

“နာမည်ကရော...”

“သူက နှစ်ယောက်ပြောက်... နာမည်က ချိုခိုင်”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပင် စိတ်ကူးတည့်သလို

လျှောက်ပြောပစ်လိုက်သည်။ သူမက ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ရင်း ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေပြန်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင်တော့ သူမသည်လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုဖြူစင်နေ လေသည်။ သူက ဓာတ်ပုံတွေကို အားရအောင် ကြည့်ပြီးသော် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးရင်း မေးခွန်းတစ်ခွန်းကို မေး၏။

“ကျန်တဲ့လေးယောက်ကရော...”

“သူတို့ပုံတွေက မပါဘူး... ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဪ... ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူမက ပြောစရာကောင်း ဆက်ရှာမရတော့ ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူမမျက်နှာ ပေါ်၌ အဓိပ္ပာယ်တချို့ကို ရှာဖွေမိသည်။ သူမ၏မျက်နှာရိပ်၊ ဗျက်နှာ ကံအချို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီ၍ လားမသိ။ ဖတ်၍မရဘဲ ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော စကားပိုင်းကို ကျွန်တော်ကပဲ စတင်ဖြိုခွဲလိုက်၏။

“ဆောင်းဖြူမှာရော ရည်းစားဟောင်းလေး ဘာလေး မရှိဘူး လား”

“မရှိပါဘူး... စေ့စပ်ထားတဲ့သူပဲရှိတာ”

ထိုသို့ အပြန်အလှန်ပြောကြပြီး စကားပိုင်းသည် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်၍ မရသလို၊ အစဉာ၍ မရသလို ဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်တော် သည် ဒီတောင်ပေါ်မြို့လေးသို့ ပန်းချီကား ရေးဆွဲရန် ရောက်လာ ခဲ့စဉ်က ရာသီမှာ ဆောင်း၏အစ အောက်တိုဘာလဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ ဆောင်းပင်ကုန်တော့မည်။ ဒီလက ဇန်နဝါရီလ...။ ရှေ့တစ်လသာလျှင် ကျန်တော့၏။

ကျွန်တော် ရေးလက်စရှိသော ပန်းချီကားလည်း ပြီးသွား ခဲ့ပြီ။ မူလက ပန်းချီရေးပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်းပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ မပြန်ဖြစ်သေးချေ။ ကျွန်တော်၏ မပြန်ဖြစ်သေးခြင်းအကြောင်းမှာ တခြား မယ်မယ်ရရမရှိ။ တောင် ပေါ်မြို့လေး၏ ဆောင်းနှင့် အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကြောင့်ဟု ပြော လျှင်ရမည်ထင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်း အောင်ခိုင်ကလည်း ကျွန်တော့် ကို မပြန်စေချင်သေး...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်၍ ဒီမြို့လေး တွင် နေဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ပန်းချီအသစ်တစ်ကား ထပ်ရေး၏။ ရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် အရေးတကြီးလုပ်ဆောင်

စရာကိစ္စများမရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်တွင် ငွေကြေး အတော်များများ လုံလုံလောက်လောက် ပါလာသည်က တစ်ကြောင်း၊ အောင်ခိုင်က မြို့လေးတွင်ရှိနေစဉ် ကျွန်တော် နေထိုင်စားသောက်မှု ကို တာဝန်ယူထားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီတောင်ပေါ်မြို့လေးတွင် အခက်အခဲမရှိ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့သည် ရိုးသားစွာဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာပင် ဆောင်း၏ နောက်ဆုံးရက်ခွဲတို့ကို ဖြတ် သန်းကြလေသည်။ သို့သော် ထိုဆောင်းနှောင်းပိုင်း၏ တစ်ရက်တွင် တော့...။

အရာရာအားလုံးမှာ ပြီးပြီးဖျက်ဖျက် တောက်ပသွားခဲ့ သည်။

အဝါရောင်လွင်ပြင်ထဲ
 ခရေပွင့်တွေ မူးလဲကြ၊
 ရင်ခုန်သံအတိုအစများ
 မာနတရားအဖြစ်
 အိပ်မက်ရဲ့ အတွင်းသားအဖြစ်
 ထားရစ်. . .
 နောက်ဆုံးတော့လည်း
 အဲဒီမုတ်သုံကို
 ငါ့မျက်ဝန်းထဲ ရွှေပြောင်းလိုက်ရတယ်။

(၈)

ထိုနေ့မနက်က နှင်းတို့သည် မသိမသာ ပါးလျလျလေး
 ကျနေ၏။ ဆောင်းကုန်ခါနီးပြီမို့ အအေးဓာတ်က တော်တော်ပင်
 လျော့နေပြီ။ ဆောင်းဖြူက ထုံးစံတစ်ခုလို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်
 လာခဲ့သည်။ ရာသီက သိပ်အချမ်းကြီး မဟုတ်တော့ပေမယ့် သူမ
 သည် (ကျွန်တော် စတွေ့စဉ်က ဝတ်ထားသော) အဝါရောင် မွေးပွ
 ဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကျွန်တော်က သူမနှင့် ထိုအင်္ကျီ
 ကို တွဲဖက်မြင်လိုက်ရသည်မို့ ရင်သည် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ် . . . ဒီနေ့ ပန်းချီမရေးဘူးလား”

သူမ၏အသံနှင့် မျက်နှာပေးသည် ကျွန်တော် ရင်မခုန်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ချိုမြလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က သူမ မေးခွန်းကို ခေါင်းရမ်းရင်းပြော၏။ ဒီနေ့ ပန်းချီမရေးဘူးဆိုသည့်သဘော . . . ။ ထိုအခါ သူမက စကားတစ်ခွန်းထပ်ပြောသည်။

“ဒါဆို . . . ကျွန်မကို ရေတံခွန်ဘက် လိုက်ပို့ပေးမလား”

ထိုစကားကိုတော့ ကျွန်တော် အနည်းငယ်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သူမကလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမှန်းသိ၍ စကားထပ်မပြောဘဲ အလိုက်သို့သိ ငြိမ်နေ၏။ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်တော်က စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ “ရပါတယ် . . . လိုက်ပို့မှာပေါ့” ဟု လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောလိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် သူမကို ရေတံခွန်ဘက်သို့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ဟု ငြင်းလိုက်၏။ ဒီတော့ သူမက အတွန့်တက်သည်။

“ဒီနေ့ ပန်းချီမရေးဘူးဆို . . . ဒါဆို . . . ကိုမင်းမင်းထွဋ်

အားမှာပေါ့ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လိုက်မပို့နိုင်တာလဲ”

“ပန်းချီမရေးဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်

ဖတ်ရဦးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ လှပစွာ မဲ့ကွေးသွား၏။ ပြီးတော့ သူမက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း “လိုက်မပို့လည်း ရပါတယ်” ဟု မပြောသော်လည်း ပြောသကဲ့သို့ ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က သူမ၏ ထိုအကြည့်ကြောင့် အနေခက်စွာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့သည် အတော်ပင် ရင်းရင်း ဦးနီး ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း စကားပြောလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ” ဟု ထည့်ပြောနေကြဆဲ။ ဒါသည် နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူမကို တစ်ချက်ခိုး၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ကျွန်တော်က ရေတံခွန်ဘက်သို့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ဟု ဥြင်းထားသဖြင့် ခပ်ပိုင်ပိုင်ရှိသည်။ ကျွန်တော် သူမကို သနားသွားသော်လည်း ထိုကိစ္စအား မလိုက်လျော့မိစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတင်းဘားဖြစ်ရ၏။ ဟုတ်သည်လေ . . . ။ ဒီနေ့မနက် သူမကို မြန်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော့် ရင်ခွင်သည် အပြင်းအထန် ခံစားလှုပ်ရှားနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူမ၏ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို သမာဓိမျိုးနဲ့ စောင့်ထိန်းရပါမလဲ။

ဆောင်းဖြူလေးရယ်... ကိုယ့်ကို သတ္တိမရှိဘူးလို့ပဲ ပြော
ချင်ပြော၊ သွေးကြောင်တယ်လို့ပဲ ဆိုချင်ဆို...။ ကိုယ်က ကိုယ်
မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ အချစ်တစ်ခုပို့ အမှားမခံချင်တာပါ။

အိမ်တွင် အောင်နိုင်က ထုံးစံအတိုင်း မရှိသည်မို့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိ၏။ အိမ်အပြင်တွင် အနည်းငယ် ချမ်းစီးနေ
သည် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲတွင်မူ ခပ်နွေးနွေးရှိသည်မို့ ဆောင်းဖြူ
က သူမ ဝတ်ထားသော အဝါရောင် မွှေးပွအင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်
သည်။ ထိုအခါ သူမသည် အဝါရောင်သမ်းသော အဖြူရောင်လက်
ပြတ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဝင်းဝါသော သူမ၏
လက်မောင်းအိုးလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ဖူး
သော အလုပ်တစ်ခုကို ထပ်လုပ်ပြန်သည်။

ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်ပြန်ထိန်းချုပ်ရသည့်အလုပ်။

တော်တော်တော့ ကျွန်တော် ပင်ပန်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ ကတုန်ကယင်နဲ့ လှိုက်မောနေ၏။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်စွာ
တစ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။ ဘာကိုလုပ်ရမည်ဟု
ကျွန်တော် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်၍ မရသောအခါ ချောင်းကို တစ်ချက်
ဟန်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် ချောင်းဟန်သံကြောင့် သူမက သတိဝင်

လာသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့
သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနိုင်စွာ ပြုံးပြ၏။ အဲဒီ အပြုံးလေးသည်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ထိုအပြုံးကို မြင်ရတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
အခိုင်အမာချလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို ကျွန်တော် ချစ်
ကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့မည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးတော့မှ ဘယ်က
စပြောရင် ကောင်းမလဲဟု တွေးမိ၏။ သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ
က ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်
က ထိုသူမ၏ ပုံစံလေးကို အငမ်းမရပျော်ဝင်သွားပြီး စောစောက
ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စကို ထပ်မံအတည်ပြုလိုက်သည်။ တကယ်ပြော
မည်ဟု ကြံရွယ်ပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို
ထိတ်လန့်နေမှန်း သတိထားမိ၏။ သို့သော် ထိုကြားထဲမှ ကျွန်တော်
သူမကို စကားတချို့ကို မပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“ရှက်ပြေးကို လူတစ်ယောက်က ချစ်နေလို့တဲ့၊ အဲဒါ...။

ကျွန်တော့်ကို ပြောပေးပါဆိုလို့”

ကျွန်တော့်စကားကိုလည်းကြားရော ဆောင်းဖြူက ချက်

ချင်းပဲ မျက်နှာကြီး သူန်မူန့်သွား၏။ ပြီးတော့ သူမ ထင်မြင်ချက်တစ်ခု ကို ပေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ကိုအောင်ခိုင်ကြီးကလား”

ကျွန်တော်က အောင်ခိုင်မဟုတ်ကြောင့် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမက စဉ်းစားရကျပ်သွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေး၏။

“ခါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ဆောင်းဖြူက အဲဒီလူကို သိရင်ပြန်ချစ်မှာလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာက ဓမ္မစပ်ပြီးသားလူရှိတယ်”

သူမ၏ ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် မချင့်မရဲဖြစ်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ...။ ဓမ္မစပ်ထားတာလေးများ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့...။ ကျွန်တော် သူမကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ စဉ်းစားလိုက်၏။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မဆုံးမိ...သူမဆီမှ စကားသံတို့ ထွက်လာသည်။

“အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းမဖြေတဲ့ မသိသလိုလုပ်နေတော့ သူမက စိတ်မရှည်ဖြစ်လာဟန်တူသည်။ ခေါ်သံလေးနှင့် ပြော၏။

“ပြောလေ... အဲဒီလို အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့”

ဆောင်းဖြူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ချက် ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်ဝန်းလှလှများကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ၏ အမေးကို ဖြေဖြစ်သည်။

“မင်းမင်းထွင်... တဲ့”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ သူမ မျက်နှာသည် ရှက်ရွံ့စွာ ငုံ့ဆင်းသွားလေသည်။ ပြီးတော့ ထိုစကားကို မယုံသလို ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော်က နောက်သည်ဟု ထင်သွားမည်စိုး၍ ခပ်တည်တည်နေရသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပျော်ရွှင်မှုများ ပူးဝင်နိုက်ကပ်နေကြောင်း ကျွန်တော်ခံစားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်မြတ်နိုးဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို အဲဒီလိုပဲ အမြဲရှိနေစေချင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆောင်းဖြူရဲ့... ခုနကတော့ သိချင်လှချင်ရဲ့ဆို...”

ကျွန်တော်က ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ရဲတွတ်နေလျက် အလွန်အရှက်သည်းနေပုံပေါက်သည်။

ထို့နောက် ဆောင်းဖြူက မျက်လုံးလေးကို ဝင့်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်
၏။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ်က ကျွန်မကို တကယ်ရည်းစားစကားပြော
နေတာလား”

“ရော်...”

ကျွန်တော်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းစိတ်ညစ်နဲ့
မတီမလည် ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက်တောင် တုံးလှတဲ့ ကောင်မ
လေး...။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆောင်းဖြူက အရအမီ လိုက်ကြည့်
နေ၏။ အမိပွယ်တစ်ခုခုကို သူမ ဖတ်ရှုနေတာ ဖြစ်မည်။ ခဏကြာ
တော့ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြော၏။

“ကျွန်မ တကယ်သိချင်လို့ပါ ... ကိုမင်းမင်းထွဋ်က
ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ...”

ထိုစကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် သူမကို စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြစ်ဖို့ထက် သနားသွားသည်။ မျက်နှာကို အတည်ကြည်ဆုံး
ဖြစ်စေရန် အရပ်ပြုပြင်ရသည်။ သူမကို စကားတစ်ခွန်း လေးလေး
နှက်နှက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်... ဆောင်းဖြူကို ချစ်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဆောင်းဖြူက သူမ၏ သွားညီညီလေးများ ပေါ်
သည်အထိ ပြူးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း
ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒါပဲလား” တဲ့...။

ကျွန်တော်... သူမကို နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်
စကားတစ်ခွန်းကို ဆို၏။

“ဒါပဲ... ကျွန်တော် ဆောင်းဖြူကို တကယ်ချစ်တာပါ”

ကျွန်တော့်အသံမှာ လှိုင်းခတ်သလို သူမ၏ နားစည်သို့
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခိုက်ခတ်မည် ထင်ပါသည်။ သက်ရောက်မှုမှာ
ပြင်းထန်လွန်းလေသည်။ ကျွန်တော်ပင် ထင်မှတ်မထား။ သူမ
မျက်နှာသည် ခပ်တွေတွေလေးဖြစ်သွားပြီး အင့်ခနဲ တစ်ချက်နှိုက်၏။

“ဟာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ဆောင်းဖြူ၊ ငိုတာလား... မငို
နဲ့လေ”

ကျွန်တော်ပြောသော်လည်း မရတော့။ သူမ ငိုလေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် အယောင်
ယောင် အမှားမှား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“အဟင့်...ဟင့်...အင့်...”

ကျွန်တော်က သူမကို မငိုဖို့ တတွတ်တွတ်ပြောရသည်။
အိမ်မှာလည်း အောင်နိုင်က မရှိတာမို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ
သာရှိရာ အိမ်နီးချင်းတွေကမြင်ပြီး တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးရိမ်ရသေးသည်။
ကျွန်တော်က သူမ၏ ပခုံးစွန်းလေးနှစ်ဖက်ကို အရဲစွန့်ကာ ခပ်ဖွဖွ
ကိုင်လိုက်၏။ သူမက မရုန်း။ ထိုအချက်ကြောင့် ကျွန်တော် အား
တက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ညင်ညင်သာသာပင် သူမ၏ ပခုံးလေး
ကို ကိုင်လှုပ်ကာ “တိတ်တိတ်...မငိုနဲ့တော့” ဟု ဆိုရင်း ချောရ
သည်။

သူမက တော်တော်နှင့် အငိုမတိတ်...။ ဒီလိုနှင့် ငါးမိနစ်
ခန့်ကြာသွားသည်။ ထို့နောက် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းပျော့ခွေကာ
ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တအိအိပြုဆင်းလာတော့သည်။ သူမကား
ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်ခန့် ဆက်၍ ရှိုက်ဆဲ။
ကျွန်တော်က တယ်တက်လက်ဖြင့် သူမ ကျောပြင်ကို အသာအယာ
ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကျန်ညာဘက်လက်ကိုတော့ သူမ၏
ဆံပင်ပျော့ပျော့များအား ထိုးဖွပွတ်သပ်စေသည်။

ထိုခဏ၌ အလင်းငယ်တို့မှာ အားချင်းပိုမိုတောက်ပကြ
ကုန်၏။ လောကသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးအချိန်ဟု ထင်စရာရှိသည်။
ဆောဇီးသည် တဖြည်းဖြည်း အားပျော့သွားချေပြီ။ အရာရာမှာ ကြည်
လင်၍ ဝန်းကျင်၌ နေရောင်ခြည်၏ ကကြီးသံကို ပြီးပြီးဖျောက်
ဖျောက် ကြားရသည်။ ကျွန်တော်က သူမကို တိုးညှင်းစွာ မေးလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်... ဆောင်းဖြူ
ရဲ့... ဖြေပါဦး”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က မမြင်ပါ။
ဆောင်းဖြူ၏ခေါင်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ရှိသည်မို့
သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြောင်း အထိအတွေ့ကြောင့်သာ ကျွန်တော်
သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းကျပ်စွာ
ပွေဖက်ထားမိသည်။ ခဏမျှကြာတော့ သူမ မငိုတော့။

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ၌ ခပ်လျလျမှီလျက် ငြိမ်သက်နေ၏။
ထိုနေ့က အောင်နိုင်သည် ညနေတော်တော်စောင်းမှ ပြန်
ရောက်လာသည်။ စကား တော်တော်များသော ဆောင်းဖြူသည် တစ်

နေ့ကုန် ငြိမ်သက်စွာ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတာကို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့၏။
 အချစ်သည် စကားအလွန်များလှသည့် ကောင်မလေးတစ်
 ယောက်ကို ဆွဲအသွားစေနိုင်ပါသလား။ 'ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော်
 စဉ်းစားနေမိလေသည်။

* * *

ခေတ်သစ်တစ်ခုကို
 စတင်တော့မယ်တဲ့၊
 ကောင်မလေးရေ . . .
 ဘာပဲပြောပြော
 ငါတို့ချစ်ခဲ့ကြတာ ခဲသဘောဖို့ပဲလိုတယ်။

(၉)

ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့သည် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြချိန် မှစ၍ ကျွန်တော်က သူမနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်ဆိုလိုသည့် "အရာရာ" ထဲတွင် ဆောင်းဖြူနှင့် ဓေပစ်ထားသည့် မျိုးမင်းကြည်၏အစ်ကို မျိုးမင်းထွန်း ဆိုသူလည်း ပါ၏။ မျိုးမင်းထွန်းသည် ညီဖြစ်သူ မျိုးမင်းကြည်ထံ ဆောင်းဖြူနှင့် ကျွန်တော်တို့ တပူးပူး၊ တတွဲတွဲရှိနေကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက် ဟန်တူသည်။ ဆောင်းဖြူထံသို့ နောက်ပိုင်း မျိုးမင်းကြည် ရေးသည့် ဘာများတွင် ဆောင်းဖြူအား ပန်းချီဆရာတစ်ဦးနှင့် အရမ်းရင်းနှီးနေ သည့် သတင်းကို သူကြားရကြောင်း၊ နည်းနည်းပါးပါး အနေအထိုင်

ဆင်ခြင်စေလိုကြောင်း၊ သူက မြန်မာပြည်နှင့် ဆောင်းဖြူကို အရမ်း လွမ်းကြောင်း၊ သူနှင့် စေတပ်ထားသည်ကို မမေ့လျော့စေချင်ကြောင်း၊ ဆောင်းဖြူက ကလေးဆန်လွန်းသည့်အတွက် သူက စိတ်မချကြောင်း . . . (စသဖြင့်) ထပ်နေအောင် ရေးလေတော့သည်။

ထိုစာများကို ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောပြ သောအခါ ကျွန်တော်က သိပ်အလေးမထားဖို့ရန် သူမအား ပြောရ ၏။ သူမက ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကို အားနာသလို၊ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေတတ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဖိုးဖြောင့်သည့် ချစ်ခြင်းတစ်ခု ဟုသာ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ရပ်ကို ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြသောအခါ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့် ကို "ကို" ဟု တစ်လုံးတည်း ပြောင်းခေါ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်နေကျအတိုင်း ဆောင်းဖြူလို့ပဲ ခေါ်သည်။

"ကို. . ."

သူမ၏ အသံသည် တမင်နဲ့အောင် အထူးပြုလုပ်ချက် တစ်မျိုးနှင့် ခပ်ချွဲချွဲရှိသည်။

"ပြောလေ"

ကျွန်တော့်ညာဘက်ရင်အုံပေါ်၌ သူမ၏ မျက်နှာကိုအပ် ရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြ လိုက်သည်။

"ကို. . . ရဲ့ အရင်ရည်းစားတွေကို သတိမရဘူးလားဟင်"

ထိုကားကြားသောအခါ ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ် မောမိသွားတော့သည်။

"ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား"

"တာ. . . ဟားဟားလဲ ရယ်မနေနဲ့. . . ဆောင်းဖြူမေးတာ ကိုဖြေ"

သူမက အသံခပ်မာမာနှင့် ကျွန်တော့်ကို အထက်ပါ အတိုင်းပြောတော့ ကျွန်တော်က မနည်းမျက်နှာပိုးသတ်ရသည်။ ပြီးတော့. . .

"သတိရတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့. . . တစ်ခါတလေ ကျပြန်တော့လည်း လွမ်းသလိုလိုရှိသား. . ."

"ဟင် ! လွမ်းတယ်ဆိုတာ သတိရတာထက်တောင် ဆိုး သေးတယ်၊ ဒါပဲနော်. . . ကို၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ အဆက် အသွယ် ပြန်လုပ်တယ်လို့ ဆောင်းဖြူကြားလို့ကတော့ အသေပဲ"

“ကိုယ့်ကို ဆောင်းဖြူက အသေသတ်မှာပေါ့”

“အင်းပေါ့...”

သူမ၏ စကားသည် ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလောက်
အောင်ပင် အေးစက်လွန်းသည်။ ထိုအချက်ကြောင့် နောင် သူမအား
ကျွန်တော်က စကားပြောရာတွင် သတိကြီးစွာထားခဲ့သည်။ သူမ
နာကျင်သွားမည့်ကိစ္စမှန်သမျှတို့ကို ကျွန်တော်က ကာကွယ်ပေးရ၏။
ဒီလိုနဲ့ပင် ကျွန်တော်သည် သူမနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် သီးသန့်
လွှာအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။

စကားဝိုင်းသည် ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် မျက်လုံးချင်း စိုက်ကြည့်နေကြ
သည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏ ဆံနွယ်လေးများကို နူးညံ့စွာ ထိုးဖွတ်
သပ်ရင်း...

- “အဲဒီစကားမျိုးက မပြောကောင်းဘူး ဆောင်းဖြူရဲ့”
- “ဝါဆို ကိုယ့်စကားကျတော့ ပြောကောင်းတယ်ပေါ့”
- “ဘာစကားလဲ... ဆောင်းဖြူရဲ့”
- “ရည်းစားဟောင်းတွေကို လွမ်းတယ်ဆိုတာလေ”
- “ဪ... ”
- “ဪ... လုပ်မနေနဲ့၊ သေချာပြော... ရည်းစားဟောင်း

တွေကို လွမ်းတယ်ဆိုတာ ဆောင်းဖြူရှေ့မှာ ပြောတာကျတော့ ပြော
လို့ကောင်းတယ်ပေါ့... ဒီလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်းဖြူရဲ့... ခက်တာပဲ၊ နောက်နေမှန်း
လည်း မသိဘူး။ ကိုယ့်မှာ ရည်းစားမှ မထားဖူးတဲ့ဥစ္စာ... ဆောင်းဖြူ
ကို အလကားနောက်နေတာ... ”

“ဝါဆို... ရည်စားကြောက်ယောက်ဆိုတာ မတုတ်ဘူးပေါ့”
သူမ၏အသံသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နိုင်လှ၏။

စောစောကနှင့် မတူတော့။

“အင်း...”

“ဟို တစ်ခါပြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကရော”

“ဟဲ့ဟဲ့... တဲဝါ အောင်နိုင်ကောင်မလေးတွေလေ”

“ကိုအောင်နိုင်ကြီးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ... သူ့ကောင်မလေး
တွေက လှတယ်နော်”

အခုတော့ ဆောင်းဖြူရဲ့လေသံဟာ မြူးထူးလှုပ်ခတ်လို့
ခနပါပြီ။ ဒီလိုပဲ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးက...။
သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က သူမ ဘဝင်မြင့်အောင် စကား
ဘစ်ခွန်း ထပ်ပြောလိုက်၏။

“အောင်ခိုင်ကောင်မလေးတွေက ကိုယ့်ကောင်မလေးကို တော့ မပီပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားဟာ ရှင်းပြစရာမလိုဘဲ သူမကို ရည်ညွှန်း တယ်ဆိုတာ သိသာလွန်းတော့ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း တမင် တိုက်တင်များသည်။

“ဟော... ကောင်မလေးတစ်ယောက် မှနေပြီ၊ လာကြည့် ကြပါဗျို့။”

ကျွန်တော်က အဲသလို ခပ်ရွတ်ရွတ် အော်လိုက်တော့ သူမ က ကျွန်တော်လက်မောင်းကို သူမရဲ့လက်သီးဆုပ်ဖွဲ့လေးနဲ့ထု၏။ ကျွန်တော်က တမင်အရမ်းနာကျင်သွားဟန်ပြုတော့ သူမက...

“အဲဒါမှ မှတာ...” ဟု ပြောရင်း ခပ်သောသော ရယ်လေ သည်။

“ဆောင်းဖြူ”

ခဏလောက်ကြာတော့ သူမ အရယ်ရယ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်ကအသံကို ငြိမ်ငြိမ်ထားရင်း သူမ၏ နာမည်ကို ခေါ်လိုက် ၏။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ကို ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ပြန်ကြည့်သည်။ တာလဲဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပါသောမျက်လုံးများ...။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်အသိတရားတို့ လွင့်စင်သွားသည်။

နေ့ကို တိတိကျကျ မရောက်သေးသော်လည်း တံလျှပ်တို့ ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ ချိုမြိန်နွေးထွေးသော သူမ၏ အငွေ့အသက် တို့မှာ လှိုက်မောဖွယ်ကောင်းလွန်းသည်။ တိမ်တစ်ဆုပ်သည် တရွေ့ ရွေ့ဖြင့် ဆောင်းရာသီမှ နွေရာသီသို့ ခရီးဆက်နေ၏။

ထိုနောက်တွင်တော့...။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်နှင့်အတူ အရာရာသည် နွေရာသီသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

* * *

ဒုတိယပိုင်း

လကဲ့သို့ တင့်တယ်လျက်၊ နေမင်းကဲ့သို့ ထွန်းလင်းလျက်၊
စစ်ပျက်နှာကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်လျက်၊ နံနက်ကဲ့သို့ ရှုပျော်သော
သတို့သမီးကား အဘယ်သူနည်း။

(ရှောလမုန်သီချင်း)

ခက်တော့ခက်ပါရဲ့
အချစ်ဆိုတာ
လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့
အသစ်တွေ ချွတ်တစ်မျိုးပါ။

(၁၀)

နွေ၏ ရွက်ကြွေတို့ကား ပြန့်ကျဲနေဆဲ။ ဝန်းကျင်သည် ဝါကျင်ကျင်တောက်ပမှုတစ်ခုကို ကိုယ်စားပြု၏။ တောင်ပေါ်မြို့လေး ငါ နွေသည် ရှိန်းမြမြရှိ၏။

ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းထဲ၌ ပန်းချီကားတစ်ကားကို အပြင်း အထန် ရေးနေခဲ့သည်။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော်နံဘေးတွင် မြသန်း တင့် ဘာသာပြန်သည့် ပါရီကျဆုံးခန်းစာတုပ်ကို ဖတ်လျက် ငြိမ် သက်စွာရှိ၏။ နွေဦး၏ လေပြေတသုန်သုန်က တိမ်အပြင်တွင် တိုက် ခတ်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ပန်းချီဆေးနေရာမှ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အာရုံထဲမှာ လှိုင်းတွေ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေသလိုရှိသည်။ အပူရှိန်တို့၏ တွန်းကန်အားတွေက ခေါင်းထဲမှာ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ ရင်အစုံသည် လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်ရှိ၏။

ကျွန်တော် မောပန်းလွန်း၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ဆောင်းဖြူသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သတိထားမိဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

"ကို... ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်!"

ကျွန်တော်က သူမကို စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ လက်ဖဝါး ကာပြရင်း အမောဖြေရသည်။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် အနားသို့ တိုးကပ်လာ၏။ ပြီးတော့ မေးပြီးသား မေးခွန်းတစ်ခွန်းကိုပဲ ထပ်၍ မေးသည်။

"ကို... ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်... ခေါင်းမူးနေလား"

သူမကပြောရင်း ကျွန်တော့်နဖူးပေါ်သို့ သူမ၏ လက်ဖဝါး သေးသေးလေးဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။

"ကိုယ်လဲ မပူပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကို... ဒီလို ခဏခဏဖြစ်လားဟင်"

"မဖြစ်ပါဘူး"

ကျွန်တော်က သူမ မစိုးရိမ်စေရန် မဖြစ်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း တကယ်တော့ ကျွန်တော် အိပ်လိုဖြစ်တာ သုံးလေးခါခန့်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်တိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် လေးလေးလံလံ ခံစားရသည်။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ကြည့်၏။ နောက်တော့ သူမက ခေါင်းရမ်းရင်း ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပါလားဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးနေလိုက်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင်တော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို လှပဲစွာ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

နွေ၏အပူသည် ကြွပ်စွဲစွာရှိ၏။ အနီးဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်လွန်းပုံကလည်း သစ်ရွက်ကြွေသံတွေကိုပင် ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်က ရာသီ၏အရသာကို ဖြည်းညင်းစွာ ဝေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ အပြင်သို့ ဝေးနေတော့ သူမက အလိုမကျသော အမူအရာနှင့် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ကို... မပျော်ဘူးလား၊ စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ဆောင်းဖြူကိုလဲ ပြောဦးလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောတော့ သူမ တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်၏။

“ဆောင်းဖြူကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာလား”

သူမ မေးပုံသည် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်မည့် အဖြေအတွက် မဝံ့မရဲနိုင်လွန်းသည်။ လေသံတို့က လျော့လျော့ရဲရဲ ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း...

“ဆောင်းဖြူကြောင့် ကိုယ့်မှာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး... ကိုယ်က ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရမှာလဲ”

“ဆောင်းဖြူမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိတယ်လေ... ဝါကြောင့်များ...”

သူမ စကားမဆုံးခင် ကျွန်တော်က ဆက်၍မပြောရန် လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းရှေ့၌ ကပ်ပြလိုက်သည်။ ဆောင်းဖြူက ထိုကိစ္စအား ခဏခဏပြောသည်ကို ကျွန်တော်မကြိုက်... သူမက အဲဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ အားငယ်နေတတ်သေး၏။

“မဆိုင်လိုက်တာ ဆောင်းဖြူရယ်... ကိုယ် သိပြီးသားပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို အရေးတယူလုပ်ပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့... ဟုတ်လား... ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ရယ်မောမောပဲ နေစမ်းပါ”

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလို့တော့ မပြောပါနဲ့... ကိုယ့်ချစ်သူဘစ်ယောက်က စေ့စပ်ပြီးသားရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက မခံစားရဘဲ နေမှာလဲ... ကိုလဲ အနည်းနဲ့ အများတော့ ခံစားရမှာပဲ... မညာနဲ့ ကို ခံစားနေတာကို ဆောင်းဖြူက သိရက်နဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... ကိုယ်က အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ ကို သဘောမထားတာ... အာဇာနည်က ဆောင်းဖြူမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိမှန်း ကိုယ် သိနှင့်ပြီးသားပဲ၊ ကို ကိုယ်တိုင်က အဲဒါကို ဘာမှမဖြစ်လို့ ဆောင်းဖြူကို ချစ်ခဲ့တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း အမောဖောက်လှာပြန်သည်။ ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်ဖိလိုက်၏။ ဝဲဘက်ရင်ဘက်ဆီမှ စူးခနဲ တစ်ချက်ကျင်သွားပြီး ခေါင်းထဲ၌ ရီရီဝေဝေ ဖြစ်လာ၏။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ကို ပူပန်စွာ ကြည့်သည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောမည့်စကားတွေ မမှသွား၏။

“ကို... ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်... အမူးပြေသွားတောင် အခန်းထဲမှာ ခဏလောက် လုံနေလိုက်ပါလား”

“နေပါစေ... ရတယ်... ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်က အတင်းငြင်းတော့ သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေ၏။ အတော်လေးကြာတော့မှ သူမက စကားတစ်ခွန်းကို တိုးသက်သက်ပြောသည်။

“ကို... ဆောင်းဖြူကြောင့် တစ်ခုခုကို ခံစားနေရတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါစေနဲ့” တဲ့။

သူမက ထိုစကားကိုပြောမှ ကျွန်တော့်မှာ မျိုးမင်းကြည်နှင့် သူမတို့ ဖက်လျက်သား ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေပုံ မြင်ယောင်လာ၏။ ခက်ပြီ။ အရာရာမှာ လေးတွဲပျင်းရိစွာ ရွှေ့လျားနေရသလို ထင်မိသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ပင် ပါးလွှာသော စက္ကူတစ်ရွက်ကို လေပြင်းပြင်းတိုက်နေသလို တလှုပ်လှုပ်၊ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ရှိသည်။ ထိုအရှိန်သည် ခဏမျှကြာသော် မောလာ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ရသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သတိထားမိ၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ၌ မူးလာပြီး မော

လာသည်အခါတိုင်းသည် ပန်းချီဆွဲပြီးစ အချိန်များသာဖြစ်နေတတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ပန်းချီကို စိတ်ထဲ၌ နှစ်၍ ဆွဲခြင်းကြောင့် ပန်းချီဆွဲရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည့်အခါ အတင်းစုစည်းထားသည့်စိတ်သည် အလျင်တစ်မျိုးဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ လွင့်ပျံ့သွားတာ ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်နှင့် ပြုကြည့်ဦးမှဟု စိတ်ကူးရသည်။

ဆောင်းဖြူက... .

“ကို... အဝတ်တစ်ထည်လောက် လဲထားလိုက်ပါလား၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့”

သူမ ပြောမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပုံကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမ ပြောတာအမှန်ပင်။ အင်္ကျီ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်မှာ ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲနစ်နေ၏။

“ကောင်းသားပဲ... ကိုယ် အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်နော်”

ကျွန်တော် အခန်းထဲတွင် သုံးမိနစ်လောက်ကြာသွား၏။ ကြံရာအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတော့ သူမက အဝါရောင်အင်္ကျီလက်တို လေးကို ပြန်နေစေရန် ခါးမှအစကိုသော်လည်း၊ လက်မှအစကိုသော်လည်းကောင်း ဆွဲဆန်နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ခန်းထဲသို့ ရောက်လာချိန်၌ သူမက ဣန္ဒြေ ရရပင် ကျွန်တော်ကို ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က သူမကို စူးစူးရှရှ ပြန် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် စိုအိနေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်း ထူထူလေးများ စုသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြည့်ကို သိပ်အလိုကျဟန် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။ နောက် စကားတစ်ခွန်း ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြီး ဆောင်းဖြူကို လိုက်ကြည့် နေတာလဲ”

ဆောင်းဖြူ၏ အမေးကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရယ် ကဲ့ကဲ့ လုပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်တော့ သူမက လိုက်ရယ်လေ သည်။ သူမ ရယ်မောလိုက်လျှင် သူမ၏ သွားညီညီညာညာလေးများ က ပေါ်ထွက်လာတတ်စမြဲ။ ကျွန်တော်က သူမ၏ ထိုရယ်မောနေပုံ ကို မိမိရရ ငေးနေမိ၏။ ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေတော့ သူမက ရုတ်ခွံသွားသည်။

“ကို. . . ပန်းချီကားတွေ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ပြပွဲလုပ်ကြည့်ပါ လား”

အရှက်ပြေစကားတစ်ခွန်းကို သူမက ကောက်ကာငင်ကာ ဆို၏။

“အင်း. . . ကိုယ့်မှာလဲ စိတ်ကူးရှိပါတယ်။ ပန်းချီကားတွေ နည်းနည်း နည်းနေသေးတာရယ်။ sponsor လုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိသေး တာရယ်ကြောင့်ပါ”

“ကိုသာ. . . ပန်းချီကားတွေ ကောင်းကောင်းဆွဲထား. . . ဆောင်းဖြူ sponsor လုပ်မှာပေါ့”

သူမ၏စကားကို ကျွန်တော် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော် ရွှင်လန်းမြူးထူးလာသည်။ သူမက သူမ၏ မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းလေးများကို ပြုပြင်ရင်း. . .

“တကယ်ပြောတာ. . . ဘာလဲ မယ့်ဘူးလား”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် မယ့်တာ မဟုတ် ပါဘူး”

“ခါဖြင့် ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ဟာ. . . ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာပေါ့”

“မရယ်နဲ့”

“ရယ်မှာပဲ. . . ကိုယ့်အခွင့်အရေးကို လာပိတ်လို့မရဘူး”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောတော့ ဆောင်းဖြူ သည် စိတ်ဆိုးသွားဟန်ပြုသည်။

"ရယ်... ရယ်... သေအောင်သာရယ်"

သူမက အဲဒီလို ပြော၍ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူမ၏ ထိပ်ခံကိုမြင်ရတော့ ပိုရယ်ချင်လာသည်။ နောက်... အူလိုက်၊ သည်းလိုက် ရယ်မောပစ်လိုက်တော့သည်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် တည်နေရာမှ ကျွန်တော့်ရယ်သံကြောင့် ပိုဝင်တွေ့သွား၏။ ကျွန်တော် သူမကို သနားသွားသည်။ သူမအား ချော့မော့ဖို့ စဉ်းစားမိ၏။

"ဆောင်းဖြူ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ကိုယ်က လှောင်ပြောင်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆောင်းဖြူ တကယ်ပဲ sponsor လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ ကိုယ် ရယ်တာက ဆောင်းဖြူရဲ့ မျက်နှာပေးကို သဘောကျလို့ပါ"

"မဟုတ်ပါဘူး... အဲဒီကိစ္စကို ဆောင်းဖြူ စိတ်ထဲမှာ မထားပါဘူး၊ ကို... ရယ်တာ ငိုငိုရယ်တာပဲ... နားလည်ပါတယ်"

"ဝါဖြင့် မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ပိုဝင်နေရတာလဲ"

"ဆောင်းဖြူ တစ်ခု စဉ်းစားမိလို့ပါ"

"ဘာတစ်ခုလဲ ကိုယ့်ကို ပြောပြလေ... ကိုကိုမှ မပြောရင် ဆောင်းဖြူက ဘယ်သူ့ကိုပြောမှာလဲ"

"ဝါဆို... ဆောင်းဖြူက ကိုကို မေးခွန်းတစ်ခု အရင်မေးမယ်"

"မေးလေ... မေး"

"တကယ်လို့ ကိုနဲ့ ဆောင်းဖြူ လက်မထပ်ဖြစ်ရင် ကို... ဘာလုပ်မလဲ"

ကျွန်တော်ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရမ်းလိုက်သည်။

"အဲဒီ ကိုယ်စဉ်းစားမထားဘူး"

"ဪ..."

ဆောင်းဖြူက အာမေဇိုတ်သံတစ်ချက်ကို တိုးသက်စွာ ပြု၏။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် စကားပြောစရာ မရှိတော့သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ရိန် စဉ်းစားနေဟန်တူပါသည်။ နေ့၏အပူက ပါးပါးလျှလျသာ ကျန်တော့၏။ အရှိန်ဖြင့်သာ ပူတော့သည့်သဘော။

ကျွန်တော်က ပြတ်သွားသည့်စကားကို ပြန်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်သေးတာတွေ လျှောက်စဉ်းစားပြီး စိတ်ပူမနေပါနဲ့"

ဆောင်းဖြူရယ်... ဒီမှာ ကိုယ်တစ်ခုပြောမယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
 လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ တစ်ယောက်
 ကိုတစ်ယောက် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ချစ်ဖို့သာ အဓိကပါ။ အခုလို
 ပြောလိုက်လို့ ကိုယ်က ဆောင်းဖြူကို လက်ထပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ထားဘူး
 ဆိုပြီလည်း မထင်လိုက်နဲ့ဦးနော်၊ ပြောချင်တာက ဆောင်းဖြူ အနေနဲ့
 အခုလောလောဆယ် မလိုအပ်တာတွေ အရမ်းစဉ်းစားမနေနဲ့။”

ကျွန်တော့်စကားလည်းဆုံးရော ဆောင်းဖြူဟာ ခေါင်းကို
 ညင်သာစွာ ရမ်းနေလေသည်။ နွေက ဝေပုဂ္ဂိုလ်သော ရွက်ကြွေများကို
 ပုံဖော်နေ၏။ ရာသီစက်ဝိုင်းထဲ၌ သူ၏ ရပ်တည်ခွင့်ကို မည်သူကမှ
 ခြိမ်းခြောက်နိုင်အောင် သူက ခိုင်မာလွန်းသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကို
 ဖြတ်စီးသော လေပူများ၌ ဆောင်းဖြူ၏ မေတ္တာတရားအား ကျွန်တော်
 ခံစားမိသလို ရှိသည်။

“ဤက လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့ ဆိုလဲ ဆောင်းဖြူ မစဉ်းစား
 တော့ပါဘူး... ဒါပေမယ့်...”

သူမ၏အသံမှာ ဆက်၍ ထွက်မလာတော့ဘဲ တိုးသက်စွာ
 လည်ချောင်းအတွင်းသို့ ပြန်ငုပ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှထပ်
 မပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူမ၏ ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ငေးမောနေ

၏။ ခဏမျှကြာသောအခါ သူမသည် ခံစားချက်အတိုင်းသော စကား
 တစ်ခွန်းကို ပြောလေသည်။

“ဆောင်းဖြူ သိပ်အများကြီး မပြောချင်ဘူး... ဒါပေမယ့်
 ကိုကိုတော့ အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ။”

ဆောင်းဖြူ၏ ထိုစကားသံသည် လှိုက်လှဲမှုတစ်မျိုးကို တိတိ
 ပပ ကိုယ်စားပြုထားသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို အသာဆိတ်ပြ
 ရင်း သူမ၏ ညာဖက်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

နွေသည် ပူနွေးစွတ်စိုသော လေပြေညင်းများကို သယ်
 ဆောင်တိုက်ခိုက်နေဆဲ...။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အသံမပါသော စကားလုံး
 များဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က
 ရှေ့ခရီးကို မတွေးဝံ့ဘဲ ရှိ၏။ အချစ်ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏
 သိက္ခာကို ဝေဝါးသွားစေနိုင်ပါသလား။ ကျွန်တော် တွေးနေမိလေ
 သည်။

ချစ်သူလက်ဖဝါးတွေ
 အေးစက်မနေကြပါနဲ့
 ငါ့သက်တမ်းမှာ
 ကြယ်တွေရွေ့လျားတဲ့ ကောင်းကင်တစ်စင်းလည်း
 ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။

(၁၁)

ခြောက်သွေ့သော နွေနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ ပန်းချီဆရာ
 ဘဝသည် တောင်ပေါ်မြို့လေး၌ လှပစွာ အသက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။
 ကျွန်တော်ပန်းချီကား တော်တော်များများ အသစ်ရေးဆွဲဖြစ်သည်။
 သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ခိုင်၏ ပုံပိုးကူညီမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊
 ဆောင်းဖြူ၏ မမြင်နိုင်သော ရသတစ်မျိုးကြောင့်လည်းကောင်း၊
 တောင်ပေါ်မြို့လေးအပေါ်ရှိသော သံယောဇဉ်ကြောင့် လည်းကောင်း
 ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သို့ မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ တောင်ပေါ်မြို့လေး၌

ခြောက်လကျော်ကြာလာခဲ့ပြီ။ အချိန်ကာလ၏ ဖျားယောင်းမှုဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့၏ ချစ်သူဘဝသည် လျင်မြန်လွန်းသည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအချိန်များအတွင်း ကျွန်တော် ပျော်ခဲ့သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။

အထေးကွာဆုံးသော နေရာတစ်ခုဆိုမှ အသံတစ်ခုကို ကြား ရထိုင်း ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ကောင်းအိုးပေးတာပဲဟု ကျွန်တော် ခံစားရ၏။

ကျွန်တော်ဘဝ၏ အရေးပါသော အပိုင်းအစတစ်ခုအဖြစ် ဆောင်းဖြူကို ကျွန်တော်က တန်ကြေးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် အတွေးစတိုမှာ တိတ်ဆိတ်နေလျက် ကာလတရားအတွင်း သေဝပ်စွာ ရှိနေပြန်သည်။ ဝန်းကျင်တွင် နွေ၏ အရိပ်အငွေ့တို့က ရိုက်ခတ် လျက်ရှိ၏။ နွေ၏အပူတို့နှင့်အတူ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ရင်ကို ပြိုင်တူပူလောင်စေနေလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆောင်းဖြူ၏ မြူးထူးတက်ကြွသောအသံသည် ကျွန်တော်ရှိသော နွေနေ့လယ်ခင်း ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဆောင်းဖြူက သူမကျောပေါ်မှ လွယ်ပိုး ထားသော ကျောပိုးဖိတ်သေးသေးလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးသော် ကျွန်တော့်ရှေ့

မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်တွင် ဝင်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အပေါ် အလိုမကျသည့်ဟန်များကို သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ သူမက မျက် မှောင်ကုတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမကို စကားတစ်ခွန်းတလေမှ မဆိုဖြစ်ဘဲ ခပ်ဖျော့ဖျော့ မြန်ကြည့် နေမိ၏။

အမှန်ဆို ကိုယ့်အိမ်ကို အလည်ရောက်လာတဲ့ ချစ်သူတစ် ယောက်ကို ကျွန်တော်ကစပြီး အလ္လာပ သလ္လာပ စကားလောက် တော့ ပြောသင့်မှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

စရောက်လာကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားလုံးဝမပြောကြဘဲ အပြန်အလှန် စိုက်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေကြ သော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်သည် အနည်းငယ် ကြောင်တောင် တောင်နိုင်ပါသည်။ ကြည့်နေရင်းနှင့် ဆောင်းဖြူ၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးစိစိဖြစ်လာ၏။ ထိုအခိုက်မှာ အမှတ်မထင် ဆောင်း ဖြူက ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ လျှာထုတ်ပြလေသည်။

ကျွန်တော် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှ စွာသော အဝါရောင်ဝမ်းစလေးသည် ရံဖန်ရံခါ၌ အဲဒီလို ပေါ်တော့ တော နိုင်သည်များလည်း ရှိပါသည်။

သူမ၏ ထိုအမူအရာကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ရွှင်လန်း
ဖြူးထူးလာပြီး သူမ၏ ဆံပင်များကို ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများဖြင့်
ဖွတ်လိုက်၏။ ဆောင်းဖြူက ခေါင်းကို အတင်းရုန်းရင်း ရှောင်ထွက်
သည်။ ကျွန်တော်က မရမက ခေါင်းကို လိုက်ဖွတော့ သူမက နှုတ်
ခမ်းကိုက်ပြီး မကျေနပ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော့်က သူမ ခေါင်းကို ဖွခွင်တိုင်း ဖွခွင့်ရသွားပြီ
ဖြစ်သော်လည်း မဖွတော့ဘဲ သူမကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒါကို
သူမမှာ မကျေနပ်နိုင်သေး။

“အရမ်းအကျင့်ပုတ်တာပဲ... အနုပညာသမားဆိုတာ
သူများအလှကို မဖျက်ဆီးရဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ ထိုစကားအပေါ် အယောင်ယောင်အမှား
မှားဖြစ်သည်အထိ ရင်ခုန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သူမ၏ စကားကို
ဘယ်လိုပြန်ချေပရမည်မသိဘဲ ဆွံ့အနေ၏။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်
တော့်ကို ရယ်နေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က
အသံထွက်၍ ရယ်ရင်း သူမကိုကြည့်သည်။

အရာရာသည် ရင်ခုန်ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို မကျော်လွှား
နိုင်ဘဲရှိ၏။ အပူရောင်ထဲတွင် တံလျှပ်၏ အကူးအပြောင်းများကို

မြင်ရသည်။ ဆောင်းဖြူက မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှ ကျွန်
တော်၏ ညာဘက်ပါးပြင်ကို သူမ လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ဖွဖွကိုင်သည်။
နက်ရှိုင်းသော အသိတရားတစ်စုံတရာမှာ သူမ၏ အထိအတွေ့
ကြောင့် လေဟာနယ်ထဲတွင် မော့လွင့်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဘာကို
မှ မမြင်လိုတော့သဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်းဖြူ
သည် ကျန်နေသေးသော ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကိုပါ ကျန်လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် လာရောက်ကိုင်တွယ်၏။

ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို ညင်သာစွာ မှိတ်ထားဆဲ။
ဆောင်းဖြူ၏ လက်ဖျံတို့မှာ နွေးထွေးသော ကျွန်တော်၏ ထွက်သက်
များကို ထိတွေ့သည်။ သူမ၏ လက်ဖဝါးအစုံသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်
ရှိ သေးငယ်သော အဖု၊ အထစ်များကြား၌ ပွတ်တိုက်ပြေးလွှားလျက်
ရှိ၏။ မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆောင်းဖြူက စေ့စေ့
ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ တဖြေးဖြေး
ဆောင်းဖြူ၏လက်ချောင်းများသည် ကျွန်တော့်လည်တိုင်နှင့် ရှည်
လျားစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆံပင်အဖျားများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေပြန်
၏။

ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ ဖြည်းညင်း
စွာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း အမြင်သည်

ဝေဝါးနေသော်လည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မြင်ကွင်းသည် ကြည်ကြည် လင်လင် ရှိလာသည်။ ကျွန်တော် မြင်ရသော ဆောင်းဖြူ၏မျက်နှာ သည် အပူကြောင့်ဖြစ်သော ခွေးစို့စို့ရှိရမှတစ်ပါး သန့်ရှင်းဝင်းမူတ် နေ၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သည် စိုရဲခွေးထွေးစွာ ပြေပြစ်လျက်ရှိသည်။

“ကိုကို... ကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ်”

ဆောင်းဖြူ၏ ထိုစကားမှာ စကားသံမဟုတ်ဘဲ လေသံ ထက်နည်းနည်းသာပိုသော အသံဖြစ်သည်။ လှိုက်ခနဲ ရင်တွင်းမှ ထွက်လာသော အသံဖြစ်သည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ယုံနေမိသည်။

ကျွန်တော် ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဆောင်းဖြူ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို အသာအယာလိမ်ဆွဲလိုက်၏။ သူမက မရုန်း။ ငြိမ်သက်စွာ ခပ်တည်တည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

ထိုအကြည့်၏နောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပာယ်တချို့ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေမိ၏။ တွေ့တော့မတွေ့။ ရုတ်တရက် မွှေးမြသော လေပြေများ ကို ကျွန်တော် ရှုရှိုက်ရသလို ရှိသည်။ ဝန်းကျင်အနှံ့ အရာရာသည် ချွန်မြနေသည့် ဘေးတစ်လက်၏ အငွေ့အသက်များကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် ကျွန်တော် မလုံမလဲဖြစ်ကာ အနီး တစ်ဝိုက်သို့ မျက်စိကစားလိုက်၏။ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော်အတွက် ထူးခြားခြင်းမရှိပါ။

“ဪ... ဆောင်းဖြူလဲ ရောက်နေတာကိုး”

ကျွန်တော် အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်ခိုင်နှင့်အတူ ဧည့်သည်နှစ်ဦးကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲ တွင် မသက်သာလိုရှိ၍ ဧည့်သည်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ယောက်က အောင်ခိုင်ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာတောင်းနေ ကျ ကဏ္ဍာဆရာ အောင်သန်းစိုး၊ နောက်တစ်ယောက်က ဆောင်းဖြူ နှင့် စေ့စပ်ထားသော မျိုးမင်းကြည်၏အစ်ကို မျိုးမင်းထွန်း... ၊ အမှတ်မထင် ကျွန်တော် ဆောင်းဖြူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပီတော့ သူမမျက်နှာသည် မျိုးမင်းထွန်းကို မြင်ရ၍ စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

သို့သော် သူတို့သည် အောင်ခိုင်နှင့်ပါလာသော ဧည့်သည် များဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်က တစ်စုံတရာကို ဆောင်းဖြူ အတွက် အရေးဆိုပေးဖို့ အခွင့်မသာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဧည့် ခန်းရှိ ဆက်တီများပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်နေကြသည်။

အောင်ခိုင်က “မင်းတို့ ခဏလောက်ထိုင်ကြဦး” ဟု ဆိုပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဆောင်းဖြူ အနေအထိုင်ကျပ်လျက်

ရှိသည်ကို မြင်ရ၍ ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အောင်ခိုင်ကို ဒေါသထွက်နေ၏။

ဒီ နှစ်ကောင်ကို အောင်ခိုင်က ဘာကြောင့်များ အိမ်ကို ခေါ်လာရပါသနည်း။ ကျွန်တော် တွေး၍မရဘဲရှိသည်။ ဒီကြားထဲ အောင်သန်းစိုး ဆိုသည်ကောင်က စပ်ဖြစပ်ဖြ လုပ်၍ ဆောင်းဖြူကို ကြည့်နေပြန်သည်။ ရုတ်တရက် မျိုးမင်းထွန်းက အောင်သန်းစိုးကို စကားတစ်ခွန်း စပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်သန်းစိုး၊ မင်း သိပြီးပြီလား”

အောင်သန်းစိုးက အူကြောင်ကြောင်ပုံစံနှင့် မျိုးမင်းထွန်းကို ကြည့်ရင်း...

“ဟင့်အင်း... မသိသေးဘူးကွ”

“အေး... မင်း ဘယ်သိဦးမလဲ၊ ငါမှမပြောရသေးတာ၊ ဒီလိုကွ... ရှေ့လမှာ ငါ့ညီ မျိုးမင်းကြည် ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်... ခဏပါကွာ၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲနေမှာ၊ အဲဒီတစ်ပတ်ကတွင်းတော့ ငါ့ညီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ လူတွေ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့လိုတယ်ကွ... ဟဲဟဲ”

ဟော လုပ်ပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘာလှိုင်းကြီး ဆောင်းဖြူနှင့်

ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်နေပါလား။ ကျွန်တော်က ဆောင်းဖြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ထင်သလို ဒေါသထွက်မနေဘဲ သန့်မှန်သောမျက်နှာထားနှင့် အဝေးသို့ ငေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်၏ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးကို ထိပုံစံနှင့် မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ထိုခံစားချက်ကြောင့်လား တော့မသိပါ။ အနီးတွင် မြင်ရသော ဧည့်ခန်းထဲရှိ အပြင်အဆင်အားလုံးမှာ ဝေဝါးနေသလို ရှိ၏။

အရေးထဲ အောင်သန်းစိုးနှင့် မျိုးမင်းထွန်း ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာအကြောင်းမှ မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မောနေကြသေးသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေမိ၏။ အောင်ခိုင်ကလည်း အခန်းထဲမှ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာသေး။

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အောင်ခိုင်အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားနေချင်သည်။ သို့သော် ဆောင်းဖြူကို ဟိုနှစ်ကောင်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့သလို ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အောင်ခိုင်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။ အဝတ်အစားအသစ်တစ်ခုကို ထပ်လဲထားပြီး

လက်ထဲတွင်လည်း ကြပ်ကြပ်အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ကြပ်ကြပ်အိတ်မှာ အကြည်ဖြစ်နေ၍ ထိုအထဲတွင် စာအုပ်ငါးအုပ်၊ ခြောက်အုပ်မျှ ထည့်ထားသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။

“ရှေ့... အောင်သန်းစိုး၊ မင်း ဖတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့စာအုပ်တွေ...။ ရှေးဦးယားစာအုပ်ကတော့ ရှာလို့မရသေးဘူး၊ ဝါပဲ အရင်ယူသွားနှင့်ဦးကွာ... ဟုတ်ပြီလား။”

“အေး... ရပါတယ်၊ ဝါဆို ငါတို့ပြန်မယ်”

“ကောင်းပြီ... ဟိုစာအုပ်ကိုတော့ ရှေ့အပတ်လောက် ငါရအောင် ရှာထားလိုက်ပါ့မယ်”

အောင်ခိုင်နှင့် အောင်သန်းစိုးတို့သည် ထိုကဲ့သို့ အပြန်အလှန် စကားပြောပြီးနောက် မျိုးမင်းထွန်းကလည်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ပြီးတော့ အောင်ခိုင်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“ပြန်ဦးမယ်”

အောင်ခိုင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်ပြလိုက်သည်။ မျိုးမင်းထွန်းသည် ပြန်ခါနီးမို့ ဆောင်းဖြူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“ဆောင်းဖြူ... မျိုးမင်းကြည်ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်သွေးများ ဝုန်းခနဲ ဆူပွက်သွားသည်။ ဆောင်းဖြူကလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အ၊ အဖြစ်နေစဉ် မျိုးမင်းထွန်းက နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြော၏။

“ဘာမှ မမှာတော့ဘူးဆိုလဲ ရပါတယ်... မျိုးမင်းကြည်က ရှေ့လဆီ ပြန်လာတော့မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး အောင်သန်းစိုးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်က ဆောင်းဖြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခုခုကို မခံချင်ဖြစ်နေပုံရသည်။ အောင်ခိုင်ကလည်း ဆောင်းဖြူကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုရမ်းနေ၏။

“ငါကလဲ ဆောင်းဖြူ အိမ်မှာရောက်နေတာ မသိလို့ ခေါ်လာမိကုန်ပါကွ၊ အောင်သန်းစိုးကလဲ စာအုပ်တွေ တောင်းထားတာ ကြာပြီ၊ မျိုးမင်းထွန်းကလဲ အောင်သန်းစိုး ဘေးမှာပါလာတော့ ငါက သူ့ကို မလိုက်ခဲ့နဲ့လို့ ပြောမကောင်းဘူးပေါ့”

အောင်ခိုင်က ဆောင်းဖြူ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားမည် ဦး၍ ဖြေရှင်းချက်ပေးနေပုံရသည်။ သူက ရှင်းပြမှသာ ရှင်းပြနေသော်လည်း ဆောင်းဖြူက အောင်ခိုင်ကို စိတ်ဆိုးသည့် အရိပ်အယောင်မျှပင် ကျွန်တော် မမြင်မိပါ။ အောင်ခိုင်စကားအဆုံးမှာ ဆောင်းဖြူက

ကောင်ခိုင်ကို ညင်သာစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ကိစ္စပရိပါဘူး ဆိုသည် သဘော။ သူမ၏ ထိုအပြုတွင် နူးညံ့အေးမြသည့် အငွေ့အသက်များ ကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ဆောင်းဖြူက...

"က... ခါဆို ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်"

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား ဆောင်းဖြူ"

"ဟင့်အင်း... လိုက်ပို့ခဲ့တော့ ဆောင်းဖြူတာသာ ပြန်မယ်"

ကျွန်တော် ဘာမှထင်၍ ပြောခွင့်မသာမီ ရှက်ပြေးက ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ သူမ ပြန်သွားသည်ကို ကျွန်တော် နောက်ကကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမြစ်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ဆောင်းဖြူကို "ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်" ဟုသာ ပြောလိုက်သင့်မှန်း တွေးမိ၏။ တောင်ခိုင်က ခေါင်းကိုရမ်းရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလှန်၍ ကြည့်၏။ ဘာမှတော့မပြော...။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောနေသည်။ အဝေးဆီသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သော အဝါ

ရောင်ဝှမ်းစလေး၏ ကျောပြင်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် မောလာသလိုရှိသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် သူမကို ရည်မှန်း၍ ဆွဲထားသော "အဝါရောင်ပုံပြင်" ပန်းချီကားကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးကို တစ်နေ့ကျလျှင် ပီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရဦးမည်။

အိမ်အပြင်တွင် အရာရာသည် ငြိမ်သက်စွာရှိသည်။ နေ့ညသည် တောက်ပစွာ လောင်ကျွမ်းနေလေသည်။

* * *

တစ်ချိန်လုံး ငါအကဲခတ်နေခဲ့တာ... .

ချစ်ခြင်းရဲ့ ဒုက္ခကို

ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုလို့

ငါ မသတ်မှတ်လိုဘူး။

ဒါပေမယ့်

အဲဒီအတွက် ငါ့နှလုံးသားက

ဒဏ်ရာတွေပေါ်မှာ သေမိန့်ကျပြီးသား။

ကဲ... .

ဘယ်လောက်ကြေမှု့ဖို့ကောင်းထားလဲ။

(၁၂)

"ကို... ဆောင်းဖြူ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်
တယ်၊ ဘာတယ်မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်က ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို မေးငေါပြရင်း

"ဒီမှာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ... ဘာတယ်လို့တော့ ဘယ်
ဟုတ်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်... ဆောင်းဖြူ ပြောစရာရှိရင် ပြော...
ကိုယ် နားထောင်မှာပေါ့"

"ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး ကိုရဲ့၊ ဆောင်းဖြူက ဒီမှာမပြော
ချင်ဘူး၊ တစ်နေရာမှာ စေးစေးဆေးဆေး သွားပြောချင်တာ"

ဆောင်းဖြူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က သူမကို နှော့နှာ
ချင်လာသည်။

“ဖေးဖေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တာဆိုတော့ ဆောင်းဖြူက အဲယာကွန်းခန်းထဲမှာ ရေခဲရေသောက်ရင်း ပြောချင်တာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က နောက်သော်လည်း သူမက မရယ်။

“ကို... နောက်မနေနဲ့၊ အဲဒီဟာတွေ သိမ်းလိုက်တော့ ကွာ... အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ဆောင်းဖြူ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော်၏ ဆွဲနေဆဲ ပန်းချီကင်းပတ်(စ်)၊ ဆေးထူးနှင့် စုတ်တံများကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိုင်ရာမှ ထစေရန် အတင်းဆွဲထူ၏။

“ကဲ... ဒါဆို ဆောင်းဖြူ ခဏလောက်စောင့်၊ ကိုယ် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“မြန်မြန်နော်... အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆွဲလက်စ ပန်းချီပစ္စည်းတွေကို သိမ်း၏။ သူမကလည်း တချို့တလေကို ဝိုင်းသိမ်းပေးသည်။ ပြီးသွားသောအခါတွင် ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ အဝတ်လဲ၏။ တကယ်တော့ အဝတ်လဲသည်ဆိုပေမယ့် အဝတ်တွေအားလုံး

လဲခြင်းမဟုတ်...။ အင်္ကျီသာလဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဆောင်းဖြူက အိမ်ပျက်နာကျက်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ဆောင်းဖြူက ဝါလွင်သောဘဲလောက်(စ်) လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထား၏။ သူမ၏ ဝင်းဝါသော လက်မောင်းသားလေးများသည် အဝါရောင်ဘဲလောက်(စ်)အင်္ကျီနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ သူမ ခေါင်းပေါ်မှ ပုလဲရောင်ကလစ်လေးက ကျွန်တော့်ရင်ကို ကျီစယ်နေသည်။ အိမ်မှ ထွက်လာချိန်တွင် ရွှေရောင်ဆည်းဆာတို့ လှပစွာ ဖြာဆင်းလာပြီ။

တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ မြေနှိလမ်းလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် လျှောက်လာကြသည်။ ဂဝံမြေရနံသည် လေထဲတွင် သင်းမြနေ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အလှေကျပေါက်နေသော အရိုင်းပန်းများက လေအဝေတွင် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးကြပြန်သည်။ ဆည်းဆာထဲတွင် ယိုးလေးခိုနေသော တိမ်စိုပ်များက တိုက်ဆိတ်စွာ ရွှေ့လျားနေကြ၏။ အပြာနုနုကောင်းကင်သည် ကြည်စင်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် ဆောင်းဖြူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောရင်း ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေသည်။ ကျွန်တော် သူမကို တစ်ချက် ခိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းဖြူကို မြင်ရသည်မှာ အဝါရောင်

ဝှမ်းစလေးတစ်စံ လေညင်းထဲတွင် ပြေပြစ်စွာ လွင့်မျောလာသည်နှင့် တူ၏။ ကျွန်တော် ရင်တွေ့ခန့်လာသည်။

ထိုစဉ် ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြော လိုက်၏။

“ကိုကို ကျွန်မ အရင်က မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးဖူးတယ်၊ မှတ်မိလား”

ကျွန်တော် သူမ၏ အမေးကို အနည်းငယ်စဉ်းစားရင်း လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လေထုထဲတွင် သစ်ရွက်တို့၏ အချင်းချင်း ထိခတ်ကြသံများကို ခံစားရ၏။

“မမှတ်မိဘူး။ ကိုတို့နှစ်ဦးဟာက ပြောကြတဲ့စကားတွေက အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်အခန်းကို ကိုက မှတ်မိရမှာလဲ ဆောင်းဖြူ ရဲ့။”

“ဆောင်းဖြူတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ရင် ကို ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေ...”

“ဪ... မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တောင် မဖြစ်သေး တာတွေကို လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့... ဘာညာဆိုပြီး ဆောင်းဖြူကို ပြောခဲ့သေးတာပဲ၊ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့... ဆောင်းဖြူက ဘာပြောချင် လို့လဲ... ပြောလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေဟန်ပြု၏။ သို့သော် သိပ်မကြာပါ။ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်လောက် တော့ ရှိမည်။ နောက်... သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း မသိမသာချေ၏။ ကျွန်တော်က ထိုခဏအတွင်း သူမ၏ လှုပ် ရှားမှုဟန်ပန်မှန်သမျှကို တစ်ခုမှ အလွတ်မပေးဘဲ အသေအချာ လိုက်မှတ်သားနေမိသည်။

“မေးပြီးသားပေမယ့် အခု အဲဒီစကားကိုပဲ ဆောင်းဖြူ ကိုကို ထပ်မေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကိုက အရင်တစ်ကြိမ်လို ‘မဖြေ ရဘူး၊ အရင်တစ်ခါက စဉ်းစားမထားဘူးလို့... ကို ဖြေခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ စဉ်းစားပြီး တစ်ခုခုကို ဖြေမှဖြစ်မယ်၊ ဆောင်းဖြူ အတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းမို့ ကို သေချာဖြေပေးပါ ကဲ့... မေးမယ်၊ ကို... ဆောင်းဖြူတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ရင် ဘာလုပ် မလဲ”

ဆောင်းဖြူ ပြောသည့်စကားများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် သူမကို နားလည်လာ၏။ အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစား ချက်တချို့ကလည်း ရင်ထဲတွင် ထုနှင့်ထည်နှင့် ကြွတက်လာသည်။ သူမကို စကားပြောရန် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်ဆင်ရ၏။ ဘာ

တွေပြောရမည်ကို မစဉ်းစားရသေးဘဲ စကားလုံးတို့က ကျွန်တော် ရင်ခွင်ကို တိုးဝေနေကြသည်။

“ဒါဆို... ဆောင်းဖြူကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြန်ပြော ချင်တယ်၊ လက်ထပ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ သိပ်အများကြီး မရှိဘူး၊ ဒါ... လူနှစ်ယောက်ထဲရဲ့ ကိစ္စပဲ... ကိုယ့်ဘက်က သေချာပြီးသား၊ ဆောင်းဖြူဘက်က သေချာဖို့သာ စဉ်းစားထားပါ”

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ ဆောင်းဖြူက ညင်သာစွာ ပြုံးရင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲကို သူမခန္ဓာကို ဖိချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် က သူမကို အလိုက်သင့်ပွေ့ဖက်ထားရသည်။

သူမ ပျော်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော် အဖြေသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပျော်သွားစေပါလားဟု တွေးမိလိုက်သေးသည်။ ဆည်းဆာထဲတွင် ငှက်နှစ်ကောင် ပျံသန်းသွားသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ထိုနေ့က အိမ်မှမထွက်ခင်က ဆောင်းဖြူသည် လုပ်စရာ ရှိ၍ အချိန်သိပ်မရဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ညနေ၏ အဆုံး မှောင်စပျိုးချိန်လောက်မှ သူမ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ညရောက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

ဟင်းလင်းပြင်ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ကြယ်စင်တွေကို ရေထွက် ကြည့်မိသည်။ သို့သော် အောင်အောင်မြင်မြင် ရေထွက်၍ ကားမရ။ သုံးရာကျော်ကျော်လောက်ရောက်လျှင် အကုန်လုံး အရောရော၊ အနှောနှောဖြစ်ကုန်၏။ ရေပြီးသားတွေ ပြန်ရေမိသည်။ တချို့ သေး သယ်လွန်းသော ကြယ်ပွင့်များကို ကျော်ရေမိသည်။ ကျွန်တော်တစ် ယောက်တည်း ရှုပ်နေလေသည်။

အဝါရောင် ဝှမ်းစလေးက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ရယ်စာကာ လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။ သူမ၏ ရယ်မောသံကြောင့် သူမ၏ အနီးဝန်းကျင်တွင် ရွှေရောင်အမျှင်လေးများ ယက်သန်းဖြာ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း အသက်ရှူဖို့ လျော့နေသည်။

ကြည့်စမ်း... လှလိုက်ပုံများ...

ငွေ့ငွေ့မှုန်နေသော အလင်းပါးပါးထဲတွင် ကျွန်တော် နေသားကျလာသည်။ ငြိမ်သက်စွာဝင် သူမ၏အလှကို ခံစားနေမိ သည်။ ကျွန်တော့်မျက်ခွံလေးများကို ဖြည်းညင်းစွာ မှိတ်ပစ်လိုက်၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့၏။

ကိုယ်ပိုင်ဖွင့်ဆိုချက်နဲ့
 ငါတို့ချစ်ခဲ့ကြဖူးပေမယ့်
 တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း
 သိပ်နွေးထွေးတဲ့ နီးနှောမှုမျိုးကို
 ရင်ခုန်စွာ ငါတို့အလိုရှိခဲ့ကြပါရဲ့
 ဒါ... သမာပါတယ်။

(၁၃)

ကျွန်တော်နှင့် ဆောင်းဖြူတို့ မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ ရက်နှစ်
 ဆယ်ကျော်ကျော်ရှိပြီ။ အသေအချာ အတိအကျတော့ ကျွန်တော်
 မမှတ်မိ...။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ကို နှစ်ခါနှုန်း
 လောက် ကျွန်တော့်ဆီ သူမ ရောက်လာနေကျ...။

အခါရောင်ဝမ်းစလေး ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်။ နေများ
 မကောင်းလို့လား။ တွေးရင်းနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ပူလာသည်။ အိမ်ကို
 လိုက်သွားဖို့ကြပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်နေ၏။ သူမတို့
 အိမ်သို့ ပထမအကြိမ် ထမင်းစားဖိတ်သည့် တစ်ကြိမ်ကလွဲလို့ နောက်
 ပိုင်း ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်တော့။

ကျွန်တော် သူမအကြောင်း စဉ်းစားရင်း လွမ်းလာ၏။ နေ့သည် အပူရှိန်နှင့် သစ်ရွက်အကြွေများကြားတွင် တင့်တယ်စွာ ရှိသည်။ နေ့လယ်ခင်းများတွင် အောင်နိုင်က ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာ မရှိသည်မို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိအထီးကျန်လျက်ရှိပြီး ပန်းချီဆွဲချင်စိတ်လည်းမရှိဘဲ ဆောင်းဖြူအကြောင်းတွေ ထိုင်တွေးနေမိ၏။

တာရုံထဲတွင် သူမ၏ အရိပ်ပုံများက အနွေးရှိက်ချက်ဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဗီဒီယိုပြကွက်များကဲ့သို့ တစ်ကွက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာနေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆွေးမြေ့နာကျင်လာ၏။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရေ... မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူမ ရှိနိုင်မည့်အရပ်ကို ကျွန်တော် မှန်းဆရမ်းရော်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ နေရောင်ခြည်တို့ကြားမှ တိမ်စိုင့်တို့ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော် အဝေးသို့ ငေးရာမှ မောလာသည်။ အနီးဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ ကိုယ့်အသက်ရှူသံပင် ကိုယ် ပြန်ကြားနေရ၏။

ထိုစဉ်...
 "မောင်ရင်လေး..."

ကျွန်တော်က အသံကြောင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်မိသည်။ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်း စဉ်းစားမရ။ ကျွန်တော် မြင်တော့ မြင်ဖူးသည်။

"မောင်ရင်... ဦးကို မမှတ်မိဘူးနဲ့တူတယ်"

ထိုအသံကို ထပ်ကြားရမှ ကျွန်တော် အဖိုးကြီးကို သေသေချာချာ မှတ်မိသွား၏။ ဒါ... ဆောင်းဖြူရဲ့အဖေ ဦးမောင်မောင်ပဲ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမမှတ်မိသည့်အဖြစ်ကို အလွန်အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော်...

"မှတ်မိပါတယ်... ဦးရဲ့ မလာစဖူး ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေတာပါ။ ကဲ... ထိုင်ပါဦး"

အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးရင်း ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်၏။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိမ်ဆဲလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဆောင်းဖြူ၏ အဖေကိုတော့ မှတ်မိနေဖို့ကောင်းသည်။ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင်လည်း ချက်ချင်း ကြီး မမှတ်မိတာ အဖြစ်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကို ထမင်းစားမိတ်သည် နေ့က တစ်ကြိမ်သာ သူမတို့မိသားစုနှင့် ဆုံဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် အဖိုးကြီးရောက်လာသည့်ကိစ္စကို တကယ်ပင် အံ့ဩနေမိသည်။ အဖိုးကြီးက ဘာစကားမှ မပြောသေးဘဲ

ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်မှု၏ အငွေ့အသက်များ ရိုက်ခတ်လာသည်။ အဖိုးကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောဖို့ တကူးတက ရောက်လာတဲ့ ပုံမျိုး။ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အဖိုးကြီးစကားစပြောရန် ဖွင့်ပေးဖို့ တွေးမိ၏။

“ကျွန်တော့်ဆီလာတာ ပြောစရာများရှိလို့လား ဦး”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် အဖိုးကြီးက သက်ပြင်းကို ရှည်ရှည်လျားလျားချ၏။ နောက်တော့ တစ်ခုခုကို သေချာဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင့်ကို သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ နည်းနည်းလောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဦး”

“သမီးမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသားရှိတယ်ဆိုတာ မောင်ရင့် သိတယ်နော်”

ကျွန်တော်ပါးစပ်ဖြင့် မဖြေတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက အသက်ကို ခိုးရှူရင်း ဆက်၍ပြော၏။

“အခု... အဲဒီသမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မျိုးမင်းကြည်က မြန်မာပြည်ကို ခဏပြန်ရောက်လာတယ်၊ ခြောက်... ခဏနေဦး... မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ မင်းနဲ့သမီးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဆို”

အဖိုးကြီး၏ စကားအသွားအလာအရ ပြဿနာကို ကျွန်တော် အတန်အသင့် သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ထပ်မံခေါင်းညိတ်ပြ၍ ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီလိုဖြစ်တာ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ဦးတို့က မောင်ရင့်ရဲ့သိက္ခာ၊ သမာဓိကိုယုံလို့ သမီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိတာကိုမြင်ချင်လို့ မောင်ရင့်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို မတားမြစ်ဘဲ ကြည့်နေတာ... မောင်ရင့် မှတ်မိမှာပေါ့၊ မောင်ရင့်ကိုတောင် ဦးက သမီးမလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမဖို့ အပ်ပါသေးတယ်၊ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စက လူငယ်တွေရဲ့ခံစားချက်ဆိုမေမယ့် မောင်ရင့်ဘက်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိသင့်တာအမှန်ပဲ၊ သမီးက မောင်ရင့်ထက်စာရင် ငယ်တယ်၊ မရင့်ကျက်ဘူး၊ စိတ်မတည်ငြိမ်ဘူး၊ မောင်ရင့် ဒါတွေကို နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟို... ဦးက မောင်ရင့်ကို အပြစ်တင်နေတာလို့ မထင်နဲ့နော်... ဒီကိစ္စက သမီးအပြစ်တွေလဲ ပါတယ်၊ ဦးတို့မိဘတွေရဲ့ အပြစ်လဲပါတယ်၊ ကဲ... ထားပါ၊ အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက

မျိုးမင်းကြည် မြန်မာပြည် ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့လက်ထဲမှာ သမီး နိုင်ငံခြားကို ရေးတဲ့ စာတစ်စောင်ပါလာတယ်။ သူက အဲဒီစာကို ဦးလက်ထဲကို လာအပ်ရင်း ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးတယ်။ ဦးက အဲဒီတော့မှ မောင်ရင်တို့ကိစ္စတွေကို သိရတာ... စာက ဒီမှာ... မောင်ရင်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။"

အဖိုးကြီးက သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှာ ခေါက်ထည့်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့က စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သောအခါ မလိုအပ်ပါဘဲ လက်သည် တုန်နေလေသည်။

ကိုကြီး . . .

ဆောင်းဖြူ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုကြီးဆီလဲ ဆောင်းဖြူ စာမရေးဖြစ်ဘူး၊ အင်း . . . ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီစာအပြင် နောက်ထပ် ကိုကြီးဆီကို ဆောင်းဖြူ စာရေးဖြစ်တော့မယ်မထင်မိဘူး။ တကယ်တော့ စာတွေ၊ စကားလုံးတွေဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားထဲက ဆက်သွယ်ချက်သင်္ကေတပဲ။ ကိုကြီးနဲ့ ဆောင်းဖြူတို့ဟာ ကိန်းတန်းတစ်တန်းထဲမှာ ပါဝင်မယ့် ဂဏန်းနှစ်လုံးဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဆောင်းဖြူ

တို့ကြားထဲက ဆက်သွယ်ချက်သင်္ကေတဟာ ညီမျှခြင်း လက္ခဏာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။

ဒီလို ဆောင်းဖြူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ညီမျှခြင်းမရှိတာဟာ ကိုကြီးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ (ဝါပေမယ့် ဆောင်းဖြူမှာလည်း အပြစ်မရှိပြန်ဘူး)

ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မမေးပါနဲ့၊ ဆောင်းဖြူအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်နဲ့ သက်သေမပြနိုင်လို့ပဲ။ အချစ်ဆိုတာ သင်္ချာကိန်းတန်းတစ်ခုမဟုတ်လို့ သက်သေပြချက်တွေ မရှိဘူးလို့လည်း ဆောင်းဖြူ ယုံကြည်တယ်။

ဒါပါပဲ ကိုကြီး . . . ဆောင်းဖြူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ညီမျှခြင်း အချစ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဆောင်းဖြူ မလိုလားဘူး။ အခုကိစ္စမှာ မှားကြပြီလို့ ဆောင်းဖြူတို့ သိကြတဲ့အချိန်ဟာ နောက်မကျသေးဘူး၊ ဒါ . . . နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အချိန်မှီသေးတယ်လို့ ဆောင်းဖြူ ထင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဆောင်းဖြူအနေနဲ့ အဲဒီညီမျှခြင်းကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။

တစ်ချိန်မှာ မှားဖို့သေချာတဲ့ ပုစ္ဆာထဲကနေ ဆောင်းဖြူကို နှုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ။ အခု ဆောင်းဖြူမှာ ဆောင်းဖြူနဲ့ ရင်ခုန်သံတန်ဖိုး

တူတဲ့ လူတစ်ယောက် တွေ့ထားပြီ။ အဲဒီလူကိုပဲ ဆောင်းဖြူရဲ့ ညီမျှခြင်းတစ်ဖက်မှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်။

ဆောင်းဖြူ ပြောတဲ့ စကားတွေအားလုံးကို ကိုကြီး သဘော ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဆောင်းဖြူ

(ညီမျှခြင်းတစ်ခုကို တန်ဖိုးထားတတ်သွားသူ)

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဆောင်းဖြူ၏ သတ္တိနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ကျေနပ်မိသွား၏။ အဖိုးကြီးက ရှေ့တည့်တည့်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို မမှိတ်မသုန် အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က စာကို စာအိတ်ထဲ သို့ သေချာခေါက်ထည့်၍ အဖိုးကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် ပေးသောစာကို အဖိုးကြီးက လှမ်းယူရင်း . . .

“မောင်ရင် ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အဖိုးကြီး၏လေသံသည် လေးနက်ပြီး တည်ငြိမ်ပြင်းထန် နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်သဘောပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆောင်းဖြူ ဒီကိစ္စကိုလုပ်တာ၊ ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က စကားကို တစ်လုံးချင်း မှန်မှန်ပြန်ပြောလိုက် ၏။ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားရသောအခါ အဖိုးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပြည့် ပါသော မျက်ဝန်းမှားဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို အငမ်းမရ ကြည့်ပြန် သည်။

ကျွန်တော် ရဲ့ရဲဝံ့ပင် တုန်ပြန်၍ ကြည့်၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းပြိုင်နေကြသည်။
တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်...

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေလျက် အိမ်ပျက်နှာ
ကျက်ပေါ်မှ ပင့်ကူတစ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ
စားပွဲပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်လုံးများသည် ပင့်ကူဆီ
သို့ မတော်တဆ ရောက်သွားပြီး အကြည့်လွှဲပြစ်ကြသည်။ ယခု
အချိန်အထိ မည်သူမှစကားစ၍ မဆိုသေး...။ ဆောင်းဖြူ၏ အဖေ
ကို အခုလို ပြန်ကြည့်သောကိစ္စသည် သိပ်များစွာရှိသွားမလားဟု
ကျွန်တော် တွေးမိသေးသည်။ နောက်တော့ ဆောင်းဖြူ၏ ပြတ်သား
သော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကို သတိရသွားပြီး ငါ ဒီလောက်
တော့ ပြန်ပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် ပေးဆပ်သင့်တာပေါ့ဟု ကျွန်တော် ပြေတွေး
တွေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် အဖိုးကြီးဆီမှ ပြင်းထန်ရှည်လျားသော သက်ပြင်းချ
သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖိုးကြီးတို့ အကြည့်ချင်း
ဆုံပြစ်ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖိုးကြီး၏ အကြည့်သည် အေး
ကော်တင်းမာမှုတို့မပါဘဲ ရီဝေနေလေသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို သနားသလို ရှိသွား၏။

အဖိုးကြီးဆီမှ ညင်သာရွှေ့စကားပြောသံများ ဖြစ်ပေါ်
လာသည်။

“အင်းလေ... ဖြစ်လာတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဦးက
မောင်ရင်တို့လူငယ်ချင်း ပြေပြေလည်လည် မှီကြစေချင်တာပါ”

“ဦး ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊
ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ သေလောက်အောင် သေချာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
ဖြစ်နေတာမို့လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ အဓိကအကျဆုံးက ကာယကံ
ရှင်က ဆောင်းဖြူပါ၊ သူ... မှီမင်းကြည်ဆီကို အဲဒီလိုမှီ စာလှမ်း
ရေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ထားမိဘူး၊ အခု... ဦး လာပြမှ
ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က သိရတာပါ၊ ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့
သလိုပဲ ဆောင်းဖြူ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်တာမှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်၊ ဦးကိုတော့ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်
အများကြီး အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆောင်းဖြူရဲ့သတ္တိကိုတော့
ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုရ ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပါပဲ... ဦး၊ ကျွန်တော့်
မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကို လေးနက်

စွာ ညီတ်ပြစ်၏။ သူ့ယုတ်ဝန်းများတွင် စိတ်လျော့လိုက်သော အဖေ့ အသက်များကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

အဖိုးကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ပျင်းစိပျင်းတွဲနိုင်စွာ တစ်ခါ

“က... မောင်ရင် ဒါဆို ဦးပြန်တော့မယ်” ဟု ဆံရင်း

ညှော်ခန်းဆီမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ထွက်ခွာသွားသော အဖိုးကြီး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် ဆောင်းပြန်က မျိုးမင်းကြည်ကို ရှေးလိုက်သောစာထဲမှ စာကြောင်းများကို ကျွန်တော် သတိရပြီး ပြုံးမိသွား၏။

ငါချစ်တဲ့ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးက ဒီနေရာမှာတော့ သိပ် ပြုံးရဲရင့်နေပါလား။ သိပ်တော်တဲ့ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးဆိုပေမယ့်...

ငါတို့ရဲ့ အတ္တအတွက် ဒါတရားပါတယ်။

နွေလယ်ခင်းသည် ပျော်ရွှင်နေသော လေညင်းများကြောင့် လက်ဆတ်နေ၏။ ငှက်ငယ်များ၏ တွန်ကြားသံကလည်း ဒီနေ့မှ ပိုပြီး သာယာနေသလိုရှိသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်သည် ကျွန်တော်ကို နွေးထွေးစွာ ငဲ့ထားပေးသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ဆောင်းဖြူသည် ပုစ္ဆာမှားနေသော ကိန်းတန်းတစ်ခုထဲမှ တန်ဖိုးရှိသော ဂဏန်းတစ်လုံးဖြစ်မည်အစား ပုစ္ဆာမှန်သော ကိန်းတန်းတစ်ခုမှ သူညီတစ်လုံးသာ ဖြစ်လို့သူဖြစ်ကြောင်း အခွင့်အခါ သင့်လျှင် မျိုးမင်းကြည်တို့ ညီအစ်ကိုကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က

ပိုက်မဲမှုတစ်ခုရဲ့ကိုယ်စား

ငါဟာ ပြုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

(၁၄)

ဖြူပွေးဝင်းတောက်နေသော မိုးသားများသည် တစ်စတစ်စ
ပိုင်းညှိလာ၏။ နေကျသွားပြီး အထေးဆီမှ ဆိုလွင်သော ဆည်းလည်း
သံလေးကို ကျွန်တော် မျှော်နေမိသည်။ လေထုထဲတွင် လတ်ဆတ်
သော ပိတောက်ပန်းရဲ့ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

အြော်... သကြန်တောင် နီးနေပြီ။

ဆောင်းဖြူက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်
၍ ရွှေ့ပျောနေသော တိမ်တိုက်များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

သူမသည် အဝါရောင်တံရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။
ကျွန်တော်က ခြေသံကို တမင်ဖွဖွနင်း၍ သူမ၏ အနောက်သို့ တိုး

ကပ်သွားသည်။ ရင်တွေခုန်လာ၏။ မွှေးရိရတသော သူမ၏ ကိုယ်
သင်းရနံ့ကလည်း ကျွန်တော်ကို ကျကျနန သွေးဆောင်လျက်ရှိသည်။
ကျွန်တော် သူမကို အနောက်မှ ယှက်သိုင်း၍ ဖက်လိုက်၏။

ဆောင်းဖြူသည် ရုတ်တရက် အထိအတွေ့ကြောင့်သာ
ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့်သွားပြီး ကျွန်တော်မှန်းသိသွားချိန်တွင် တိမ်
တွေကို ပုံမှန်အတိုင်း ငေးပြုငေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်က မေးစေ
ကို ဆောင်းဖြူ၏ ပန်းစွန်းလေးပေါ်သို့ အသာအယာတင်လိုက်၏။
ထိုမှတစ်ဆင့် သူမ၏ နားသယ်စပ်မှ ဆံနွယ်လေးများကို နမ်းရှိုက်
ကြည့်သည်။ သူမက ပန်းလေးများကို လူးလွန်ရင်း...

"ကို... နော် မကဲနော်"

သူမသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို မနာကျင်စေဘဲ အသာ
လေး ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

"ဆောင်းဖြူ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်လေ"

"အံ့မယ်... ကို့ကို အယ်သူက လက်ထပ်မယ်ပြောလို့လဲ"

"ဟင်... ဆောင်းဖြူပဲ ပြောတာလေ"

"အယ်တုန်းကပြောတာလဲ"

"ဟို... မိုးမင်းကြည်ကို ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ပါတယ်"

လေ၊ ဆောင်းဖြူနဲ့ ရင်ခုန်သံအန်ဖိုးတူတဲ့ လူကိုပဲ ညီမျှခြင်းရဲ့
တစ်ဖက်မှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်ဆို... "

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ဆောင်းဖြူက သူမ၏ သွားညီ
ညီလေးများ ပေါ်သည်အထိ အားရပါးရ ရယ်လေသည်။

"သိပ်လည်တာပဲ... အဲဒါမျိုးတော့ သေချာမှတ်ထား
တယ်"

"ဪ... ဒါနဲ့ မိုးမင်းကြည် နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားပြီ
လားဟင်!"

"အင်း... ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပြန်သွားတယ်၊ နေပါဦး...
ကိုက ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ"

"ဒါကလား... သူ့ကို ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် ပြန်
ရိုက်ခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့ပါ"

"အမလေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အခုတောင် သူ အရမ်း
ဝိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားတာ၊ ဆောင်းဖြူကိုလဲ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ ဘာညာ
နဲ့ ကောင်းကောင်းပြောသွားသေးတယ်၊ ဆောင်းဖြူကလဲ သူ့အနေနဲ့
အဲဒီလောက်တော့ ပေါက်ကွဲသင့်တယ်လို့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
တမင် ဘာမှမတုန်ပြန်ခဲ့တာပေါ့၊ သူလဲ ကြာသွားရင် မေ့မေ့ပျောက်

ပျောက်နဲ့ စိတ်ကေးသွားမှာပါ။ ရန်စာမုန်းတွေကို မရှည်ချင်ဘူး
ကိုရာ... ဒါတောင် သူ့အစ်ကို မျိုးမင်းထွန်းက လစ်ရင်လစ်သလို
ရိသဲ့နဲ့ပြောတုန်း”

မျိုးမင်းထွန်းဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် ကျွန်တော် ပြူးလိုက်
မိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်ရ
တာ သူ့အတွက် အလုပ်ကြီးတစ်ခုဟု ခံယူထားပုံပေါ်သည်။ ဆောင်း
ဖြူ၏ စကားများကို နားထောင်ရသည်မှာ သူမ၏ ရင့်ကျက်မှုများကို
မြင်နေရ၏။ ထိုရင့်ကျက်မှုနှင့် ပေါင်းစပ်ထားသော သူမ၏ ဖြူစင်
သောစိတ်ထားကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်နိုးနေမိသည်။

ဆောင်းဖြူက သူမကို ဖက်ထားသော ကျွန်တော်လက်များ
ကို ဖယ်ပစ်လိုက်၏။ နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီမှခွာ၍ ကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်ပြန်သည်။

ကျွန်တော် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ကွင်း
များက မကြည်လင်ဘဲ မှန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။

“သင်ကြိုကျရင် ဆောင်းဖြူတို့ မန္တလေးဆင်းပြီး လျှောက်
လည်ကြရအောင်... ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင် ကို”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

“ဒါဆို... ဒီလိုလုပ်၊ ဒီနေ့က ဧပြီ (၁၁) ရက်နေ့ဆိုတော့
နောက်သုံးရက်ဆိုရင် ဧပြီ (၁၄) ရက်နေ့ရောက်ပြီ။ အဲဒီနေ့က
သင်္ကြန်အကျနေ့... သိလား ကို၊ အဲဒီနေ့ကျရင် မန္တလေးတောင်
ခြေက ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်မှာ မနက် (၉) နာရီလောက်ကို စောင့်
နေပါလား၊ ဆောင်းဖြူ လာခဲ့မယ်လေ”

“ကိုယ် စောင့်နေပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ သူမဆိုမှ နက်နှိုင်းသော နွေးထွေးမှုတို့ကို
ကျွန်တော် ခံစားရလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော် တစ်ချိန်က သူမအတွက် ရည်ရွယ်
ပြီး ဆွဲထားသော “အဝါရောင်ပုံပြင်” ဆိုသည့် ပန်းချီကားကို သူမ
အတွက် ပေးရန်စိတ်ကူးရလိုက်သည်။

“ဆောင်းဖြူကိုပေးဖို့အတွက် ကိုယ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား
တစ်ကားရှိတယ်၊ အခု အဲဒီပန်းချီကားကို ဆောင်းဖြူအတွက် ကိုယ်
ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဟင်... ဆောင်းဖြူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဆွဲထားတဲ့
ပန်းချီကား... ဟုတ်လား၊ ကြည့်ချင်လိုက်တာ... အဲဒီကားနာမည်
က ဘာလဲဟင်!”

“စိတ်ချ... အဲဒီပန်းချီကားကို ဆောင်းဖြူ ကြည့်ရုံတင်
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က အပိုင်ပေးလိုက်မှာ... ပန်းချီကားနာမည်က
အဝါရောင်ပုံပြင်တဲ့”

ကျွန်တော့်ဘီ စကားအဆုံးတွင် ဆောင်းဖြူက စိတ်က
သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ဖန်ဆင်း၏။ အိမ်အပြင်တွင် တိမ်အိမ်
ငွေရည်ဖွဲ့နေကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဇနာနော်... ဆောင်းဖြူ”

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲမှ အိမ်ခန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်။
အဝါရောင်ပုံပြင်...

အိမ်ခန်းသည် ပန်းချီကားများ၊ အပတ်အစားများ၊ ဇွဲ
ပုလင်းခွဲများ၊ ဆေးဗူးနှင့် စုတ်တံများ စသည့်တို့ဖြင့် အရောအော
• အနှောအနှော ပြန့်ကျဲနေ၏။ ထပ်ထားသော ပန်းချီကားအပုံကြီးကို
ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒီ ပန်းချီကားအပုံကြီးထဲတွင် အဝါ
ရောင်ပုံပြင်ရှိသည်။

ကျွန်တော်က အဝါရောင်ပုံပြင်ရှိနိုင်လောက်မည့် နေရာကို
ခန့်မှန်းရင်း အပေါ်မှ ပန်းချီကားများကို တစ်ကားချင်း အပုံဆီမှ
ချနေမိသည်။

ဟော... တွေပြီ။

• မြောက်ကားမြောက်အရောက်တွင် အဝါရောင်ပုံပြင်ကို
တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် အဝါရောင်ပုံပြင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နောက်
ကုတင်ခြေရင်းတွင် အသင့်တွေ့ရသော လုံချည်အဟောင်းတစ်ထည်
နှင့် မိန်းမကို ဘုတ်ပစ်လိုက်၏။

အဝါရောင်ပုံပြင်သည် ရုတ်ချည်းခုံညားလာတော့သည်။

အနွေးထဲတွင် အလင်းသည် ဦးဝါးဝါးသာရှိ၏။ အဝါ
ရောင်ပုံပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း အဏှာရှိဆန်လာသည်။ အခန်းနံရံ
တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကျွဲချီကြီး၏ ဟောင်းနွမ်းမှုသည် ကျွန်တော်
အတွင်းများကို ခုင့်ရော်စေရလေသည်။

ကျွန်တော် ဆောင်းဖြူကို မေ့လျော့ကာ အဝါရောင်ပုံပြင်
ကို ဦးမြဲနုပြေ ကြည့်နေမိ၏။ အရာရာသည် ငြိမ်သက်နေလျက်။
တိတ်ဆိတ်...။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ရှုပ်တိုက်ရွေ့လျားလာ
လာ ရွှေသံများကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်မကြည့်
နိုင်ပေဘဲလည်း ဆောင်းဖြူပဲဆိုတာ ကျွန်တော် တပ်အပ်သိနေခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်နောက်ကျောတည့်တည့်တွင် မြေသံကရပ်သွား
သည်။

သူမ၏ လက်ဖဝါးအစုံဖြင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို မှိတ်
လိုက်၏။

ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ရတော့. . . ။

မြင်ကွင်းအားလုံး မှောင်သွားသည်။

တကယ်တမ်းတွင် သူမ၏ လက်ဖဝါးအစုံသည် ကျွန်တော်
အမြင်ကိုသာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကိုပါ မှောင်သွားစေခဲ့သည်။

* * *

အလင်း. . .

ကျွန်တော် မှတ်သိပ်စွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။

.....

.....

.....

.....

.....

ထိုအချိန်အတွင်း လောကကြီး ဘာဖြစ်သွားသည်ကို
ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အိပ်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ အဆီပြန်နေပြီး ချွေးတို့ဖြင့် ကပ်စေ
စေဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်သပ်လိုက်မိတော့
ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တစ်မျှင်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒါဘယ်
သူဆံပင်ပါလိမ့်. . . ။ အတွေးမဆုံးမီ နာမည်တစ်ခုက ခေါင်းထဲသို့
ဝင်လာ၏။ ဆောင်းဖြူ. . . ။ သူမကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရှာကြည့်
သည်။ . . ။ ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် မောပန်း
နွမ်းနယ်နေ၏။

တွန့်ကြေနေသည့် အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် သူမ၏ ကိုယ်ငွေ့
သည် နွေးထွေးနေလျက်ရှိသေးသည်။ ရုတ်တရက် အဝါရောင်ပုံပြင်

ကို သတိရ၍ ရှာကြည့်မိ၏။ တွေ့တော့မတွေ့...။ ဆောင်းဖြူ
ယူသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ကျွန်တော် ပြန်ငြင်းစားရင်း တဖြည်း
ဖြည်း အဆက်အစပ်မိလာသည်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တစ်မျှင်၊
အိပ်ရာပေါ်က နွေးထွေးနေဆဲ ကိုယ်ငွေ့၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို
လာမှိတ်သော လက်ဖဝါးအဖုံ၊ နွမ်းဟိုက်နေသည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာ။

ဟာ... သွားပြီ။ ငါချစ်တဲ့ အဝါရောင်ဂွမ်းစလေး။

တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်ပစ်လိုက်မိ၏။
ရင်သည် ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံတို့က ပြင်း
ထန်နေသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာကျင်သွားလေသည်။

တစ်ညလုံး... ကျွန်တော် အိပ်၍မရ။

ပန်းချီရေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။

ကျွန်တော် မော့လာ၏။

နောက်...

ကျွန်တော် မေ့မော့သွားလေတော့သည်။

* * *

အခုတော့

မိုးရိုးပဲ ထေးခဲ့ကြပါပြီ။

ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ခွင့်ဆိုတာက

ဘယ်ချောင်းမှာ ဝပ်ဆင်းပုန်းအောင်းနေပါလိမ့်။

ဒါဟာ

ငါမကောင်းစားခဲ့တဲ့ မြို့တောင်းကြီးများလား။

(၁၅)

ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပထမဆုံးမြင်တွေ့
ရသည်မှာ ဝါကျင့်ကျင့် မျက်နှာကျက်အကွက်များ ဖြစ်ပါသည်။
ပန်ကာ အဟောင်းကြီးတစ်လက်ကလည်း တခုတ်ခုတ်ဖြင့် ဖြည်း
ညင်းစွာ လည်ပတ်နေသည်။ နောက်ထပ် သတိထားမိသည်က
ဆေးရုံနဲ့ မသင်္ကာ၍ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ခုတင်တွေ့... ခုတင်တွေ့...။

သေချာပါပြီ... ဒါ ဆေးရုံပဲ။

ခြေရင်းရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်နေသော အောင်
ခိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်
ရှိသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု၊ အိပ်ငိုက်နေသော အောင်ခိုင်။

ဝါ ညအချိန်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်၏။

ခေါင်းရင်းနံရံရှိ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အဝါ
ရောင်ခန်းစီးက လေအဝှေ့တွင် လှပစွာ ဝဲသွားသည်။ ရုတ်တရက်
အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို ကျွန်တော် သတိရလာ၏။

ဝါ... သူ့အပေါ် မတရားဘူး။

ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင်
အောင်ခိုင် နီးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို စကားလာပြော၏။

“သူငယ်ချင်း မင်းသတိရပြီလား”

“အင်း... ဝါနဲ့ ဆောင်းဖြူရော ဆောင်းဖြူ...”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် အောင်ခိုင်က ကျွတ်ခနဲ စုတ်
တစ်ချက်သပ်ရင်း ခေါင်းကိုရမ်း၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို ဝရုဏာ
သက်စွာ ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“မင်းကလဲကွာ... သတိတောင်ရမယ် မကြုံသေးဘူး။ အဲဒီ
နာမည်ပဲ မေးနေတယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလဲ ကိုယ် သတိထားဦး...
မင်း သတိမေ့နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ဘာ... ဟေ့ကောင်... နှစ်ရက်ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်ဇီလ။ မင်း သတိလစ်နေတာ နှစ်ရက်
ရှိပြီ။ မင်း အမောဖောက်ပြီး သတိလစ်သွားတာလို့ ဆရာဝန်က ပြော
တာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းစွဲပြီး လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးတွေ သိပ်မလုပ်
စေနဲ့တဲ့”

အောင်ခိုင်ပြောသည်များကို ကျွန်တော် သေချာမကြား။
ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် နှစ်ရက်ဆိုသော အချိန်နှင့် အဝါရောင်ဂွမ်းစ
လေးကိုပဲ တွေးနေမိသည်။ ရုတ်တရက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
ကျွန်တော်နာခေါင်းထဲသို့ ပီတောက်ပန်းရနံ့က မွှေးပျံ့စွာ တိုးဝင်လာ
သည်။

ဟာ... သကြိုန်...။

အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးနဲ့ ငါ သကြိုန်အကျနေကျရင် မန္တလေး
တောင်ခြေမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတာပဲ။

“အောင်ခိုင်... ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“ဝုဒ္ဓဟူးနေ့...”

“ဟာ... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို ရက်စွဲကို မေးနေတာ”

“ဒီနေ့ ၁၄ ရက်နေ့”

ကျွန်တော် လှနေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါဆို... သင်္ကြန်အကျနေ့ပေါ့”

“အေး... မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်မလို့လဲ ဟေ့ကောင်၊ ဆရာဝန်က မင်းကို ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ်တဲ့”

“ငါ့ မန္တလေးသွားမယ်၊ အခု ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

“ဟာ... အခုမှ မနက် (၃) နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်း ရွေးနေလား ဟေ့ကောင်... မန္တလေး ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“သုယေချင်း... ဒီအချိန်မှာတော့ ငါ့ကို ကူညီပါကွာ... ငါ မရူးပါဘူး၊ ငါ့ဘဝအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပါ။ သင်္ကြန်အကျနေ့မှာ ဆောင်းဖြူနဲ့ မန္တလေးတောင်ခြေမှာ မနက် (၉) နာရီ ငါ့ ချိန်းထားတယ်၊ အဲဒါ... ငါ မိအောင် သွားမှဖြစ်မယ်”

အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါကွာ နော်...”

အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို သနားသွားပုံပေါ်သည်။

“အေးပါကွာ... မန္တလေးကို မနက် (၉) နာရီ မိအောင် ငါပို့ပေးပါမယ်၊ အခု ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ဦး... မင်းမှာ အားမရှိဘူး”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်အေးသွားပြီး ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ဆောင်းဖြူနဲ့ ပုံရိပ်များက ပေါ်လာပြန်သည်။ ပြန်အိပ်သော်လည်း ကျွန်တော် နှိပ်မရတော့ပြီ။ အမှောင်ဆီမှာ ရောင်နီကို ကျွန်တော် မျှော်နေမိလေသည်။

* * *

မန္တလေးတောင်ခြေ...

ကျွန်တော် နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်၊ တော်ပါသေးသည်။ အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးများ ရောက်နေပြီလားဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။ အောင်ခိုင်က ကားပေါ်မှမဆင်း၊ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ကျွန်တော် အလျင်စလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်တစ်စုံ ရေကစားနေသည်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမတွေ့။

အောင်ခိုင်က...

"မင်းမင်းထွန်း... ဒီမှာ အနွေးထည်ယူထား... ညနေ (၄)နာရီ ဒီကပဲ တောင့်နေနော်၊ ရေမစိုစေနဲ့... ဆောင်းဖြူ ရောက်လာရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ရေမစိုနိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာကို သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... ညနေ (၄) နာရီတော့ ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာကြနော်၊ ငါ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စရှိသေးလို့ သွားတော့မယ်"

တစ်ဆက်တည်း တက္ကစီခရိုင်ဘာတက်လှည့်၍ "မောင်းတော့ ဆရာ... (၈၄)လမ်းကို မောင်း" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကားဘီးစတင်ရွေ့လျားချိန်တွင် ကျွန်တော် အောင်ခိုင်ကို လက်ပြလိုက်ပြီး ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သင်္ကြန်ရနံ့တွေက ရှုရှိုက်ရသော လေထဲတွင် ဝေ့နေကြ၏။ အဝေးဆီမှ သံချပ်ထိုးသံများကိုလည်းကြားရသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးသားတို့ ကင်းစင်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်အောက်တွင် နေပူနေသဖြင့် နေရိပ်သော တန်ဖောင်းအောက်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်နေလိုက်သည်။ တောင်ခြေသို့ ဆောင်းဖြူ ရောက်လာလျှင် မြင်ရအောင် နေရာရွှေ့

ထိုင်ရသေးသည်။ ဆောင်းဖြူ ရောက်လာလျှင် ပြောရမည့်စကားတွေကို ကျွန်တော်ကြိုတင်စီစဉ်နေမိ၏။ ဒီကြားထဲ ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ရေလာပက်ရန် လုပ်သေးသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အနွေးထည်ကို ပြကာ နေမကောင်းဟုဆိုပြီး တောင်းပန်ရသည်။ ကလေးမှာ နားလည်မှုရှိသော ကလေးဖြစ်၍သာ တော်တော့သည်။

နေက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ၏။ ကျွန်တော် နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၉) နာရီပင် ခွဲနေပြီ။

ထိုမှ... (၁၀)နာရီ...

နောက်...

တချိန်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း တုန်ဆုံးသွား၏။ ဆောင်းဖြူ
မှာ ရောက်မလာသေး။ စောင့်နေရင်း ကျွန်တော် မောပန်းလာသည်။
တစာဆို၍ မနက်ကတည်းက အောင်ခိုင်နှင့် တတူသောက်ထားသော
ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ ဝိုက်ထဲတွင် ရှိသည်။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မစား
ရသေးသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆာလောင်နေလေသည်။

ခေါင်းထဲတွင် ခိုဝေဝေ ဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော် ရေငတ်လာ
၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘယ်တုန်းကတည်းက ရေပက်ဖို့ချောင်းနေမှန်း
မသိသော ကလေးမတစ်ယောက်က အနောက်ဖက်မှ ကျွန်တော့်ကို
ရေနှံပက်လိုက်သည်။ ရေက နည်းနေ၍ သိပ်မစို။ ဒါတောင် ကျော
ပြင်တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မှာ ရေရွဲသွားသေး၏။

ညနေ လေးနာရီတိုးခါနီးပြီ။ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်၊
သူမ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးမိပြီး ခိုးရိမ်စိတ်နှင့် အဝါရောင်ဝှမ်းစ
လေးကို ကျွန်တော် ခုတ်ရလာသည်။ ရှင်ခွင်သည် ဟင်းလင်းပြင်
တစ်ခုလို ဟာနေလေသည်။

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတို့ တွဲခိုရစ်ဝိုင်းလာ၏။
ငါ့ကို တကယ်ပဲ ထားရစ်ခဲ့ပြီလား ကောင်မလေးရယ်။
ညနေခင်းတစ်ခုလုံးသည် သူမနှင့် တွေ့ရဖို့ဆိုသည့် တစ်

ချက်ထဲနှင့် ကျွန်တော် ရှင်သန်မျှော်လင့်နေရသည်။ ထိုနေ့က သင်္ကြန်သည် ကျွန်တော်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ လူတိုင်းပျော်နေကြသည်ဟု တွေးမိ၏။

အောင်နိုင်က ညနေ (၄) နာရီ လာခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် (၅) နာရီကျော်မှ ရောက်လာသည်။ အဲဒီအချိန်အထိ သူမ ရောက်မလာခဲ့။ နောင်တွင်လည်း ဘယ်တော့မှ သူမ ရောက်မလာတော့မည်အဖြစ်ကို တကယ်ဆို ကျွန်တော် သိနေခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။

* * *

ငါ့ခန္ဓာကို

မား၊ လှံတွေ မတုတ်ပိုးဘဲနှင့်

ချစ်ခြင်းက ငါ့ကို စေခိုင်းတယ်။

(၁၆)

ဗြူလေးဆီ ပြန်၍ ဆောင်းဖြူကိုတွေ့ရဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သူမတို့ တစ်တိမ်လုံး တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိကြ။ မြဲတံခါးဝတွင် သော့ခလောက်ကြီးကြီးတစ်လုံးသာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်များကို ထုပ်ပိုး၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် ထပ်သွားကြည့်၏။

မနေ့ကအတိုင်း

ဝီလိုနှင့် နောက်ထပ်တစ်နေ့ . . .

နောက်ထပ်တစ်နေ့

နောက်ထပ်တစ်နေ့

မတွေ့

မတွေ့

မတွေ့

သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါ။

အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို ရှာဖွေဖို့ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်နေမိသည်။ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသော သူမတို့မိသားစုအကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ စုံစမ်းကြည့်၏။ အောင်နိုင်ကလည်း ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေပေးပါသည်။ ဗြူခံများ၏ အကူအညီကိုလည်း ရယူ၏။ သူမတို့တိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း ကျွန်တော် စုံစမ်းသေးသည်။ တိမ်ကို မိုးကောင်းမှ သူဌေးတစ်ဦးထံ ရောင်းသွားသလိုလို ကြားရသည်။

အချိန်တွေ ကြာလာသည်။

ခြေရာကောက်စရာ သတင်းအစအနလေးပင် မရ။

တစ်နှစ်ပြန်လာလိမ့်နိုး၊ ပြန်လာလိမ့်နိုးနှင့် စောင့်ခဲ့ရသည် မှာ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသွား၏။ ဘာမှမထူးခြား...။ ကျွန်တော် လက် လျှော့ရမလို ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် မနက်ဖြန်တိုင်းသည် ဆောင်းဖြူ ပြန် အလာကို စောင့်ရန်ဖြစ်သည်။ မှောင်မနေသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထဲတွင် သူမကို ရှာရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။

ကျွန်တော်၏ သူမကိုတွေ့ရန် ကြိုးစားအားထုတ်မှု မှန် သမျှတို့မှာ အချည်းအနီးသာဖြစ်သည်။ လောကမာယာသည် အမှား အယွင်းများစွာဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထည်များကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော့် ယုံကြည်မှုကိုလှင့်ထားသော တစ်စုံတရာသည် အစရှာ၍မရအောင် ပျောက်ဆုံးသွား၏။ ကျွန်တော် ဘာများတတ် နိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် ကျွန်တော်ဘက်က မဟောင်းမနွမ်း ရင်ခုန်နေဆဲ။ သစ်လွင်တောက်ပသည့် အနာဂတ်ထဲတွင် အဝါရောင်ဂွမ်းစလေး၏ အငွေ့အသက်တို့ကို ကျွန်တော် ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဆောင်းဖြူ ထားရစ်ခဲ့သော မှောင်မိုက်ခြင်းထဲတွင် ကျွန်တော် ရိုးပြောင်စွာ နေသားကျခဲ့ရိုးမှန်ပါလျှင် သူမအပေါ် ထားရှိသော

ကျွန်တော့်မေတ္တာတရားကို သက်သေပြရာ ရောက်သည်ဟု တွေးမိ ၏။ ရင့်ကျက်လာသော အလွမ်းတို့သည် ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။

အတေးဆီမှ လွင့်ယုံလာသော သိပ်သည်းဆတစ်မျိုးကို ချစ် ခြင်းဟု ကျွန်တော်က အမည်မေးချင်ပါသည်။ ရှာဖွေသူဆိုသည်မှာ ပုန်းရှောင်သူထက်ပို၍ ပင်ပန်းတတ်၏။

ဝါသည် ဘဝတစ်ခုအပေါ် အားထုတ်မှုလည်း ဖြစ်လေ သည်။

အမေးသွားလွန်းပျံ့လာဉ်

၂၇

တတိယပိုင်း

□ သိမ်ပေ့ ခမ်းနားတဲ့ချစ်ခြင်းထဲ
 အဝါရောင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
 ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
 လူသူတိတ်ဆိတ်ချိန်များမှာ
 သူမနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားသံများ၊
 နွေးထွေးသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊
 ဖျားယောင်းမှုဟု မဆိုနိုင်သောမျက်ဝန်းလှလှတွေ၊
 ကျယ်ဝန်း
 အိပ်စက်
 ခုံညား
 ကြေကွဲ
 စွဲမက်
 တောက်ပ
 ထားရစ်
 အို အများကြီး . . . / အများကြီး
 လောလောဆယ် ငါတတ်နိုင်တာက
 ပိုင်ပိုင်လေး လွမ်းဆွတ်နေဖို့တစ်ခုပဲ။

အဆုံးမရှိအောင် မှောင်မိုက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲ
 ငါတစ်ယောက်ထဲ မျက်ရည်ဝဲရုံ
 အခုတော့
 ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

(၁၇)

ဆောင်းလေက ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်၏။ သစ်ပင်တို့၏
 ရနံ့ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ စိမ်းစိုလတ်ဆတ်မှုနှင့် နုပျိုသော
 ဝါးရံပင်များက လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပေါက်နေကြသည်။
 ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ဆောင်း၏ အကြေးခွံထဲတွင် ငှက်ငယ်
 နှစ်ကောင်က တောက်ဖက်စူးစူးဆီသို့ ပျံသန်းသွား၏။ ရွှေလျားနေ
 သော တိမ်တိုက်များကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး
 အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

ကျန်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ဆောင်းဥတုကိုကြိမ်စလုံးကို အဝါ
ရောင်ဝှမ်းစလေးမပါဘဲ ဖြတ်သန်းရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့
ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။

အောင်ခိုင်...

ရုတ်တရက် ထိုအမည်က ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲသို့ ပြု
ဆင်းလာသည်။

ကျွန်တော်ခြေလှမ်းများကို ပို၍ သွက်လက်စွာ လျှောက်မိ
သွား၏။ ရှေ့တပြလောက်ဆို အောင်ခိုင် အိမ်ကို ရောက်ပြီမဟုတ်ပါ
လား။ ဒီအချိန်ဆို ဒီကောင် ဘာများလုပ်နေမှာပါလိမ့်။ စာအုပ်ထူထူ
ကြီးတစ်အုပ်လောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ချင်ဖတ်နေလိမ့်မည်။
ကျွန်တော် ထိုအချက်ကို တွေးမိပြီး ပြုံးလိုက်၏။

နေရောင်ခြည်သည် အေးစိမ့်နေသော ဆောင်း၏ နံနက်
ခင်းကြားထဲတွင် လှပစွာ ဖြာဆင်းကျလာသည်။ လေထုထဲတွင်ရှိ
သော နှင်းမှုန်အပိုင်းအစအချို့မှာ နေခြည်ကြောင့် ပြိုကွဲလွင့်ပျောက်
သွား၏။ နွေးထွေးနူးညံ့သည့် နေရောင်ထဲသို့ ဆောင်း၏ စိမ်းလန်း
လတ်ဆတ်မှုတို့က ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာရင်း အောင်ခိုင် အိမ်ရှေ့ကို
ရောက်လာတော့သည်။ အိမ်ဝန်းကျင်သည် ဟိုယခင်ကအတိုင်း သိပ်
မပြောင်းလဲသေးဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိ၏။ ကျွန်တော်အိမ်ထဲကို
ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်သွားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အောင်ခိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ရုတ်တရက်
အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပုံမရ...။ အကြာကြီး ကျွန်တော့်
ကို ကြည့်နေသေးသည်။ နောက်မှ...

"ဟာ... မင်းမင်းထွဋ်၊ အကြောင်းမကြား၊ ဘာမကြားနဲ့
ကွာ... တယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲ"

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာချရင်း အောင်ခိုင်
ကို ပြုံးပြဖြစ်သည်။

"ဒီလိုမပါပဲကွာ"

ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ မျက်လုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း
အလင်းတို့ကို ငေးနေမိသည်။ မမြင်ရပါဘဲနှင့် အဝါရောင်ဝှမ်းစလေး
သည် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထဲတွင် ဖြာလင်းမှုန်ရိစ္စာ လှပနေပြန်သည်။
အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩဝမ်းသာစွာကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေ
၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်ကြ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်က စတင်ဖြိုခွဲပစ်လိုက်၏။

"မင်း... အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးပေါ့"

အောင်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးသည်။ တဆက်တည်း...

"မင်းလိုပဲပေါ့"

"ဟင်... မင်းက ငါ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးဆိုတာကို သိနေတယ်... ဟုတ်လား"

"ဆောင်းဖြူကို မင်း ရှာမတွေ့သေးဘူးဆိုတာ ငါ သိထားလို့ပါ"

"ဟား... ဟား... ဟား"

ထိုစကားသည် ရယ်စရာတစ်လုံးမှမပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသံထွက်၍ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုရယ်သံများတွင် အသက်မပါကြ။ ခဏမျှကြာတော့ ပြိုင်တူလိုလို ကျွန်တော်တို့ အရယ်ရပ်သွား၏။

"ငါတို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ကြာပြီနော် အောင်ခိုင်"

"ကိုးနှစ်ရှိပြီ"

အောင်ခိုင်က ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုကို မှတ်မှတ်သားသား ပြောသည်။

"တတယ်ဆို အဲဒီကိုးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ကို အနည်ထိုင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန်ပါ အောင်ခိုင်ရာ... အခုတော့..."

ကျွန်တော့်အသံသည် တိုးတိမ်စွာ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အောင်ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို နားလည်စွာကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်သည် ဆွေးမြေ့မှုနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတို့ကို ကိုယ်စားပြုဟန်တူသည်။

"မင်းကသာ ငါ့အကြောင်းတွေ လုံးလုံးမကြားတာပါ မင်းမင်းထွဋ်ရာ... ငါကတော့ မင်းသတင်းတွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖတ်ရပါတယ်။ ဟိုတလောကတောင် မင်းပန်းချီကားတွေ One Man Show လုပ်သေးတယ်ဆို တော်တော် ရောင်းလိုက်ရတယ်လို့လဲ ကြားတယ်။ မင်း ထောနေမှာပေါ့... ငါ့ကို ဘီယာတိုက်ရမယ်နော်... ဟေ့ကောင်..."

အောင်ခိုင်စကားသည် ကျွန်တော့်ဝေဝေနာကို သက်သာရာရလိုရငြား တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုသို့ လွှဲပြောင်းပစ်ရမုန်း

ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော် အောင်နိုင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အကြည့်ကြောင့် အောင်နိုင်က သက်ပြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချသည်။

“မင်း... ဒီမှာ အကြာကြီးနေမယ် မဟုတ်လား မင်းမင်း၊ ဝှင်”

ကျွန်တော် အောင်နိုင်ကို အလျင်စလိုပင် ခေါင်းညိတ်ပြမိ လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ အောင်နိုင်မျက်နှာသည် လက်ခနဲ ဝင်းပ သွားပြီး ကျွန်တော်ကို အားတတ်သရော စကားတစ်ခွန်းပြော၏။

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ... မင်း ပန်းချီကားအသစ် တွေရေးပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးပါ... ငါ မင်းဆီမှာ ခပ်ကြာကြာလေး နေပါ့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွာ ကဲ... မင်း အခု ခရီးပန်းလာတယ်မဟုတ်လား၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ဦး၊ မင်း နေသွားတဲ့အခန်းကို ငါ ရှင်းလိုက်ဦးမယ်၊ အခုတော့ ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ သွားနားချေ”

ကျွန်တော် အောင်နိုင်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်ကို ဦးစွာဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

လတ်ဆတ်အေးမြသော ဆောင်းလေက ကျွန်တော်ခန္ဓာ

ကိုယ်ကို ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွေးပေ့ကြ၏။ ကျွန်တော်နှမ်းနယ်မှုများ ပြန်၍ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။

နောက်...

အောင်နိုင်ကုတင်ပေါ် ကျွန်တော် လှဲချလိုက်၏။ ကုတင်အေးတွင် လူနှစ်ရပ်စာခန့်ဖြင့်သော စာအုပ်စင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ယခင်အတိုင်း ခုံညားနေဆဲ။

ရုတ်တရက် အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို ကျွန်တော် သတိရလာပြန်သည်။ ထိုစာအုပ်စင်ကြီးပေါ်မှ သူမ ဖတ်ဖို့ စိတ္တဇပန်းချီစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ရှာပေးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟင့်အင်း... စိတ္တဇပန်းချီတစ်အုပ်ထဲမကပါ။ အများကြီးပဲ။ အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးဖတ်ဖို့ ဒီစာအုပ်စင်ကြီးမှ စာအုပ်တော်များများကို ကျွန်တော် ရှာပေးခဲ့ဖူးသည်။ ပြန်တွေးရင်းနှင့် ကျွန်တော် ကြည်နူးလာသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာ မှိတ်ပစ်လိုက်၏။

ဆောင်းနှင်းမှုန်မှုန်ထဲတွင် အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးတစ်စလေထဲမှာ လွင့်မျောလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်အနီးသို့ ညင်သာစွာ တိုးကပ်ရောက်ရှိလာသည်။ အနီးဆုံး

သို့ ရောက်ပြီးသောအခါ ဆန့်ကျင်ရာဆီကို ဆက်၍ လွင့်ဖျောသွား
 ပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်စတစ်စ ပို၍ဝေးသွားပြီး နောက်
 ဆုံးတွင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။
 ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်လည်း ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်သွား
 ခဲ့သည်။

* * *

ပုံပြင်

□ အတွေ့က
 အထူအပါးတိမ်တိုက်များလို
 လွင့်ဝဲစဉ်ခဏ၊
 အလင်းမျှော်သူတို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်မှန်ဖို့လည်း
 အသေအချာပြင်ဆင်ထားကြပေါ့။
 ငါ့ဘဝ
 ငါ့ကမ္ဘာမှာ
 အကြိမ်ကြိမ် နေသားကျ
 လောင်မီးကျ နေ့စွဲများကို
 ချစ်ခြင်းအတွက် ပွဲ ဆိုခဲ့၊
 ကောင်မလေးရေ...
 အလွမ်းတွေ ကမ်းခြေပြည့်ခဲ့တာကိုပဲ
 ယုံတယ်။

* * *

(၁၈)

ဆောင်း၏ နူးညံ့စွာ အေးမြနေပုံသည် ပကတိသန့်စင်နေ
၏။ ကြည်စင်ပြာစေသော မိုးသားများ၏ အောက်တွင် နေရသည်
ကို ကျွန်တော် ရင်ခုန်လာသည်။ မြူနှင်းတို့ကြားထဲသို့ နေခြည်က
လှပစွာ ထိုးခဲ့ဖြာဆင်းကျလာပြီ။ မြူဖွေးလက်ပနေသည့် နေ၏
အလင်းတန်းများကို ကျွန်တော် မက်မက်မောမော လိုက်ကြည့်နေမိ
၏။

ဒီအချိန်တွင် ဒီပီပျော်နေသော နှလုံးသားများအားလုံး
နိုးထလာပြီး ဆောင်း၏အရသာကို ချစ်သူနှင့်အတူ ခံစားကြည့်စေ
ချင်ပါသည်။

တိုက်ခတ်လာသော လေညင်းထဲတွင် လက်ဆတ်စိုစွတ်သော အတွေ့တစ်မျိုးကို ခံစားရ၏။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းများပေါ်တွင် နင်းစက်များက နေရာယူကာ ပြန်ကျလျက်ရှိသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ချစ်သော အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးကို မျိုးပင်းကြည်နှင့်တွဲလျက် ဒီနေရာတွင်ပင် ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့် အမှတ်ရခြင်းတွင် အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးသည် လန်းဆန်းနေလျက်ရှိ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ပြီး သူမကို မေ့ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း မရ...။ ကျွန်တော် သူမကို ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ်လာသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့် အသိဉာဏ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်က ကာလေးငယ်တစ်ယောက် ပန်းချီဆွဲနေသည့်မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်သည် အဖြူပေါ်အနက်စင်းများပါသော ယူနီဖောင်းအနွေးထည်ကို ဝတ်ထားပြီး သူ့ဆံပင်ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးများက ဂုတ်အစပ်မှာ ညီညာစွာ ဝဲကျနေ၏။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း ကင်းဗတ်(စ်)နှင့် စုတ်တံနှင့် ပန်းချီကို အကျအနုရေးဆွဲနေလေသည်။

ကျွန်တော်က အနောက်ဖက်မှ မြင်နေရခြင်းဖြစ်ရာ ကလေး

ငယ်ကို ယောက်ျားမှန်း၊ မိန်းမမှန်း သေချာမခွဲခြားနိုင်သေး...။ ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ကလေးငယ်၏ဖာနီးတွင် အဖော်တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေး၍ ပန်းချီဆွဲနေသော ကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် တစ်လှမ်းချင်း တိုးကြပ်သွားနေမိ၏။ ကလေးနှင့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။ ကလေးသည် နောက်ဆီသို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပန်းချီကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ရေးနေသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ကို နည်းနည်းထပ်၍ တိုးသွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ဆွဲနေသော ပန်းချီကားကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရှုနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်ဆွဲနေသော ပန်းချီပုံမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီးပါသော အခန်းတစ်ခန်း၏ပုံဖြစ်ပါသည်။ လက်ရာမှာ ချစ်စရာတော့ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ထိုအခိုက်ကလေးငယ်က ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အနည်းငယ် လန့်လွှားပုံပေါက်သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ရယ်ပြ၏။ ထိုအခါကျတော့မှ ကလေးငယ်မှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ သူ့အသက်မှာ အလွန်ဆုံးရှိမူ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိပြီးမည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိ၏။

တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ အအေးခက်ကြောင့် ကလေး၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် ရဲတွတ်လျက်ရှိပြီး အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြေးပြစ် သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွား လိုက်သည်။

“သားက ပန်းချီဆွဲနေတာလား”

“အင်း...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား သားရဲ့ အဖော်တွေ၊ ဘာတွေ မပါဘူးလား”

“မေမေ ပါတယ်လေ... အခု မေမေက ဟိုဖက်နားမှာ ရှုခင်းတွေ ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်နေတယ်”

ကလေးက ထင်ဇူးပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်သည့် နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မိသော်လည်း မည်သည့် သက်ရှိတစ်ခုတစ်ဦးကိုမျှ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော်က ကလေး ကို မေးခွန်းတစ်ခုနီး ထပ်၍ မေးသည်။

“သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ”

“မျိုးသိဟထွဋ်”

“ဩ... ”

“ဦး... သားဆွဲထားတဲ့ပုံ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ သိပ်ကောင်းတာ... ဦးတောင် အဲဒီလိုမျိုး မဆွဲတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်ကောင်းကြောင့် မျိုးသိဟထွဋ် ဆိုသည့် ကလေး က ဘဝင်မြင့်သွားဟန်တူသည်။ ခပ်မြောက်မြောက်လေးဖြစ်သွား၏။

“ဒါနဲ့ သားက ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါလို့လား”

“ဝါသနာပါတာပေါ့ ဦးရ... မေမေကလဲ အားပေးတယ် လေ... မေမေကိုယ်တိုင် ပန်းချီဆရာဆီမှာအပ်ပြီး သေချာသင်ခိုင်း တာ”

ကျွန်တော် ထပ်မံအံ့ဩရပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာ ထပ်မေးဖြစ်သည်။

“သားက အခု ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ”

“သုံးတန်း”

“သားတို့က ဒီမြို့ကပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့၊ သားတို့က မန္တလေးက... ဒီဝင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့လို့ ဒီမြို့ကို မေမေနဲ့အတူ အလည်လာတာ”

ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်ရှည်ပျော့ပျော့လေးများကို ကိုင်ကြည့်ချင်လာသည်။

“သားဆံပင်တွေက အရမ်းလှတာပဲ... ဦးနားကို ခဏလောက်လာပါဦး သားရဲ့”

သူက ကျွန်တော့်ဆံလှာမည့်ဟန်ပြုပြီးမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ချက်ချင်း သဘောထားပြောင်းသွားသည်။ နှုတ်မှသည်... .

“ဟိုမှာ မေမေ ပြန်လာပြီ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကြောင့် အလိုအလျောက် သူ့အမေဆိုသူကို ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကင်မရာတစ်လုံးကို ညာဘက်လက်တွင်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်လာနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်... . အဝါရောင် ပွေးပွေ့ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သတိထားနေပါလျက်က ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုင်းတို့က အရှိန်အဟုန်နှင့် လိပ်တက်လာကြ၏။

ကျွန်တော်ချစ်ဖော အဝါရောင်ဝမ်းစလေး (သို့မဟုတ်) ဆောင်းဖြူ... .

အေးစိမ့်သော ရာသီထဲတွင် ကျွန်တော့်သွေးတို့မှာ ဆူပွက်လာ၏။ ရင်ခုန်ထဲတို့မှာ ဝုန်းဝိုင်းကြနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဣန္ဒြေရှိဖို့

မနည်းအားထုတ်နေရသည်။ ဆောင်းဖြူက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ရုတ်တရက်တော့ မှတ်မိပုံမရ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆယ့်ငါးပေခန့်အကွာတွင် သူမ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် နွေးထွေးနူးညံ့စွာ သူမကို ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ဆောင်းဖြူသည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားပုံရသည်။ သူမ ဖျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းစက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ နောက်... . ကျွန်တော့်ဆီသို့ တလှမ်းချင်း လျှောက်လာလေသည်။ သူမ၏ ထိုလမ်းလျှောက်လာပုံသည် လေးလံတိတ်ဆိတ်မှုများ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြုထားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဆောင်းဖြူသည် ယခင်ကအတိုင်း ကျွန်တော်ကို ရင်ခုန်လာအောင် ဖျားယောင်းနိုင်ဆဲဖြစ်၏။ ငြိမ်သက်နေသော အလင်းထဲတွင် ဆောင်း၏ ရုပ်ကြွင်းများအဖြစ် နှင်းဂေက်တို့က ခိုတွဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က သူမကို ကြည့်ရင်း မှင်သက်ဆွဲအနေဆဲ။

“ကိုမင်းမင်းထွဋ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ကိုမင်းမင်းထွဋ် ဆိုသည့် ကျွန်တော့်နာမည်ကို သူမ ခက်ခဲစွာ ခေါ်လိုက်ရပုံပေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... . ကျွန်တော် မင်းမင်းထွဋ်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်

နှစ်တုန်းက မင်းမင်းထွဋ်ပါ။

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆောင်းဖြူက မျက်နှာကို ခံစားမှု တစ်မျိုးနှင့် ကလေးဆီသို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကလေးက...

"ဦးနဲ့ မေမေက အသိတွေကိုး..."

"ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ ဦးက နေမေ့သူငယ်ချင်းပေါ့"

ကလေးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက် ဆောင်းဖြူဆီက စကားသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"သား... ပန်းချီဆွဲနေဦးနော်၊ မေမေ ဝီဦးနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်... ကိုမင်းမင်းထွဋ် ခဏ..."

ကလေးက ဆောင်းဖြူကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဆောင်းဖြူက ထိုသို့ပြောပြီး ထင်းရှူးပင်များရှိသော တောအစပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့လျားသွားသည်။

ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်၏ စေခိုင်းမှုမပါဘဲ အလိုအလျောက် သူမနောက်သို့ လိုက်ပါသွားမိ၏။ ထိုခဏ၌ ရွှေရောင်လက်ပန်နေသော အတိတ်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် လှပစွာ ဖြာဆင်း ကျလာသည်။ ရင်ဖိုလိုက်မောစရာကောင်းသော စက္ကန့်အပိုင်းအစ

များ...။ ကျွန်တော် သူမနှင့် ပတ်သက်သမျှ ရရှိရန်စရာများကို ပြန်၍ အမှတ်ရနေမိသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝေးလာပြီဖြစ်သော်လည်း သူမက မရပ်သေး။ ကျွန်တော်က သူမနောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်နေရသည်။ ဆောင်းဖြူက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကင်မရာကို ပခုံးတွင် ပြောင်းလွယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ကူးထဲတွင် သူမအတွက် မေးခွန်းများ ပေါ်လာသည်။ ဆောင်းဖြူက သူမ၏ ခြေလှမ်းများကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ပါ အလိုလို လိုက်ရပ်မိသွားသည်။

"ကိုမင်းမင်းထွဋ်မှာ ဆောင်းဖြူကို ပြောစရာတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဆောင်းဖြူ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဆောင်းဖြူက ကိုမင်းမင်းထွဋ်ကို အရင်ဆုံး မေတ္တာရပ်ခံချင်တာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အခု ဆောင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ စကားပြောဖို့ အချိန်ရမယ်၊ အဲဒီအချိန်ပြည့်ရင်တော့ ဆောင်းဖြူကို ပြန်ဖို့ခွင့်ပြုပါ"

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ ချပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းဖြူကို ကြည့်လိုက်တော့ စောစော

က ပြောခဲ့သော သူမစကားအတွက် ကျွန်တော်ဆီမှ သဘောတူညီမှုအား စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အိုကေ . . . ဆောင်းဖြူ မင်းအခြေအနေကို ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဆောင်းဖြူက တပြလောက်အကွာတွင် ပန်းချီဆွဲနေသော ကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်၏။

“အဲဒါ ဆောင်းဖြူရဲ့ သားလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မ ကိုမိုးမင်းကြည်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက သူ့မိဘတွေနဲ့အတူ မန္တလေးမှာ နေကြတာ။ အခု . . . သားတို့ ကျောင်းပိတ်တုန်း ဒီမြို့ကို ခဏလာ လည်ကြတာလေ”

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို သူမက ထပ်မေးစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံစွာ ပြောသည်။ မိုးမင်းကြည်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုသည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ဆောင်းဖြူက မိုးမင်းကြည်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်”

ကျွန်တော် သံယောင်လိုက်၍ ပြောနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဆောင်းဖြူ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တယ်”

သူမက ပိုပိုသေချာစေရန် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

“မင်း သူ့ကိုချစ်လို့လား”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ဆောင်းဖြူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။

ပြီးတော့ . . .

“ကိုမင်းမင်းထွဋ်က အခုထိ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား သဘောမပေါက်သေးဘူးပဲ”

ဆောင်းဖြူစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိသွားသည်။ သို့သော် မရယ်ဖြစ်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ပြောသမျှကို တဖန်တပြန် နှင့် ငြိမ်ကုတ်ပြီး နားထောင်နေတတ်သော အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးသည် အခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုပင် ပြန်၍ ဆရာလုပ်နေပြန်သည်။

ဆောင်းလေက ဝေခနဲ တစ်ချက်တိုက်၏။

“ဆောင်းဖြူကဧရာ အိမ်ထောင်ပြုတာကို တယ်လိုသဘော ပေါက်ထားလို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

သူမက ကျွန်တော်စကားအဆုံးတွင် ပြုံးပြုရင်း ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြသည်။

"ဆောင်းဖြူ နားလည်ထားသလို ပြောမယ်နော်... အိမ်ထောင်ပြုစာယ်ဆိုတာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို စိုက်ပြီး အဲဒီသစ်ပင်က သစ်သီးတွေကို ခူးစားရတာ... အဲဒီသစ်ပင်ကို အသုံးချရတာမျိုးပဲ။ ဆောင်းဖြူက အချစ်ကို သစ်ပင်လေးတစ်ပင်လို တစ်ခါစိုက်ပြီး ဒီအတိုင်းလေးပဲ တစ်သက်လုံးစာ ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ"

သူမက စကားကိုနားရင်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ကျွန်တော်ကို အမှတ်တရ ရှိစေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဆုံမှတ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ သတိရသော်လည်း ဘာပြောရမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်ဆွဲအစွာ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အသေးစိတ် လိုက်မှတ်သားနေမိသည်။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေရာမှ အဝေးသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ဆောင်းဖြူ အနေနဲ့ ကိုမင်းမင်းထွဋ်ကို ချစ်ခဲ့တာဟာ အရိပ်ကဲ့လိုချင်လို့ အပင်ကို ဖျိုးခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအပင်ကို ဖျိုးပေးပြီး ဘေးကနေပဲ အမြဲကြည့်နေချင်တာမျိုး... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အခါ ခုနကပြောတဲ့ ခံစားမှုအရသာတွေ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ် ဝါပါပဲ... ကိုမင်းမင်းထွဋ်၊ ဆောင်းဖြူဘက်က ပြောစရာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး"

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လောင်ကျွမ်းနေမိသည်။ မြင်ကွင်းတို့မှာ အဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးလာ၏။ သူမ ဝတ်ထားသော အဝါရောင်ဆွယ်တာကိုသာ ဝိုင်းဝိုင်းဝါးဝါးနှင့် ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတော့၏။

"ဆောင်းဖြူ ပြန်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ သား စောင့်နေတယ်" ကျွန်တော် အလိုလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသွားသည်။ ဆောင်းဖြူက ကျွန်တော်ကို ကျောခိုင်း၍ ဆန့်ကျင်ရာဆီသို့ လျှောက်၏။ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းနာကျင်လာသည်။

အဝါရောင်ဝွမ်းစလေးသည် ကျွန်တော်ဘဝထဲမှ အပြီးတိုင် ဝေးလွင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆောင်း၏ နှင်းမှုန်အပိုင်းအစတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော် မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းများအားလုံး ပျော်ဝင်ပျောက်ဆုံးသွား၏။ အဝါရောင် ယှက်ထားသော နောင်ကြီးတစ်ချောင်းကို ပြန်၍ စစ်ဆေးမိသောအခါ ကျွန်တော်က အကြွင်း ကြွင်းခြင်းတိစ္ဆာကို ဆင်ခြင်တတ်သွားသည်။

တရွေရွေ ဝေးကွာသွားသော သူမ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မှားယွင်းမှုနဲ့ ရက်လုပ်ထားတဲ့ ကောင်းကင်တစ်ခု

အကြောင်း ကျွန်တော် တွေးနေမိသေးသည်။ ရုတ်တရက် လွန်းပျံ
ယာဉ်တစ်စင်း ခုတ်မောင်းဆင်းသက်လာသည့် ညက်ညောမှုကို
ကျွန်တော် ခံစားရ၏။ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်ရင်အရံ လှုပ်ခတ်သွား
သည်။

အနေးသွားလွန်းပျံယာဉ်...။

ဝီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ထိုလွန်းပျံယာဉ်သည် ဆောင်း၏
ဖြူလွင်တောက်ပမှုထဲမှ အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို သစ်ဆောင်ထွက်
ခွာသွားတော့သည်။

ကျွန်တော်အသိတရားတို့မှာ မှေးမှေးလေးလံနေဆဲ။ လွတ်
ထွက်သွားသော အစိတ်တရားကို ကျွန်တော် လိုက်လံဖမ်းဆုပ်သော်
လည်း မရ။ မူးဝေလာ၍ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းကို
ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ချသည်။ သူမ၏
ထားရစ်ခဲ့ခြင်းထဲတွင် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်စွာ နေသားကျစေရမည်။
ထိုအခိုက် အဝါရောင်လွင်ပြင်ထဲမှ ဖြူစင်ငြိမ်သက်သည့် လှိုင်း
တစ်မျိုးကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် လတစ်စင်းက နာကျင်မှုနှင့် ယှဉ်
၍ ထိုးဟောင်နေသည်။ အဆုံးသတ်မရသော ခံစားချက်အတွင်း
ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မြင်ရသည့်

ဖြူခိုးတို့က အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးကို လွင်လွင်ရစ်သိမ်းပြီး အထေးတို့
မောင်းနှင်သွားကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
အသံထွက်၍ ချမိ၏။

"အား..."

မျက်လုံးများကို မှိတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း အဝါရောင်ဂွမ်းစ
လေးက ကျွန်တော်အမှောင်ထဲတွင် တွဲခိုနေဆဲဖြစ်သည်။ ဆောင်း
လေထဲမှ အပူတို့သည် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်ရိုးပျော်၍ ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှား
နေ၏။ အာရုံထဲတွင် မူးနောက်ဝေရီလာပြီး ကြည်လင်နွေးထွေးမှုကို
ငတ်လာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ဆောင်းဖြူတို့ သား
အမိက ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်နေကြပြီ။

ကျွန်တော်အသိတရားတို့မှာ ထိုအဖြစ်ကို အဓိပ္ပာယ်
တစ်ခုခု သတ်မှတ်ဖို့ ရုန်းကြွနေ၏။ ရင်ထဲတွင် ရာသီကျန်သွားသော
ပျော်ရွှင်မှုများက မှိုင့်တွေလျက်ရှိပြီး ကျွန်တော် ခွန်အားမဲ့စွာ အဆက်
အစပ်မရှိဘဲ လျှောက်တွေးနေဖြစ်သည်။ လေအဝေတွင် လှုပ်ရမ်း
ယိမ်းယိုနေကြသော သစ်ပင်ငယ်များက ကျွန်တော်ကို လှောင်ပြောင်
နေလေသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ တိမ်မိုးများကြား၌ မီးကုတ်စက်ဝိုင်း အနား

သတ်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြေကွဲစရာ
ကောင်းလှသည်။ ကာလတရားအတွင်း ငြိမ်သက်သေဝပ်နေသည့်
မျှော်လင့်ခြင်းတို့မှာ အပြီးတိုင်ပြတ်သားသွားခဲ့ပြီ။ ဆောင်း၏ နောက်
ခံကားသည် ကျွန်တော့်အလွမ်းများ ဖြစ်နေ၏။

အပိုင်းပိုင်း အစစ လွင့်မြောနေလာသော သစ်ရွက်ကြွေ
များနှင့် တော်ကြယ်ရောင် နှင်းမှုန်များကြားတွင် နာကျင်စွာ ကျွန်
တော် ရပ်နေမိသည်။ အတိတ်၏ ဝေဒနာများကို ကျွန်တော်က ရယ်
သွမ်းပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် မရယ်ဖြစ်။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် မောလာပြန်သည်။

အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးနှင့် ကလေးငယ်တို့မှာ အဝေး၏
သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ဝန်းကျင်၌ ထုထည်မဲ့သော
လေညှင်းများသည်လည်း ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းကဲ့သို့ပင် အခိုင်အခံ
ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အခုတော့ ငါတို့ ဝေးကြပြီပေါ့။

တ
တယ်
တို့
တေး
ကြ
ပေါ့

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် စတက်ပစ္စာ ကြွေလွင့်သွားသော
အလင်တို့က ဟိုဟိုသည်သည် ပြန်ကျနေဆဲ...။ ခံစားချက်တို့၏
တစ်ဖက်တွင် အဝါရောင်ဝှမ်းစလေးရော ဘယ်လိုရပ်တည်နေပါလိမ့်
ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ၁

အနီးသားဆုံးဝေးကွာမှုဆိုရာ၌ အလွမ်းများကို ကျွန်တော်
က ချစ်ညွှန်းလိုက်ပါသည်။

ဟောစီကောင်ပေါ
 ချစ်ခြင်းအတွက်
 ကိုယ့်လှေကားနဲ့ကိုယ်ဆင်း
 အလွယ်တကူ ပိုးချုပ်ပစ်ခဲ့
 အဝါရောင်ဂွမ်းစလေးရေ...
 မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင်
 ငါက အနှုံးပေးခြင်းကို ယဉ်ပါး
 ငါတို့ဟာ
 မရှာဖွေဘဲ တွေ့ရှိကြသူတွေလည်း ဖြစ်တယ်။

ဝေမျှသွင်
 (၁၉၉၉)

ဝေမျှသွင်
 စိတ်ကောက်နုတ်သမီး
 (လုံး ချင်း ၀ ဣာ သစ်)